

FINTA KATA

VERSEI

TÉMA SZERINT ÉS
ABC-SORRENDEN

2

Borítólap kép címe: A Magas-Tátrában felhők tornyosulnak.
A kép szerzője: Buday Katica

FINTA KATA
VERSEI
ABC-SORRENDEN ÉS
TÉMA SZERINT
2

SZERETET-SZERELEM,
SZONETTEK,
TERMÉSZET-VIRÁG, és
VEGYES VERSEK

Összeállította – szerkesztette:
2016. szeptember 11-től október 5-ig

Finta Kata

BEVEZETŐ

Bicikli

2009. február 15

Nyurga kislány apja biciklijén
hosszú lábaival jobbra-balra kalimpál.
Egyedül felülni sem tud rá,
– csak segítséggel – mert ez férfi-kerékpár.
De ha már rajta van, kihajt vele az útra,
sebesen halad a másik faluba.
Nagyot néz rá szüleinek barátja
amikor odaérkezik, mivel a nap már
lassan nyugovóra jár.
Otthon keresik, aggódnak érte,
hová mehetett ilyenkor este?
Sötét lett, mire hazaért,
ezért az útjáért otthon nem dicsérték,
de a kirándulás neki mégis örök emlék.

Nekem örök emlék maradt, hiszen most, hogy ezt a kötetet összeállítom, ismét találkoztam vele, gondolatban visszamehettem a múltba, eszembe jutottak a kedves gyermekkori emlékek, amikor nyolc éves voltam és biciklizni tanultam.

A fényképen gyermekkori barátnőmmel állok a Lucfalvai evangélikus tiszteletes lányával, Piroskával, lakásuk ablakánál, akivel kisgyermekkorunktól élete végéig barátságot tartottam.

A vers azt örökítette meg, amikor egy közelgő estén, szüleim engedélye nélkül, biciklivel Hozzájuk hajtottam át estefelé, kb. kétszer tíz kilométert oda- és vissza hazafelé nyolc éves koromban.

A képen már tizenévesek vagyunk, Lucfalván, a lakásuk ablaka előtt állok Piroskával, aki egy évvel volt fiatalabb nálam.

KATALIN ÉS PIROSKA
szívbéli barátnők

SZERETET-SZERELEM

Álmodozás...¹

2013. június 25

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
mindenkor jó lenne melletted élni,
ölelő karodban boldogan pihenni.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
az idő múlását, nézem az órát,
Telihold kukucska be ablakomon,
te ott vagy, reménykedem abban.

Meleg tekinteted, ha rám emeled,
szemed bársonyát rajtam felejtet,
ha kitárod karjaid énfelém,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég' ...

Azt a boldog órát sohasem feledem:
forró csókjaidtól lángolt a szívem,
bársonyos alkonyán őszi falevelek
színes szőnyeget nekünk terítették,

mert egymásnak fogadalmat tettünk:
jövönket örökre összekötöttük,
majd tél multán jött tavaszi kikelet,
szenteltük frigyünket templomi esküvel.

Úgy szeretném, ha drága orcádon
mindig boldogság sugarát láthatnám,
a gondokat tőled távol tartanám,
boldogan járnánk a hosszú élet útján...

---

¹ Pályázatra készült.

Álom, álom, édes álom...

2007. december 17

Gyönyörűt álmodtam éjszaka:
visszajöttél hozzám újra.
Orcádon mosoly fénye ül,
szemed gyémántként ragyog,

hiszen újra rám találtál,
ölelő két karodba zártál,
boldogan simultál hozzám
érezted forró szerelmem.

Érzem én, ez nem is álom:
valóság, hogy itt vagy nálam...
mert bármikor fölédredek,
ha kinyitom a szemem
te mindig itt vagy nálam...
...karjaimba zárva...

Álom, álom, huncut álom...²

2013. június 25

Gyönyörűt álmodtam éjszaka:
visszajöttél hozzám újra.
Orcádon mosoly fénye ült,
szemed gyémántként ragyogott.

Öröm-ujjongás számomra,
Hogy itt vagy nálam újra,
boldogan simulok hozzád
érezem forró szerelmed...

Már azt hittem, nem is álom:
valóság, hogy itt vagy nálam...
s mikor hirtelen fölédredek,
kinyílt a szemem,
– s ő sehol sincsen...

---

² Pályázatra alakítottam át!

Arcod³

2010. február 9.

Dalszövegnek is, alt hangon énekelve képzelem el!

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok.
Jó lenne mindenkor melletted lenni,
ölelő karjaidban megpihenni.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
nézem az órát, az idő múlását...
Telihold kukucskál be az ablakon,
s abban reménykedem, te vagy ott.

Meleg tekinteted, ha rám emeled,
szemed bársonyát rajtam felejtet,
ha kitárod két karod énfelém,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég' ...

A boldog órát sohasem feledem:
bársonyos alkonyon őszi falevelek
színes szőnyeget nekünk terítették,
s forró csókjaidtól lángoltak a szívek.

Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
jövönket mi örökre összekötjük,
majd tél multával, jön a szép kikelet,
s frigyünket templomi esküvel szenteljük.

Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig látnám,
a gondokat tőled távol tartanám,
s együtt haladnánk egy hosszú élet útján...

*

Íróklub-kollégám véleménye: „Kedves Kata! – Nagyon szép érzéseket szőttél versedbe.
Nagyon szeretem a verseidet, mert úgy írsz, hogy az egyszerű ember is, mint én, megérti.
Igazán nagyon tetszett. József” (IV.6.)

Bevallom⁴

2012. október 15

Óh', de szép az égbolt, még úgy is, ahogy
sötétet félhold világítja meg...
Hová tűnt az égről lehozott csillagod...
talán nem is érzed, miért ilyen gonosz?

---

³ Dalszövegnek is, alt hangon énekelve képzelem el!

⁴ Versem a Vallomás c. láncvers ihletén készült.

Te vagy a gyönyörű ötkerekű csillag?
Sápadt színed, engem megríkat,
fényes csillagok ragyognak az Égen,
köztük ott az enyém, a Göncölszekér!

Az a kicsi csillag a szekér végén,
az a leghalványabb – emlékszel még?
egy nyári estén, valamikor régen...
választottuk karonfogva, ketten.

Az a halvány csillag akkor, ott fenn
holdfényben csillogott a magas Égen,
ifjú voltam, amikor választottam...
egy fiú udvarolt, szerelmes voltam.

Bevallhatom: nem láttam már régen,
életem borús, olyan könnyörtelen...
mély sóhajom száll... félelem lelkemben...
nem bírom el, szívem beleremeg,

nem akarlak Téged elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
ha szerelmünk láncza elszakadna,
az én szívem mindjárt meghasadna.

Csillaghullás

2009. szeptember 4

Augusztusban hullnak a csillagok,
e látványnak én a rabja vagyok.
Nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg.

Mindenkor csodás a csillagos ég
bámulom már sok-sok éve, rég'.
Lelkembe olykor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már.

El akartam érni a hullócsillagot,
röpködtem köztük a fellegekben.
A Tejúton még nem sétáltam,
de ragyogását már csodáltam.

Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
mikor egymást némán átkarolva,
szorosán, kéz- a kézben álltunk,
s a fénylő eget együtt bámultuk.

Akkor választottunk magunknak
csillagot, hogy később ránézve
az a szép este jusson eszünkbe,
amit nem feledünk el sohase'.

Nézem a szikázó égi csatát,
sötét felhőből leomló csodát,
amikor minden szívdobbanásra
a magasból száll egy csillagcsoda.

A meteorok augusztusi estén
sziporkázva futnak le az égből,
haladnak a megsemmisülés felé
s lassan eltűnnek a szemünk előtt.

Azóta figyelem az égi csodát,
Göncölszekér legkisebb csillagát.
Úgy érzem, mintha rám tekintene,
mint valaha nagyon rég' tette.

De a Göncölszekér kis csillaga
örökké ragyog fenn a magasba';
csillaghulláskor is a helyén marad
a szerelmesek vigasztalására;
– tán' mert érzi, hogy itt a Földön
– ilyenkor szívek lobbannak lángra!

Csillaghullás – Dalszöveg

2009. szeptember 4

Augusztusban hullnak a csillagok,
e látványnak én a rabja vagyok.
Nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg.
Milyen csodás a csillagos ég
bámulom már sok-sok éve, rég'.
Lelkembe olykor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már,
– mert elértem a boldogságot már...

El akartam érni a hullócsillagot,
röpködtem köztük a fellegekben.
A Tejúton még nem sétáltam,
de ragyogását már csodáltam.
Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
mikor egymást némán átkarolva,
szorosán, kéz- a kézben álltunk,
s a fénylő eget együtt csodáltuk,
– a fénylő eget együtt csodáltuk...

Akkor választottunk magunknak
csillagot, hogy később ránézve
az a szép este jusson eszünkbe,
amit nem feledünk el sohasé'.
Nézem a szikázó égi csatát,
sötét felhőből leomló csodát,
amikor minden szívdobbanásra
a magasból száll egy csillagcsoda.
– magasból száll egy csillagcsoda...

A meteorok augusztusi estén
sziporkázva futnak le az égből,
haladnak a megsemmisülés felé
s lassan eltűnnek a szemünk elől.
Azóta figyelem az égi csodát,
Göncölszekér legkisebb csillagát.
Úgy érzem, mintha rám tekintene,
mint valaha nagyon régen tette,
– mint valaha nagyon rég' tette...

De a Göncölszekér kis csillaga
örökké ragyog fenn a magasba';
csillaghulláskor is a helyén marad
a szerelmesek vigasztalására,
tán' mert érzi, hogy itt a Földön
ilyenkor szívek lobbannak lángra!
Mert érzi, hogy itt lenn a Földön
– ilyenkor szívek lobbannak lángra...
– ilyenkor szívek lobbannak lángra...

Egy anya estéje

Budapest, 2009. május 25

Hazaérve még sok teendő vár rád:
Jó lenne pihenni, nehéz munka után,
de vacsorát kell főzni a családnak,
gyereket fektetni, ki tőled mesét vár.

Csak utána gondolhatsz pihenésre,
májusban kicsit kiülni jó lenne
virágos teraszra naplementét nézni,
behunyt szemmel akác illatát beszívni.

Miközben gyermeked betakargatod,
homlokát óvatosan megcsókolod,
töröd a fejed, mikor jön a postás:
megkapod-e a rég' várt jutalmát?

Hosszúnak mutatkozik az este,
szíved egészen reménnyel telve
töröd a fejed, számolsz, tervezel:
Holnapra gondjaid még lesznek-e?

Utána hajthatod álomra fejed,
hogy a napi fáradságod 'kipihend.
Álmodban is csak azon jár az eszed,
mit kell másnapra otthon elvégezned.

Együtt ébredni Veled

2013. március 9

Milyen jó lenne veled ébredni
nyugodt arcod figyelni,
csókkal lezárni szemed...

Munka után egymásra várni,
terveinket együtt szőni,
álmodozni otthon melegében.

Dallamok szárnyán szállni,
este őrző karodban pihenni,
sorsunkat együtt álmodni...

az életet gondtalanul élni,
csókok tüzeiben, csendben
lenne jó Veled boldognak lenni.

Első szerelem

Balassagyarmat, 2005. június 19

Csendesen ballagva
egymás mellett mennek,
mindennek örülnek.

Utcán nagy a zaj,
ők oda nem figyelnek,
egymás arcába merülnek.

A fiú most megáll,
szembe néz a lánnyal,
kezét fogja bátran.

A leány szabadkozik,
orcája elpirul, mosolyog,
nincs harag, ő is boldog.

Így haladnak tovább,
kéz-kézben barangolván,
idő megáll a toronyórán.

Süt a nap, tavasz van,
virult a sétány, teltillattal,
szívük boldog áhítattal.

Mások sietnek, futnak,
ők egymást átölelve
szemében elmerülve

mennek, nem sietnek.
Hiszik, hogy szép lesz életük,
ezután mindig így lesz.

Szemük csillog, szívük dobog.
S miért ne lehetnének
mindig ily' boldogok?

Esküvő⁵

Balassagyarmat, 2007. május 16

Tündöklük a leány
hófehér ruhába',
arcán meghatottság
boldog mosolygása.

A párt kíséri a násznép,
zeng a templomi orgona.
Ünnepel a rokonok
ujjongó nagy hada.

Szívükben szerelem,
megható szeretet,
és remény élteti
most az életüket.

---

⁵ Idei pályázaton e versemmel Art-díjas költői címet nyertem el.
A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, bejegyzett díja.

Azt még nem tudhatják
szép napokban lesz-e részük,
milyen sors vár rájuk:
nyomor, vagy nehéz élet,

bánat kíséri a sorsuk,
vagy öröm és boldogság,
a teremtő napsugár
ragyog majd reájuk?

Mégis emlékezetes
az esküvő napja,
Teremtőben bíznak,
nem gondolnak másra.

Esküvő dalszövegnek

Balassagyarmat, 2007. május 16

Tündöklük a leány
hófehér ruhájába',
arcán meghatottság
boldog mosolygása.
A párt kíséri a násznép,
zeng a templomi orgona.
Ünnepel a rokonok
ujjongó nagy hada.

Szívükben szerelem,
megható szeretet,
és remény élteti
most az életüket...
– remény élteti az életüket,
– remény élteti az életüket...
Azt még nem tudhatják
szép napokban lesz-e részük,
milyen sors vár rájuk:

nyomor, vagy nehéz élet,
bánat kíséri-e a sorsuk,
vagy öröm boldogság,
teremtő napsugár
ragyog majd reájuk?
Mégis emlékezetes
az esküvő napja,
mivel a jóban bíznak,
nem gondolnak rosszra...
– ebben bíznak, nem gondolnak rosszra,
– **ebben bíznak, nem gondolnak másra!**

Féltő szeretet

2012. december 30

Örvendezek, ha meglátlak,
barátsággal átölellek,
én is segítek Neked,
mindig jó ember leszek!

Te is vigyázz és gondolkozz,
becsapnak, ha nem vigyázol,
a szép szavaknak sose higgy,
te leszel az, ki eddig hitt.

Ha tiszta a szándékod,
társad jóra buzdítod,
ne félj az előtted álló
ismeretlen sorsodtól.

Fényedtől élni⁶

2009. augusztus 19

Lehet fény nélkül élni?
Fény nélkül élni nem lehet,
sötétségben élni meg minek,
abban senki sem gyönyörködhet.
Amikor először megpillantottalak,
fényedtől ragyogó szemed rám villantottad,
a szerelem bennem lángra lobbant,
s már éreztem: rám süt a Nap,
fénye reggeltől-estig melenget,
ragyogó szemed fogva tart.
Érzem: ezután már nem tudok létezni,
mert csak a Te fényedtől tudok élni.

Fényedtől élni megzenésítésre

2009. augusztus 19

Lehet fény nélkül élni?
Fény nélkül élni nem lehet,
sötétségben élni meg minek?,
mert abban senki sem gyönyörködhet.
*Abban senki sem gyönyörködhet,
Abban senki sem gyönyörködhet...*

---

⁶ Készült: Miskolctapolca IR. tábor, 2009. augusztus 19-i irodalmi estre, amelyre előzően megkaptam a címet.

Amikor először megpillantottalak téged,
fényedtől ragyogó szemed rám villantottad,
a szerelem bennem lángra úgy lobbant,
már éreztem, már ezután rám süt a napsugár,
fénye reggeltől-estig engem melenget,
ragyogó szemed fogva tart,
ragyogó szemed örökre fogva tart...

Érzem: ezután már nem tudok létezni,
mert csak a Te fényedtől tudok élni...
– *csak a Te fényedtől tudok már élni...*

Hajnalokban kerestelek⁷

2013. október 3

Oly' régen várlak már
hideg van, elmúlt a nyár
ősz levelek hullanak,
boldog idők így múlnak.

Kinézek az ablakomon
nem örülök, mondhatom,
hideg szél fúj odakünn
lelkem fázik, nem pihen.

Körülnéztem, kerestelek
ablakon harmatcseppek...
nélküled üres a szobám,
életem magányosan oly sivár.

Úgy hiányzol... siess hozzám,
melegítsd fel fájó szívem,
borús ég is felderül,
ragyogjon rád napsugár.

Hajnalokban kerestelek,
sehol meg nem leltelek,
egész világot bejártam,
most végre rád találtam...

Kis szobámban sok virág...
forró csókokkal várok rád
minden gondunk elfeledjük,
együtt dobban boldog szívünk.

---

⁷ Versemet Kedves: Kerestelek c. láncverse ihletén írtam.

Hullámszik a búzatenger⁸

2010-08-10

Ragyogó kék égen tündöklő napsugár,
aranylón hullámszik a búzatenger...
virít a piros pipacs, a kék búzavirág,
- madárraj rebben fel az ösvényen...

A pár egymást átöltve sétál, szívük
megtelt boldogsággal, szerelemmel,
arcuk kipirul, suttognak egymással,
- madárraj felrebben az ösvényen...

Ki tudná, hogy ők minek örülnek?
Csak a nyárnak, vagy a vadvirágnak?
Nagyon boldogok, mással nem törődnek
- madárraj rebben fel az ösvényen...

Csak a mának élnek, jövőre nem figyelve:
miért rontanák el ezt a boldogságot?
Szerelmesen sétálnak egymást átöltve,
- madárraj rebben fel az ösvényen...

Miért is búsulnának? Felettük kék az ég,
most rájuk ragyog az áldó napsugár,
köröttük hullámszik a búzatenger,
madárraj rebben fel az ösvényen...

Hullámszik a búzatenger

A verset gyermekéveimre emlékezve, 2009. június 29-én, Péter-Pál napján írtam.
Ahol akkor éltünk, a gazdák ilyenkor kezdték a búza- és a többi gabona aratását,
utána kezdődött a betakarítás és cséplés.

Nagy munkát jelentett számukra, mégis ünnepnek számított az aratás, mivel a
jó búzatermés a mindennapi kenyeret biztosította az elkövetkező esztendőre.
Eszembe jutott még egy ifjúkori séta, amikor hatalmas búzatáblán vezető ösvényen –
valakivel kart-karbaöltve sétáltam, körülöttünk pipacs
és búzavirág nyílt, a kék égen a nap ragyogott felettünk.

A csendes szellőtől hullámszott az érett búzatábla és a csendet
csak a madarak rebbenése törte meg.

Ezek a csodálatos képek jelentek meg előttem, s arra készítettek, hogy versben
emlékezem meg arról a nyárról, és egy szép szerelemről.

Hiszem, hogy az igaz szerelem nem múlik el,
mert örökké él emlékeinkben.

* *_*_*

⁸ A eredeti vers a 2009. június 26-án született, az Irodalmi Rádió, Miskolc „Így születik a vers” c. pályázatára, a keretben lévő kiegészítéssel kérték.

Kisgyermekem⁹

2013. május 23

Totyogó kis gyermek
anyja szemefénye,
csillogó szemében
benne van a lélek.
Szülei reménye
ott a mosolyában...
öröm a családnak
csöppség kacagása.
Kicsi gyermek drága kincs,
szeretetre mindig éhes,
boldogsággal telve,
szemünk fénye lesz belőle.
Idő múlik, növekedik
tanulni kell, iskolás lesz,
jól tanul és okosodik,
nemsokára legénykedik,
leányokkal ismerkedik,
majd szerelembe esik.
Már férfivé vált,
házasodik, elköltözik,
úr marad utána...
de őt édesanyja
együtt asszonyával
mindig szeretettel várja.

Kristály gyöngyszemek¹⁰

Balassagyarmat, 2009. szeptember 21

Könnycsepp ragyog a két szemedben
fények gyúlnak benne szerelmesen.

Veled lenne szép az élet mindig:
Szeretnék nézni, becézni téged.

Csak veled szeretnék együtt lenni
éjjel-nappal szívedben pihenni.

Álmomban hallgatni halk sóhajod
amikor a szívünk együtt dobog.

---

⁹ A Gyermekem c. költemény Deák Éva láncoverse ihletén, a hozzá írt, saját anyagomból készült.

¹⁰ Kristály gyöngyszemek c. Versem a Napvilágnál a 2009. szeptemberi sikerlistán szerepelt!

Kristály gyöngyszem két szemedből
párnámra boldogság könnyeként hull.

Te vagy a mindenem, boldogságom
legyen örökké ily' szép az álmom.

Lányok és papájuk

2007. május 16

Befejezve a munkát
korán haza indul.
Május van, kitekint a kocsiablakon:
ünnepi öltözékben a természet,
erdőszélen vadrózsa virul.
Leáll a kocsival és kiszáll,
leszakít egy szálat,
utána még vagy százat.

*

Otthon várják a lányok;
nekik viszi a virágot.
Viruló lányait karjaiba zárja,
úgy hívogatja őket:
gyertek hozzám leánykáim
virágot tűzök hajatokba,
amit erdőszélen találtam,
nagyon tetszett levágtam.
Hoztam nektek belőle
legyen jókedvetek tőle.

*

Az asztal terítve már
közepén a csokor vázában
fehér terítőn is rózsaszál.
Finom ebéd megfőzve,
illat száll fel belőle.
Nagy tálban húsleves párolog,
kedves lányai tálalják,
majd elfogyasztják, nem várnak.
Nem marad el a húsos tál
benne kakastaréj, csirkemáj.

*

Gyertek hozzám lányaim
jobban esik az étel,
ha itt vagytok mellettem.
Ebéd után pihennek a szabadban
párolgó feketekávé mellett
meghitten beszélgetnek.

Lelkem szabad

2012. október 18

Ne rejtse el ma az álmodat,
siess ide lovag, ne hagyj
sokáig kéretni magad...
jőjj mellém, ne váráss sokat.

Ne rejtse álmodat előlem,
érted imádkozom csendben,
hidd el itt mellettem jó lesz,
magad sokáig ne kéreld!

Lelkem szabad csak akkor lesz,
ha engem igazán szeretsz,
mikor reményem fölébred,
s dallamok szárnyán lépkedek.

Megoldás¹¹

2009. május 30

Sűrű-nedves a sötét Lenn a mélyben,
félelmemben imádkozom, reszketek.
az ég felé tekintve azt kutatom,
vége lesz-e a sötétnek, nem tudom.

Keresem a kiutat, csak bolyongok,
sötétségben körbe-körbe járkálok.
Nem tudom, hol hajtom le a fejem,
elfáradtam, már pihenni jó lenne.

Késő este, ha fölkel a telihold
szemem lehunyom, de nem alszom.
Nyitott szemmel keresem a megoldást,
agyamban nem gyúl ki fény, elfáradt.

A megoldást keresem, de nem lelem,
hová néztek, nyitogatom a szemem,
mindenhol csak labirintus előttem.
Belépjek-e rajta? – magamtól kérdelem...

Bátor leszek, behunyom a szememet –
sötétségben mindegy, hogyan teszem ezt.
Elindulok jobbra, tapogatózom kézzel,
szemem előtt felvillanó fény mellett:

---

¹¹ Megoldás c. versemet láncvers ihlette, annak saját részéből született.

Felnyitom a szempillámat, s mit látok?
fények között sziporkázó nagy táblát,
villogó betűkkel, rajta a kérdés:
te vagy, ki a megoldást keresed?

Állj meg gyorsan! Tovább már ne menjél,
a megoldás nem nehéz. Hidd el nekem,
csak annyi, hogy nyissad meg a szívedet,
ennek kulcsa pedig: az igaz szeretet!

Ne hagy el (Magány)

Budapest, 2011. november 10

Magam vagyok, élem életem,
mint falevél, sötétségben...
megtiporva, nem, mint bátor,
szomorúan, mint egy vándor.

Magányosan nem jó élni,
nincsen miben reménykedni.
Egyedüllét rosszat sugall,
akkor is, ha eszed ural.

Úgy érzem, most el kell mennem:
idegen itt nekem minden.
Félelem s rettegés fog el,
kérek ezért maradj velem!

Nagy bánat dúl a szívemben
jöjjél hozzám, fogd a kezem;
maradj nálam hű szerelmem,
s megnyugszik a fájó lelkem.

Ne hagyj el c. versemhez érkezett vélemény: „Kedves Kata! Az aab-s versszakok nagyon jól tükrözik az érzelmek vívódását és mindazt, amiről a vers szól. A harmadik sorok rímei visszhangozzák az első sorok „félek” szavait. Kitűnő alkotás! Jó volt olvasni, mert minden egyes „porcikáját” tudtam, éreztem a szívem mélyén. Szeretettel: T. Tündi”

*_*_*_*_*

Nem siratlak Téged¹²

2015. december 2

Nem siratlak sose Téged,
szerelmünknek nem lett vége,
hiába kopogott sírodon a rög;
lelkünk most is egymásért könyörög.
Felettem hiába fúj kegyetlen szél,
téli hóban veled együtt érzek,
kályha mellett zord estéken
mellettem vagy, fogod kezem.

Emlékszel-e arra: csendben,
egy padon ülve csillagfényes
éjszakán néztük a ragyogó eget,
megkerestük a Göncölszekeret.
Emlékszel-e forró nyáron aranyló
búzatábla közt fecskék szálltak
fejünk fölött, s mi kéklő búzavirág
piros pipacs-közt tervezgettük
ábrándozva a közös jövőnket.

A Jóisten másként döntött, de
sírodon a rög hiába kopogott,
nem lehet téged elfeledni soha.
Tudom, érzem, mellettem vagy,
engem egyedül el nem hagysz,
itt vagy velem reggeli csendben
ha valahova sietek is, érzem.
Bizton tudom, figyelsz rám,
a gondoskodó szeretetteddel
most is mellettem vagy; érzem,
mint régen a szeretet nem múlik el.

Ezért mondhatom:
dalolok, mint egy dalos madár.
mert nekem oly kedves vagy,
mindig az leszel, mint régen voltál.
Te is gondolj ott rám a Fények
közt, ne feledj el, s ha neked is fáj,
nyúlj kezem után, én is fogom
a kezed, szerelmem. Ne feledd,
nekünk ilyen kevés jutott, mert
ennyit engedett az Ég. Ne félj, a
boldogságból csak ennyi maradt.

---

¹² Nem siratlak Téged c. Versem Szerelmem balladája c. versemmel áll kapcsolatban, (lásd a fohászoknál). Versemet Mary Elizabeth Frye költő Ne jöjj sírva síromig c. verse ihlette.

Ha behunyod a szemed, gondolj
rám, mert még ennyi idő után
is vidáman dalol a kismadár...
Imáimba foglaltalak, arra kérlek,
Te várjál engem, ha majd eljő az
én időm. a Mennyek kapujában.

Nyomtalanul¹³

Budapest, 2011. október 31

Kérlek: daloljunk együtt, mesélj nekem,
hallgatlak szobafogságom csöndjében.
S ha örömöd vidít, kacagásoddal
az angyalokat is elkápráztatod.

Künn néma csönd, jégvirág-dísz ablakon,
s én csupán a némaságot hallgatom.
Kérdeznék: miért mentél el tőlem?
Nyomtalanul, eltíporva hagytál el...

Fájó sóhajok hagyják el a számat,
teljes szívemmel vágyódom utánad.
Jöjj vissza, lelked ne borítsa kéreg...
Csak hallanám dalod, érted remegek.

Mikor eljön az éj, s ránk ragyog a hold
szobám tömlöcében jöttödöt várom.
Ablakomon olvadnak a jégvirágok
Már érzik, minden este csak rád várok.

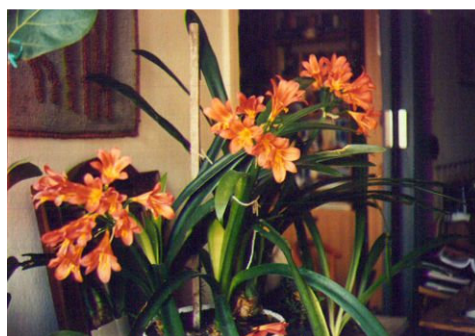

Örökké szeretni...

2010. július 2

Hiába kopogott sírodon a rög,
hiába múlt el annyi idő...
most is érzem két kezéd bársonyos
érintését, mellettem vagy,
ahogy rám emeled ragyogó szemed,
látom, mellettem vagy...

Mindig érzékelem közelségedet,
álmaimban is nálam vagy,
s bánatos arcomra csókot lehelsz.

Az én virágaim

¹³ Ajánlom a Nyomtalanul c. versemet Jusztina költőtársamnak, mert a Nyom nélkül c. lánverse ihletén írtam.

Ha pirkadatkor kinyitom szemem,
nagyot dobban a szívem,
mert itt vagy velem...

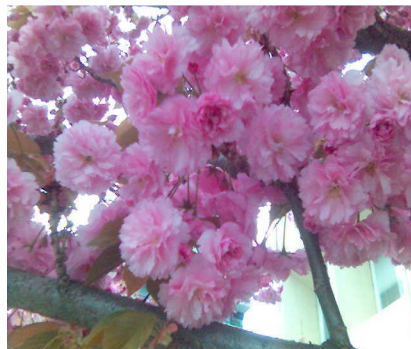
Nem maradtam egyedül, velem élsz,
látlak a gomolygó felhők
között, a felkelő nap tükrében,
a hold sápadt fényében is,
a vizek hullámain – mindenütt
Te ott vagy...

Közelléted érzem testem melegében
lágú simogatásodat a bőrömön,
szereteted a szívem mélyén,
lelked leheletét lényemben,
s a fényt szelíd szemedben
mert velem vagy...

Hangod hallom a lágú muzsikában,
a hegedű halk sírásában,
lágú fuvola dallamában,
az orgona zengésében,
s a harangok kongásában
mindenhol ott vagy...

Elmerülök a természet szépségében,
s mikor hallom a szellő susogását,
a madarak csiripelését,
a méhek zümmögését
- a rét virágai közt is
mindenütt velem vagy!

Mert létünk akkor összeforrt,
a szívünk együtt dobogott,
amit elfeledni sohasem lehet
- sem ott fenn a Magasságban,
és itt a Földön sem – mert mi egymásnak
örök szerelmet fogadtunk!

Virágözön

Rád gondolok¹⁴

Balassagyarmat, 2011. április 21

Ablakból nézem a tájat,
lenyugvó Nap sugarai
erdő dalos madarai,
az ég peremére szállnak.

Ha közeleg már az este,
s elhalványulnak a fények,
lecsendesül a lélek,
az álom nincs már messze.

Lágy szellő susogása száll
belopózik ablakodon,
a dalodat dúdolgatom,
s odakünn az eső szitál.

Szemedben tűzlángja lobog,
mosoly ül szép arcodon,
szerelmed után szomjazom,
így leszek ma veled boldog.

Reménytelen szerelem

2009. szeptember 19

Ah, föl ne ébredj bennem
lángja szerelemnek!
Forró vágy mardossa
szívemet-lelkemet.
El ne égjen bennem
a forró vágy tüze:
a szerelem mérge!
Maradj még csendben,
hogy a forró vágy pihenjen,
amíg az én kedvesem
mellettem megpihen...
Reménytelen szerelem
nekem szenvedést
és gyötrelmet hozott,
és fogva tartja lelkemet,
de oly' édes érzés ez a fájdalom...

---

¹⁴ Ajánlom a Rád gondolok c. versemet Lorna al Tyrael-nek, mivel megírására a Mire gondolsz? c. lánverse ihlette. A vers már másnap a Napvilág sikerlistájára került!

Bár én nem akarom,
a szunnyadó vágy gyorsan
– egyre tüzebben –
lángra lobban bennem!

Sírig tartó szerelem¹⁵

2015. november 2

Hiába kopogott sírodon a rög, hiába múlt el oly sok idő...
mellettem vagy, érzem két kezéd bársonyos érintését.
Látom, ahogy rám emeled ragyogó szemed, mindig itt
vagy mellettem álmomban is. Nálam vagy, közelséged

érezem, bánatos arcomra csókot lehelsz. Ha pirkadatkor
kinyitom a szemem, szívem nagyot dobban, itt vagy,
érezlek téged. Nem vagyok egyedül, együtt vagyunk.
Látlak odafenn gomolygó felhőkben, ha eljő a hajnal.

felkelő nap tükrében, sötét estéken sápadt holdfényben,
vizek hullámain – Te ott vagy, mindig érzek a testem
melegében, lágy simogatásodat bőrömön, szívem mélyén
forró szeretetedet, lelked leheletét egész lényemben.

Hangod hallom lágy muzsikában, hegedű halk sírásában,
a fuvola dallamában, orgona zengésében, a harangok
kongásában. Elmerülök a természet szépségében, hallom
madarak röpködését és énekét, a méhek zümmögését,

szellő halk susogását, mert enyém vagy. Téged látlak
és érzek a rét virágai közt is mindenhol, mert létünk
összeforrt, szívünk együtt dobogott, amit elfeledni nem
lehet, mert örök hűséget fogadtunk egymásnak!

Soha el nem múltó¹⁶

2006. november 21. – buszon

Most is úgy szeretlek,
mint valaha régen,
vágyaim éberek
nem feledlek téged.
Mikor átöleltél,
a szemembe néztél,
forró vágy öntött el
– éreztem, szerettél.

¹⁵ Sírig tartó szerelem c. vers eredeti példányát (Címe: Örökre szeretni) címen, átdolgoztam ötszakaszos, négy soros versnek.

¹⁶ A Miskolci Irodalmi Rádiónál megzenésítették, a főszerkesztő kedvenc verse lett.

Akkor is tudtam én:
te vagy a mindenem,
a vágy, a gyönyör is
mindörökre nekem.
Édes-fájó érzelmeim
nem tudom feledni;
úgy szeretlek most is:
soha el nem múló
örök szerelemmel...

Számolom a csillagokat

Balassagyarmat. 2009. január 9

Gyönyörű a kében
ragyogó csillagos ég,
ami engem elvarázsol.
Ha az égre föltekintek,
számolom a csillagokat,
eszembe jut az a nyári éj,
amikor ketten sétáltunk
kéz- a kézben, Te meg én.
Szerelmes szavakat
suttogtál nekem, arra kértél:
válasszunk magunknak csillagot,
mint Erzsike, Petőfi versében.
Felnéztem az égre, fejem felett
tündökölt a Göncölszekér,
s én kiválasztottam a legkisebb kerekét;
egymás kezét fogva
sétáltunk tovább a meleg nyárestén.

*

Amikor föltekintek a csillagos égre,
szememmel a Göncölszekér
halvány csillagát keresem,
eszembe jut az a diákszerelem...
Óh, boldog ifjúság, bohókás éjszakák,
sosem feledem el a csillagok ragyogását,
és az est csodás varázsát.

Szerelmes vers¹⁷

2010. március 6

Igaz, ami igaz, nem könnyű az élet,
de aki maga körül a tájat szemléli,
ha nagyon óhajtja, amit régen keres,
megtalálja a neki legkedvesebbet.

Sosem akarlak téged elveszíteni,
képes lennék éretted megküzdeni,
mert ha szerelmünk láncza elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.

Csodálattal bámulok két szemedbe,
elmerengek hűségese szerelmedbe'.
Álmaimban se' tudok hová menni,
csak ragyogó szemedben elmerülni.

Nappal is csak rólad álmodozom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem
ezért néked az esti égről is lehozom
a holdat, meg a fénylő csillagokat.

Csak arra kérek, mindig légy enyém,
az élet nélküled már nem jó nekem.
Ha távol vagy tőlem, megszakad a szívem,
csak az boldogít engem ha velem vagy.

Költő-társam írta: „Kedves Kata! – Megint egy gyönyörűséget adtál nekünk. Élvezettel olvastam, és remélem tényleg így él szívedben a szerelem. Kívánom neked ezt az érzést. Ami független kortól és minden mástól. Gratulálok neked **Liza**” (III.11.)

*_*_*_*_*

Szeretni Téged boldogság

2013. október 10

...kedvesem, én oly' régen vártam rád.
Kérlek Téged, ne tiltsd meg énnekem,
hogy örökkön-örökké szeresselek.
Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem mindig beleremeg.
Már régen várok rád, kedvesem,
nem mindenkinek mondom el.
Bízzál meg bennem most és mindenkor,
hidd el, sosem fogsz csalódní énbennem.

---

¹⁷ Szerelmes vers c. költeményt Miki író-társamnak ajánlottam, mivel Lánverse ihletett a megírására! Sikerlistára került a Napvilágnál: 2010. márc. 10.

Kérlek, amit fogadtam sose feledd el:
Egész életemben hűséges leszek,
mert szeretni Téged oly' boldogság,
sohasem hagylak el kedvesem!
...olyan régen várok rád, kedvesem,
bárkinek ezt én nem mondhatom el.
Elég, ha mi ketten tudjuk: te meg én,
s érezhetem, hogy te vagy az enyém,
mert szeretni Téged csak boldogság lehet.

Kedvesem oly' régen vártalak Téged.
Mert a virágnak se lehet megtiltani:
hogy a bimbójából ne nyíljon ki.
Ha a Te szerelmed már megérett,
harmatos virágom, az enyém vagy,
S én lehozom néked a Mennyország
minden kincsét és csillagát
az égről... lábad elé lerakom,
kis kezedet örökké csókolom.

Szeretni – boldogság¹⁸ (Dalszöveg is)

Balassagyarmat, 2009. november 18

Oly' régen várok rád, kedvesem,
bárkinek ezt én nem mondom el.
Elég, ha mi tudjuk: te meg én,
s érezhetem, hogy te vagy enyém,
mert szeretni Téged boldogság.
kedvesem oly' régen várok rád...

Virágnak se lehet tiltani:
hogy bimbójából ne nyíljon ki.
Ha a Te szerelmed megérett,
harmatos virágom, enyém vagy,
mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Lehozom néked a mennyország
minden kincsét és a csillagát
az égről... lábad elé rakom,
kis kezéd örökké csókolom,
kedvesem oly' régen várok rád...
mert szeretni Téged boldogság,

---

¹⁸ Szeretni – boldogság c. versem a Napvilág 2009. novemberi sikerlistájára került!

Senki sem tiltja meg énnekem,
hogy mindörökké szeresselek.
Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem is beleremeg,
mert szeretni Téged boldogság,
kedvesem oly' régen várok rád...

Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem is beleremeg,
Már régen várok rád, kedvesem,
bárkinék ezt én nem mondom el,
mert szeretni Téged boldogság,
kedvesem oly' régen várok rád...

Tavaszcím

2010. január 30

Lobogó tűznél ülök a szobába',
ha kinézek a tájra – hópihéék ágya
mindenhol –' merre szemem lát
– csillogó hófehér ruhát ölt.

Duruzsoló kályha lángja mellett
a közelgő tavaszt merengve várom,
körülottem mindenütt csend honol,
bizsereg a szívem, s vár valamit.

Ha melegen süt rám a napsugár,
s olvadni kezdenek a jégtáblák,
zöldül a mező, nyílnak az ibolyák,
s virágba borulnak az orgonafák.

A tavasz balzsamos illatát érzem
már, s madár dalától zeng a határ,
méhek zümmögnek körülöttem,
s szívem csordultig telt szeretettel.

Odakünn hófehér, puha hó fedi a tájat, a sétálók útját léptek nyoma jelöli.
Magamban mélyedve ülök a meleg szobában, nézem a hóval borított várost,
meleg kabátokba burkolt, sietősen lépkedő embereket...
Egyszerre kisüt a nap, beragyogja a fehér háztetőket, és az utcai fákat.
Sóhajom a magasba száll: szép a téli táj, de mégis legszebb a tavasz,
amikor derült az ég, napsugár melengeti a földet, s zöld lesz a határ,
virágok nyílnak körülöttünk; visszatérnek a madarak, hogy csivitelésükkel
tegyék vidámabbá napjainkat... Várom a szép tavaszt!
Ezek a gondolatok készítettek arra, hogy tollat ragadva megírjam
a **Tavaszcím** verset.

¹⁹ A Tavasz című vers a Napvilágnál 2010. februárban sikerlistára került!

Te vagy nekem

2008. január 23

De jó, hogy vagy nekem
ha körülöttem
elromlik minden
akkor csak rád gondolok,
tudom, mindjárt
jól vagyok.
Hozzád szállnak szavaim
téged áhít a szívem,
mivel tiéd voltam akkor
s tiéd leszek mindenkor.
Tudod, hogy szerettelek
téged mindig,
akkor is, nagyon, mostanáig.
Csak téged vártalak,
érted szállt a sóhajom,
ha fáj a szív,
ami mindörökké
csak téged hív.
Siess kedvesem, hozzám
szívem mindörökre
hűséges lesz hozzád!

Tékozló gyermekek...

Elbeszélő költemény

2005. október 6

Gyermek voltam még, amikor ismét
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem is akartuk, nem mi kezdtük
csak éppen belecseppentünk.
Határainknál már dúltak csaták,
menni kellett, fiainkat sorozták.
Nótával indultak, de nem hitték,
hogy mennek védeni a hazát.
Aztán rossz sors jutott a hazának,
s a benne élő sokaságnak.

Megint veszítettünk háborút,
mert mi mindig vesztes mellé állunk.
Jött az áradat nagy hadával,
átlépve a határokat, milliókat
számláló szovjet katonával.
Nem kérte őket senki, vagy ki tudja?
Egyszerre meglepve bennünket
ahogyan állítják: „felszabadítottak!”
Bevonultak; falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.

Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre, békét kötöttek, de erről
bennünket meg sem kérdeztek.
Ismét megfosztottak területektől,
ahol magyarok, véreink élnek.
„Béke” van hazánkban, fegyverek
nem dörögnek, kezdődhet az élet.
Van bőven mit tenni: földig rombolt
hazánkat újjá kell építeni.
Beindultak ismét a gyáarak,

épségben maradt katonáink
megint civilben járkálnak.
Nekünk kellett, akkor ifjaknak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni mindazt, amit
idegen bakancsok – nemcsak ellenség –
de szövetséges hadak is – eltapostak,
letiportak: romba döntve otthonokat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni elárvult földjeinket.

Újjáépítettünk szétdőlt iskolákat,
kórházakat, romos lakásokat:
emberhez méltó létet kellett teremteni.
Szovjet megszállás ideje alatt
fizetnünk kellett munkánk mellett
„jóvátételt” (tán’ azért, mert
megszállva tartottak bennünket?)
Ezen felül kellett fizetnünk
elillant fiatal éveinkkel,
és nyomorúságos létünkkel.

Igaz, sokat kellett dolgoznunk,
de volt lakásunk, ruhánk terített
asztalunk. Fiatalok voltunk,
mindig boldogan fáradtunk,
s néha-néha vigadoztunk.
Éreztük, hogy munkánk nyomán
épül az ország, lesz nekünk
s gyermekeinknek otthonunk, jövőnk.
Ezerkilencszázkilencvenben
megszállóktól végre szabadultunk.

Nem egészen önként, – mégsem úgy,
mint törököktől, kiknek igáját
százötven évig kellett nyögnünk –
míg a szovjetekhez „csupán”
negyven évig volt szerencsénk!
Mit kell megélnünk a demokráciában?

Nagyjaink elszúrták a politikát!
De már nem szovjet parancsra!
Téeszt, nagygazdaságot, gyárat,
üzemeket, azt is, ami jó volt;

ahelyett, hogy átszervezték volna,
mindent, ahol dolgozni lehetett,
amit elődeik kemény munkával
teremtettek, mindent megszüntettek,
de helyettük új munkahelyeket
létesíteni elfelejtettek.

Politikusaink ádáz küzdelmet
vívnak, de nem háborúban, fronton,
hanem mindenhol, úton-útfélén,
vagy sokszor a parlamentben.

Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van – de nem ellenzéke,
hanem – ellensége, akik mindent
gáncsolnak, és lázítják a népet.

Ezért hazánkban már sohase
lehet nyugalom és béke?
Igaz, nehéz életünk volt mindig,
főleg szovjetvezénység alatt!
És azóta valami változott?

Dehogy! Még nehezebb lett az élet!

A kapitalista, hogy bukszáját
még jobban teletömje, aztán
ha külföldi, nem tréfál, inkább
tovább áll, dolgozóit nem sajnálja,
őket kisémmizve rakja lapátjára.

Mit törődik azzal, hogy utána
ki ad nekik kenyeret, munkát?
Ötvenévesek, kik még fiatalok
életük romba dőlt – kihez forduljanak?

A gáncsoskodás helyett nagyjaink
inkább azon törhetnék fejüket,
hogy jólétet, munkát teremtsenek
a hazában élő embereknek.

Kihez fordulhatnának, akik
munka nélkül maradnak?
Más ki tudna segíteni rajtuk,
mint fáradt öreg szüleik,
kik a háborút átvészelve élnek,
idegzetük, türelmük fogytán.

De ők a segítségért cserébe
csak szeretetet várnak, csendes
békességet, pihenést azért,
amit nyújtanak gyermekeiknek,
jövőjükért, amiért még most is
fáradoznak. Mégis úgy érzik:
hajlott korukra mindenkinek:
országoknak-világoknak csak nyűgök.
Hiába juttatnak még most is
unokáknak, gyermekeknek,

mert folyton éreztetik velük,
hogy ők túl sokáig élnek!
Azt kell hallaniuk, mivel
utánuk biztosítást mások fizetnek,
hogy a fiatalok tarják el őket!
Sokan arra nem gondolnak,
talán nem is tudják, hol tartana
házánk, ha fiatalkorunkban
a fáradságos munka helyett
inkább csak szórakoztunk volna.

Akkor senki nem henyélhetett,
és ahhoz, hogy élni tudjon,
mindenkinek dolgoznia kellett.
Ráadásul azért, hogy a lerombolt
házában épüljön fel minden.
Utódaink mostanában
munka helyett, a számítógép
mellett ülve, gyakran unatkoznak,
hálátlanok, és nem is értik,
mi lesz belőlük, ha felnőnek?

Nem tisztelik a bottal közlekedő
munkában megrokkant embereket;
nem adják át helyüket a buszon-
villamoson, inkább bambán
kibámulnak az ablakon.
Elfelejtik, hogyha majd
öreg szüleikre szorulnak,
talán ők lesznek azok,
akik gondjaikba vehetik,
és ha majd bajba jutnak,

mindig hazamehetnek. Akkor
a szüleik összehúzódnak,
kicsi lakásukba befogadják,
terített asztallal várják.

Megosztják velük házuk',
életük', kenyerük', azokkal,
akik hibájukon kívül
lettek nincstelének. De a
„tékozló fiúk” is számítanak
rájuk, kik jó helyüket csak úgy,

saját hibájukból elhagyták.
És a gyakran megvetett öregek –
szeretettel veszik körül őket.
Tőlük viszonzásul megértést,
idős korukban nem is hálát,
csak csendes békességet
– és szeretetet várnak.

A szonetteket is téma- és ABC-sorrendben mutatom be, ezért tájékoztatásként jegyzem meg a következőket. A szonetteknek több formája van, de leginkább kétféleképpen szokták írni, mégpedig: Shakespeare-i szerint (angol) és Petrarca (olasz) szerint. Hogy ne kelljen minden versnél külön megjegyezni, itt hozom olvasóim tudomására a következőket:

1. Shakespeare-i szonett: Minden sorban 11 szótag: ABBA három szakasz (vagyis 12 sor egyben), és 2 sor cc vagy cd rím-képlet.

2. Petrarca szonettjeinél a rímképlet: abba (Ölelkező rímek is hívjuk).

Forma: két szakasz 4-4 sor abba és két szakasz 3-soros: cdc.

Kétféle változat megismerhető a vers formájából, ezért nem jelzem minden versnél.

SZONETTEK

1848 márciusa

2012. december 5. – 2013. március

1

Híres márciusi napon, hallgassuk
tisztelettel költőnk dicső versét.
Ébresszük fel hazánk népességét,
akik mostanában szunnyadoznak!

Elfeledték: mindenkinek tenni kell
kell, a korabeli béklyóiból
ki kell emelni hazákat újból,
a hírneves napra emlékezni kell.

„Talpra magyar!” Ma ünnepre virradt
a nemzet, mikor az ifjúság népünk
elnyomóival bátran harcot vívott.

Az igazság győzött! Példát vegyünk
minden évben, hajtsunk fejet érte
a harcot és győzelmet ünnepeljük.

2

Ünnepeljük a harcot és győzelmet
emlékezve, mert a tiszteletünket
megérdemlik. Ma emlékezni kell,
az ország népe el ne feledje, mert

tudni kell: a hívó szóra az erőnket
szétszórni nem, hanem összefogni
kell! Magyar hazánkat felemelni
olyan szintre, amilyen a hősidőkben,

hogyan népünket senki-fia többé ne
ócsárolhassa, hanem értékei
szerint tisztelje az emberséget,

erőnket és becsületünket. Álljunk
sorba, ébresszük fel az álmodókat,
ahhoz régen istenáldásra várunk!

3

Istenáldásra azért várunk régen,
kell az egység és a nemzet akarata!
Boruljunk le szentjeinkhez imára,
hazánkért könyörögjünk jobblétünkért.

Eleget szenvedett és éhezett már
a nép, ránk férne a nyugodt élet,
legyen olyan vezére a népnek,
aki érti, mit kell tenni azért most,

hogyan a haza újból felemelkedjék
olyan szintre, mit nem kell szégyellni, és
elszenvedett évek után érdemel.

Istenáldására vár a magyar nép.
Uralkodjék a hazában megértés,
békesség, könyörület, és szeretet!

***

A csend zenél²⁰

(Duó) 2010. október 15

1

Csodás ez a csend, amerre ballagok,
a Hold árnyas fák alatt rám tekint.
Csillagösvényen... rózsák tövében
árnyak közt bújva csak Téged látlak ott?

Hallod a zenét? Egy gitár húrja sír
fák lombja között madár csicsereg,
csak Rád gondolok, némán merengek,
többet már nem bír el e fájó szív.

Széllel száll hangod, mint galamb úgy suhan
puha fehér szárnyán fut képzeletem
holdfények-táncával lépteddel halkán,

csillag fényében egy dalt üzensz nekem.
Mit súghat felém, tán a sóhajod szél?
Siess édesem... mindig te legyél velem.

2

Mély csend mindenhol, csak a szél dalol...
Vagy talán a szíved dobbanása fél?
Csitt... rózsák tövében a csend beszél,
illatpára száll, ha feljön már a Hold,

hárfák húrja zeng... Angyal száll ide lenn,
figyeld a csendben, mit mond a szivem.
Hajtsd ide a fejed, ne szólj semmit sem:
egy csodás varázslat, hidd el ezt nekem.

Csak halkán suttogjál, azt is megértem,
úgy ver a szivem, szép titkot remél:
bújjál keblemre, mert te leszel enyém.

Jöjj hozzám, orgonailat felém száll,
lágy zene mellett hallgassuk a csendet
miénk lesz a világ mindörökre már.

***

Íróársak hozzászóltak: Kedves Kata! Nagy fába vágta a fejszéd, mert a szonett nem könnyű műfaj. De látom, te nem futsz el a kihívások előtt: „ide nekem az oroszlánt is...!” szemlélet által. Aki mer, az nyer! És ez te vagy, mert mesteri érzéssel építetted fel a szonetteket. Mind lírailag, mind formailag. S különös lelki élményt nyújtott olvasásuk számomra. Szívből gratulálok! – Alberth – 2010. okt. 19.

*

---

²⁰ Megjegyzés: Ajánlom Kankalinnak, mivel megírására a Zenél a csend c. szonettje ihletett engem. A vers s Napvilágnál sikerlistára került: 2010.10.17.

Drága Katám! Szép a versed, mint egy kézzel festett selyemből szőtt fátyol. Olyan szépségek lapulnak meg benne, hogy azt hiszem ezt így volt jó olvasni, egyedül, halkan. Ezt tettem, és mondhatom szép élményben volt részem. Tünékeny, de mégis örökkévaló, vagy csak varázslat? Mindegy,- szépet varázsoltál. Gratulálok! Szeretettel üdv: Vali – 2010. okt. 20.

A csend zenél (Duó)

Balassagyarmat, 2010. október 15
(A Röpkeívekhez küldött példány.)

1

Csodás ez a csend, amerre ballagok,
árnyas fák alatt rád tekint a Hold.
Csillagösvényen, rózsák tövében
árnyak közt bújva, csak Téged látlak ott?

Hallod a zenét? Egy gitár húrja sír
fák lombja között madár csicsereg,
csak Rád gondolok, s némán merengek,
többet már nem bír el e fájó szív...

Széllel száll hangod, mint galamb úgy suhan
puha fehér szárnyán fut képzeletem
holdfények táncával lépteddel, halkan.

Csillag fényében egy dalt üzensz nekem?
Mit súghat felém, tán szél a sóhajod?
Siess édesem, mindig légy énvelem.

2

Mély csend mindenhol, csak a szél dalol...
Vagy talán a szíved dobbanása fél?
Csitt, rózsák tövében a csend beszél,
s illatpára száll, ha feljön már a Hold.

Hárfák húrja zeng... Angyal száll itt len,
figyeld a csendben, mit mond a szivem,
hajtsd ide a fejed, ne szólj semmit sem:
egy csodás varázslat, hidd el ezt nekem.

Csak halkan suttogjál, azt is megértem,
úgy ver a szivem, nagy titkokat remél:
bújjál keblemre, mert te leszel enyém.

Orgonailat szállt felém, jöjj hozzám,
hallgassuk a csendet lágy zene mellett
– miénk lesz a világ mindörökre már.

A szerelem balladája²¹

2005. március 12

1

Kis hazánk földjéről, messzi városból
elindul egy férfi és nő, két vándor
az élet göröngyös országútján.

Mit sem sejtettek, mikor indultak,

nem gondoltak sors fordulata felett.
Történt, útjuk összefutott Parádon,
halk zeneszó mellett kis cukrászdában
– véletlenül vagy tán' sorsszerűen?

Beszélgetnek asztal-szomszédságban,
mások vacsoráznak, zenét hallgatnak,
én búsan ülök kissé elmélázva,

mert életem nemrég' futott zátonyra...
De véletlen lehet, amit mostan látok?
Ajtó nyílik – rajta belép valaki.

2

Egy elegáns úr, szemem reátapad,
vajon ki lehet ő? Ismerős volna?
Szemembe néz, meleg tekintettel.
Ő ismer engem? Eddig sose láttam.

A találkozás nem lehet véletlen!
A sors akarta, biztosan érzem.
Leül az asztalhoz, velem szemben,
egy üres székre, talán sorsszerűen.

de a tekintete mintha keresne!
Barátival tárgyal, majd vacsorát kér.
Asztaltársaim feltűnően néznek,

zavarban vagyok, arcom is égni kezd...
Én semmit sem értek, mi lehet ez?
Véletlen vagy más, arról nem tehetek.

3

Csendes tangóra váltanak a zenészek,
a párok pedig táncolni indulnak.
Ő le nem vette szemét eddig rólam,
majd letetszi villáját, kését, feláll,

lassan közeledik, megáll előttem,
bemutatkozik, kezét felém nyújtja.
Halkan kérdezte: felkérhet egy táncra?
Kart-karba öltve, lassú zene mellett

---

²¹ Átdolgozva: 2016-09-03

elindultunk egy forró szerelembe'.
Mindez különös, vagy talán mégse?
Egy hétig együtt hallgattuk a zenét,

halkan beszélgetve teltek a napok,
időnk gyorsan futott, letelt szabadságunk,
egymásnak mi semmit se fogadtunk,

4

mindketten éreztük: nem búcsúznak
örökre egymástól. Folyt tovább utunk,
mindketten életünkben csalódtunk,
– árván, elhagyottan érezve magunk.

Levél jött távoli nagyvárosból
– otthon olvastam. Amit meg sem ígért,
írásban mondta bánatát, életét:
„Messzi tájról elindult két csalódott

vándor, Parádon találkozott az élet
országútján. Amint megláttalak,
boldog vagyok, mindjárt megéreztem!

E találkozás véletlen nem lehet,
Isten minket egymásnak teremtett.
Ki tudja, meddig, járhatjuk utunkat

5

kezünket szorosán összefonva,
hervadni bűn volna igaz szerelmet.”
Mivel egymástól távol kellett élnünk,
jöttek-mentek, levelek táviratok,

postások munkájukkal segítettek.
a telefondrótok forrón izzottak,
hosszú, szerelmes szavaktól jó, hogy
el nem égtek. Boldog évek jöttek

mikor találkozunk, mindkettőnknek,
megáll az idő, szivünk összedobban.
Fölemelt, átkarolt, s mint gyermeket

ringatott, csókolt; forró hangulatban,
terveink voltak, reménykedve éltünk,
ne kéne' mindig búcsúzni egymástól.

6

Közelebb élni jó lenne egymáshoz,
– de a megáradt Tisza meggátolta
tervünk.' éltünkbe gázolt a nagy
1970-es árvíz. Ő árvízi gátakon

sokat fáradozott, mentést vezetett,
belebetegedett... Májusban levelét
így kezdte: „rózsaszirmot küldöm Neked
vers helyett, rá csókomat leheltem!

Négy évig tartott „örök boldogságunk”,
aztán nem is tudom miért? Miért?
– Talán’ a sorsunkba bele volt írva!

Gyermekeink voltak, mindkettőnknek,
velük nekem és neki is törődnünk
kellett, őket elhagyni nem lehetett.

7

Nem tudtuk legyőzni a távolságot.
Szerettük egymást, lelkünk összeforrott,
szivünk egymásért megszakadt, fájt a
búcsú, beteg lett, de mit tehattunk mást,

küszködtünk, szenvedtünk, éreztem,
utána nem jöhet más: Ő se, lelte
meg a lelke nyugalma meg én sem.
Csak járta a világot, küldött nekem

levelet, ajándékot. Ő sem tudott
feledni, én sem tudtam a boldog
szerelmünket soha elfeledni...

– Véletlen vagy volt írva sorsunkba?
Életem azóta folyik boldogtalanul...
A SORS akarta: utunk megszakadt.

8

Ezt a nagy szerelmet életemben
megadta a SORS, sok mindent túléltem,
már eddig is, ezer gyásszal a szivem
megtelt. De, hogy mit érzek én ott benn

a lelkemben, meg ne lássa soha, senki!
Sorsom akarata vagy véletlen-e?
Kezemben tartom nagy csomag levelét,
fényképén nézem kedves arcát, szemét...

A földi világot itt hagyta, én kérem
jóságos Atyánktól, az Égben Ő várjon
rám, az örök fényességben! Legalább

ott, a lelkünk összeforrjon – mert mi
örök szerelmet fogadtunk egymásnak –,
mindörökké tartson égi boldogságunk.

Ablakból a világra (A méz)

2010. április 21

Könyökölve kinézek az ablakból,
virágokkal teli kertre tekintek,
a tájat élteti a napsugár fénye,
barackfa nyújt árnyékot a mamának.

Kis patak fut a lejtőn csörgedezve,
partján tőle nem messze kisleány
koszorút fon virágokból illatost,
koronaként teszi szőke fejére.

Tarka lepkék röpdösnek el felette,
virágporral megtelt méhek zümmögve
szállnak vissza a kaptárba sietve.

Lépes-mézet gyűjtögetnek kaptárba,
mézes-kalácsot süt ebből anyuka,
majd ünnepre – családjának tálalja!

ÁBRÁNDOZOM

2013. október 4

Fényes tükörben csak bámulom magam...
még kisleány vagyok – gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álmomban.

Elém toppantál, jöttél fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
előttem álltál csókkal köszöntöttél
s a daliás alakod megcsodáltam.

Fényes tükörnél álmokban fürödve
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.

Sok idő pergett le homokórámon,
vágytam hozzád, érted sóvárogtam,
hiába vártalak, elszállt az álmom...

ÁBRÁND VOLT

2014. június 6

Ha szemem lehunyom, Ábrándozom...
arra gondolok, életem milyen volt,
időm tölteni másként kellett volna
annyit már leszűrök belőle most:

Élet szépségére, lét nyugalomára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem,
értékes percek múltak egymás után,

magamnak szebb napokat kívántam,
ahol nyugalom van oly helyen élni,
érték a tudás, szépség és szorgalom,

ahol nincs léte szegénységnek, bűnnek
semmi se igaz, ábránd volt minden...
Életem folytán ezt kellett megélnem.

ALKONYAT

1014. június – július

Udvarunkban egy szomorúfűzfa áll
hosszú karjait minden oldalra a
földig nyújtja. A madárfészekben
egész nap, benne fiókák pihennek.

Magas ágán csiripelnek naphosszat,
madármama hozza a jó ebédet,
nem éhesek, egész nap kapnak étket,
jól élnek. Napsugár a lombok közt,

nemsokára alkonyat, a madarak
nyugodnak. Anyamadár éjszaka
a fiókáit szárnya alá takarja.

Nyugat felől fáradt Nap lemenőben,
Lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, vár egy szebb holnapra.

Alkotjuk a rendeletet²²

Átalakítva: 2014. április 19

1

Lufi-honban nagy zsvivaj, sürgés-forgás
nap-mint nap! Gondolkodni idő sincs,
mert nem juthat idő mindenre, még ha
kettő helyett száz kezünk, is kevés

eszünk volna, akkor se érnénk a sok
teendő végire. Ez kell nektek,
gyerekek! A saját bajaitok úgy
lefoglalnak, hogy ránk nem gondoltok.

Várni kell egy kicsit, meglátjátok,
nemsokára minden lesz, csak várjátok!
Hallgassátok szájat tátva, hogy mi a

rendeleteket százával alkotjuk,
nem úgy, mint elődeink, akik soká
csak rágódtak rajta. Bizton tudjuk,

2

hogy a sok rendelet dönti el, hogy mi kell
nektek! Egy alaptörvényt alkottunk
az elavult Alkotmány helyett! Majd
meglátjátok, egyből jóra fordul az

egész világ! Azon igyekszünk, hogy
választunk egy jó királyt, aki majd csak
a palotában lakhat, ismét fején
hordhatja a koronát! Kishercegek,

meg a hercegnők ott nőhetnek fel a
palotában. Mindnyájan mulathatnak
vidáman! Nektek ennyi jó nem elég?

Kuss, hálátlan népség, hallgassatok már!
Legyen elég az új világ, nektek
ennél több nem jár! Ünnepből lesz bőven.

3

Szabadon mehettek, ha akartok,
Lengjenek a zászlótokat!ó, róhatjátok
az utcákat, és nagyon fontos, hogy
éltessétek a királyt, mindig annyit

---

²² Gúnyvers, a sorozatos rendeletekért, csak úgy, kapásból íródott, 2011 forró nyarán

kiabálhattok, amennyit akartok!
A hangotokat ne sajnálnátok!
Zengjenek tőle terek és utcák!
A sok dicséret és éljenzés pedig

jár a királynak! Neki éjjel-nappal
az eszében csak az jár, hogy a nyáját
minden jóval ellássa. És ti, ifjak

mindig mulassatok. Miért kéne
dolgozni? Az már kiment a divatból!
Már rég' elavult, és nagyon fárasztó!

4

Azt mondom, inkább járjatok diszkóba,
papátok ad pénzt egy szóra! De ha
neki sincs a buxába, mehettek a
bús p....-ba, de ne unatkozzatok!

Inkább vidáman szórakozzatok,
lányokkal mulassatok, mert legolcsóbb
elfoglaltság a szerelem, ahhoz még
pénz se kell! Ha velük együtt hálnátok,

és sok-sok babát csináltok!, gyarapodik
a nemzet száma! Ne csak a feketék
szaporodjanak, az én kedvenceim!

Úgy több embernek lenne munkája!
Igaz, nincs hol dolgozni, mert bezártuk
a sok gyárat, azt a multik nem bánják,

5

Csak úgy lesz majd másoknak is munkája!
Mi ilyen ósdi feladatokat
ellátni nem tudunk, fáradtak vagyunk!
Ha multiknak sem megy, hát ők mennek.

Máshol is lesznek balfácánok, kiknek
megfelel az új világ! Hajrá lufi-hon!
Nehogy az ellenségnek elhiggyétek,
hogy mi semmit sem csinálunk, de a

silány munkához is sok idő és sok
ember kell! Dolgozunk csendesen, új
rendelet alkotunk, az a mi dolgunk!

Sosem elég! Visszük az Unióba,
ott vihart csinálunk, tudják meg, hogy
kell kormányozni, zavarosban halászni!

* * *

ÁLMODOZTAM

2014. június 6

Ábrándozom, ha szemem lehunyom,
arra gondolok életem milyen volt,
időm tölteni másként kellett volna
annyit már leszűrök belőle most:

Élet szépségére, lét nyugalomára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem,
értékes percek múltak egymás után,

magamnak szebb napokat képzeltem,
oly helyen élni ahol nyugalom van,
érték a tudás szorgalom és szépség,

ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.
Életem folytán azt kellett megélnem:
semmi se igaz, ábránd volt minden...

* * *

Álmodom...

Írtam: Fenyőfa jeligére

2013. szeptember 28

Fényes tükörben csak bámulom magam,
még kisleány vagyok, gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álmomban.

Elém toppantál, jöttél, fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
csókkal köszöntöttél, álltál előttem,
s megcsodáltam daliás alakod.

Fényes tükörben, álmokban fürödve
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.

Sok idő pergett le homokórámon,
vágytam hozzád, érted sóvárogtam,
hiába vártalak... elszállt az álmom...

* * *

Anyai gondoskodás²³ – Szonett-csokor

Átformázva: 2015. május 1

1

Szeretem az állatokat, figyelem
az életüket, mert csodálatos lények.
Cirmos cicánk három cicagyerekekkel
puhán kitöltött kosárban éldegélt

boldogan a konyhában. Cica mama
három apró cicáját nyalogatta,
szoptatta őket, ahogy nőttek, nagyon
sokat játszottak, egymásba gabalyodva

ott gurultak le a földre kosárból.
a kiscsibe a kotlósnak nem kellett,
ezért ott élt egymagában kis bélelt

kosárkában, unatkozott magában,
folyton csipogott, mert nagyon fázott,
ez nagyon zavarta Cirmos-cicánkat.

2

Ez nagyon zavarta Cirmos-cicánkat,
a csipogó csibére folyton figyelt,
amikor szoptatta a kiscicákat.
Aztán megsajnálta, mért csipog mindig?

Egyszer megelégelte és olyat tett:
lassan fölkelte, a cicáit otthagya
odament, nem is mindennapi eset;
kiscsibe kosarához lopakodva

majd odasurrant csendben figyelte,
gyors mozdulattal ugrott melléje.
Azt hittük, véget ért csibe élete:

mert a kis jószágot szájába vette,
kosárhoz surrant, de most mi történt?
Kiscicái közé tette a csibét.

3

Kiscicái közé tette a csibét.
Kiscsibe nyugodt lett, elcsendesedett,
anyacica is, mint cicakölykeit
szokta, ugyanúgy őt is melengette.

---

²³ Prózaként megjelent: Válogatás Magazin 2004. júliusi számában! Átalakítva: szonetté: 2014. május 1. – Shakespeare-i szonetté: abab, 3 szakasz négysoros, utána 2 soros szakasz cc rímképletre

A kis buta csibe miért nem szopik
mint a cicái... nem fér a fejébe!
A kismacskák közt később is mindig
Cirmos ott volt, ha csipogott a csibe,

hívta, nyalogatta s úgy terelgette
mint cicáit. Elhinni nehéz, tudom,
megtörtént mindez akármilyen furcsa,

mert képes volt, egy anyamacska tette:
ápolta és családjába fogadva
elhagyott árva idegen jószágot!

Anyámra emlékezem²⁴

Eredeti: 2006. május 21

Szonetté alakítva: 2014

1

Vártál rám repesve, ott éltem
öledbe'. Megérkeztem – szeretté,
körülvettél örültél. Pici voltam
szoptattál, bölcsőben ringatgattál.

Éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkázttál,
mosdattál és fürösztöttél, gyöngéden
törölgettél, simogatva szeretgettél.

Elindultam – követtél, lépteimre
Figyeltél, kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted. Beteg voltam

aggódtál, gyógyítottál, pátyoltál.
Ha sírtam vigasztaltál, bánatomban
bánatomban mindig velem voltál.

2

bánatomban mindig velem voltál.
Könnyeimet törölgetted, sebemet
bekötözted, ha gondom akadt meg-
osztottad. Álmomban is vigyáztál.

Tanítgattál, kísérgettél, becézve
ölelgettél. Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, mindig velem éreztél.

---

²⁴ Prózaként megjelent: Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!

Eredeti formában készült: Balassagyarmat, 2007. június 14. Szonetté alakítva: 1014. február 10

ha elmentem integetté. Imádkozni
tanítottál, templomba elkísértél.
Mindig velem voltál, nem voltam egyedül.

Jóságodat meghálálni nem lehet,
elfeledni sem tudom, imáimban
megköszönöm, örökké élsz szívemben!

Árad az Ipoly

2010. május 8

1

Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Tudom: hazaszeretet most nem divat,
...megáradt, pedig folyónak nem nagy.
örülök, mert születtem magyarnak.

Hóolvadáskor megtelik a medre,
mint életünk, lecsitul egyszerre.
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.

Szegény Duna, mennyi mindent kibírt.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
rég' óta hordja Európa szennyét,

lassan minden elvész e mocskos vízben...
Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
Szegény embereket Isten is feledte'.

2

Pedig nagyon ránk férne a segítség,
a jóvátételt mindig csak ígérték.
Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.

A szegény népünk hová igyekezzen?
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?

Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
kit érdekel most, nincstelenek sorsa.
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.

Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
falat kenyérért napestig dolgoztak.

3

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, szegénységet örökbe kaptuk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyon ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
a vagyónukat fillérekért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindég,

hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék
elhízott hájukat, luxusbárokban

számolatlanul költsék vagyónukat.
Nagy bajt hoz ránk az, hogy nagyjaink
hivatásuk helyett, csak torzsalkodnak.

4

Inkább azt tennék a parlamentben,
hogy jó falat jusson minden embernek.
Helyette folyton egymást ócsárolják,
mi a haszna, azzal mit érnek el?

Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!
Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok, akik fenn ülnek

bársonyszékeikben, jutna eszükbe:
szegénynek is jólétben kéne élnie!
Ha így lesz: reménykedjünk, ne csüggedjünk.

Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
nem hagy magunkra Magyarok Istene,
s megfordul végre a sorsunk kereke!

***

Arcod – szonett

2014. január 10

1

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
szeretnék mindenkor melletted lenni,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
jó lenne mindig karodban pihenni.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
telihold kukucskál be az ablakon,
nézem az órát, az idő múlását...
abban reménykedem, hogy te vagy ott.

Meleg tekinteted, ha rám emeled,
ha kitárod két karod énfelém,
szemed bársonyát rajtam felejtéd,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég'.

Boldog órákat sohasem feledem,
örök szerelemmel telt meg a szívem.

2
Örök szerelemmel telt meg a szívem.
Bársonyos alkonyon őszi leveleken
forró csókjaidtól lángolt a szívem,
ott terítettek színes szőnyegeket.

Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
tudtuk: tél multával jön a kikelet,
jövönket örökre összekötöttük,
s templomi esküvel megszenteltük.

Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig látnám,
a gondokat tőled távol tarthatnám,

hogy életünk útján együtt legyünk.
Szent béke éljen mindenkor köztünk,
mindig ilyen boldogok lehessünk.

* * *

AUGUSZTUS VÉGÉN

2014. november 25

Hiába zúg a szél, múlik már a tél,
kabátot magunkon jól összehúzzuk,
mégis néha-néha kicsit még fázunk,
de virágos a táj, kiderült az Ég!

A fecskék Afrikából útra keltek,
fárasztó útjuk után hazatértek,
gondosan elfoglalták a fészket,
igazítják, javítják, tojásokra ülnek,

majd utána egymást váltogatva
melengetik, majd összekeverik,
s a tojások kikelnek nemsokára.

Csipognak és tátognak a kislecskék,
fecske-mama útra kél, fecske-étket
csőrben hozza, azzal eteti fiókáit.

***

Az én születésnapomra²⁵

Szonetté alakítva: 2013. november 25

1

Nagyon régen születtem én, akkor ti
nem éltetek még – hiszi a piszi!
Kicsi falu neve Kisbárkány, nagy
hegyeknek nyúlványán: Cserhát lábán.

Apám örült nekem nagyon, ment
bejelenteni fagyban, hóban, lóval!
Kereszteltek Finta Katalinnak
Megtoldották: Margittal – kinek kellett?

Művésznék lenni akartam, de magam
irodában találtam. – no lám, ott ám:
jött a nagy ármádia: Vörös-sereg

milliárdos hadával: handa-banda!
Álmaimat eltiporta a szívem
is összetörte – nagyon sajnált!

2

Most lakom Balassagyarmaton,
legbelül a központban. Nagyon régen
dolgoztam ott, a városnál, három
évtizeden át, jóban és rosszban.

Gürcöltem sokáig magam, dolgoztam
is szorgalmasan: éjjel- és nappal.
Munkám után megéltem én, de jobb
életre nem volt remény – ha csak, nocsak!

Nyolc évtized úgy elszállt, szerencse se
moleasztált – lazán! Az én időm eltelt,
örültem, már nyugdíjba mehettem,

mióta? – Azóta azt csinállok,
amit akarok, regényt-novellát- és
verseket faragok – ésszel, kézzel!

---

²⁵ Eredeti vers készült: 2008. június 27-én a Szigligeti 5. irodalmi estre, József Attila: Születésnapomra c. verse ihletén.

3

De nem papírra tollal-kézzel, hanem
számítógéppel, mégis, élvezettel!
Most itt vagyok veletek, remélhetem,
együtt örültök énvelem, nekem!

Mint tavaly Szántódon, most Szigligeten,
igen! Éljen! Megjegyzés: várjatok még!!
József Attila a születésnap

versét megírta tíz szakaszba, igen!
Bizony, de én nem fértem bele olyan
rövid versbe, ezért: MEA-CULPA!

4

A versíráshoz ihletem jött még,
amint a főszerkesztő felhívása
megjött, éjfél előtt. Befejeztem:
már másnap, nulla óra harmincöt

perckor! De rövid lett az éjszaka,
álmos lettem, le kellett már feküdnöm
ágyba, aludni. Álmomban is verset
írtam, számoltam-szótagoltam másnap

reggelig. Hiába minden, nem tudtam
abbahagyni hajnalig! De ha újra
olvasom a verset, úgy továbbírom.

Ha mégis megunnátok, akkor inkább
lőjetelek le már végre, másként az én
versikémnek sohasem lesz vége!

* * *

Babona vagy szerencse?

2012. szeptember 29

Sose volt ide- vagy oda: babona!
Péntek napján sosem volt szerencsém,
nem lottózom, mert nem is kedvelem,
figyelem, nehogy pénzem elússzon.

Korábban soha semmit se nyertem én!
Lottózzak-e? Töröm bús kobakom.
Lovagoljak? Mit is kellene tennem,
hogy szerencsém legyen, nyerjek sok pénzt!

ha nem lottózom, akkor megmarad
a pénzem, törne a fene. Jó lenne,
ha bejönne, nekem nyernem kellene!

Majd tizenharmadikán, pénteken,
lottózóban kitölteni szelvényem
pénteken kihúzzák a nyereményem !

***

Balatoni ház...²⁶

Balatonkenese-üdülőtelep, Botond utca 9, majd 20
Készült: 2008. szeptember 8

1
Gondolatom a múltba visszaszáll,
nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet,
oda, ahol dombtetőn állt a ház.

Szemem egyikről a másikra téved:
egy padon a ház előtt ülnek szüleim,
apám olvas, könyvet tartva kezében
anyám mellette csendesen kötöget.

Körülöttük a kert csupa virág...
írisz-rózsa és margaréta nyílik,
a kert levegőjében virágillat árad.

Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük a nagy diófán.
Apámat látom egy kopott képen,

2
a ház alapját ássa, mély árok szélén,
megtörli verejtékező homlokát...
Nagy gödör tetején a három bátyám
az építkezés előtt készült képen

a ház alapját ássa, kemény munkával,
ahol majd a családi otthon áll.
Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodás tájban gyönyörködnek,

ahonnan a Balaton felszíné
Badacsonyig látszik tiszta időben.
Színes fotón a nagyszülők állnak,

körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nagy csomagokkal.

Szüleim háza, ahonnan Balatonkenese-Üdülőtelepen,
ahonnan tiszta időben Badacsonyig lehet ellátni

²⁶ Szonett Shakespeare-i ölelkező rímekkel. A vers készült: Szigliget felé a vonaton.
A vers a Napvilágnál 2010.02.02. Sikerlistára került!

3

Kedves emlékeim újra élednek
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot örökítettek meg
egy délutáni szalonnasütésen...

Apám a lépcsőzetesre kialakított
kertjében termelt borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:

Balaton-parti strandon unokákkal...
hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban.

Másik képen fűben ugráló béka...
aztán egy kislány keserves sírása...
a tó vizén az Ezüsthíd csillogása...

4

Aztán egy kislány keserves sírása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Ó, boldog mosolyok vidám napok!
Aztán ők elmentek... elárvult az

otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,
s mindig, ha az utam arra visz,

síratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
kedves otthont, ahol szüleim éltek,

Síratom a házat, a szüleimet,
s az örökké fájó szép emlékeimet,
elmúlhatatlan szép emlékeimet...

1958. nyárutó

Bánatom magamnak suttogom

Ballada: Nagymama elmélkedése

2013. szeptember 20

1

Ülök a szobámban és elmélkedem...
Érzem már, más lett körülöttem minden,
idézni a múltam, de meg nem értem...
tudom én, mindenkor élni is szerettem,

engem jó szerencsém sosem hagyott el.
Békésen viseltem, mit rám mért sorsom,
lassan feledem, amit elszenvedtem.
Életem folyamán bíztam Istenben,

hogyan csak jobb jöhet, abban mindig hittem:
sok nélkülözés után csak jobb jöhet,
borús idő után mindig jön kikelet!

Mégsem váltak valóra álmaim, mert
művészi pálya helyett a kenyérem
irodai robottal kellett megkeresnem,

2

abból neveltem fel három gyermekem,
boldogultam magam nehéz időkben,
ők tanultak és növekedtek, nőttek.
Sorsukat széppé tenni igyekeztem,

életem értelmét bennük megeltem,
pedig boldogulnunk apa nélkül kellett,
így volt megírva a Nagykönyvben.
Múlt az idő, a percek peregtek...

alig hittem el, hogy ők már felnőttek,
sorsuk hozott nekik is jót és rosszat,
amikor én már nem tehettem sokat!

Napjaim csendes magányban tengnek.
Otthonomban azon töröm a fejem,
mit hozott sorsom, megtettem-e mindent?

3

Hátamon hordom nehéz keresztet,
életet adtam három gyermeknek,
mindig juttattam, ami tőlem tellett,
értük fáradoztam erőmhöz képest,

fészekrakásukhoz alapot nyújtottam.
Unkáimra vigyáztam szívesen...
mindig jó volt látni, hogyan fejlődnek,
öröm töltött el, ha velük lehettem.

Vigyázva figyeltem minden léptüket,
gyümölcsös kertemben a természetet
játszadózva nálam ismerték meg.

Felnövekedve gondjukban osztoztam,
igyekeztem őket jó útra terelni,
nyugdíjas koromban is dolgoztam.

4

Mert kellett a pénz a háztartáshoz,
abból tudtam vinni nekik ajándékot.
Ők építkeztek, ezért gyakran hívtak,
amikor kellett, félbehagytam mindent,

öröm volt nekem, ha velük lehettem,
siettem hozzájuk nekik segíteni,
jó volt nekem róluk gondoskodni,
ha velük voltam, örömmel tettem.

Babusgatni őket nagyon szerettem;
ki segített volna rajtuk más, mint a
nagy mama, jó volt köztük lennem,

most is nagyon hiányoznak nekem,
mert magamban hallgatom a csendet,
s a bánatom csak magamnak suttogom el...

Búcsú testvéremtől

Jó a móka?

1

Jó móka – láncvers címét olvasom.
Jó móka gyerekek, veletek vallom,
de nekem most nem jön be – mondhatom.
tréfába fojtánám keserű bánatom.

Jobb lenne tán' jókedvre derülni, mert
ha tehetném, most nagy az én bánatom,
nem fér bele móka, mert a testvérem,
ki oly' közel állt hozzám, most szenved

rideg kórházi ágyán, azt sem tudom,
talán már a végóráját várja...
egyre rá gondolok, s imádkozom.

Gondolatban látom gyermekkorunkat:
szerettük egymást, játszottunk, sokszor
együtt örömben-bánatban osztoztunk,

2

amikor kellett, segítettük egymást
Megjelennek előttem a kegyetlen
el nem felejthető háborús napok:
1944. decemberben – dúlt a háború,

a falut, hová menekülnünk kellett,
elérte a front. Orosz katonák
rontottak a lakásba vállukon
nehéz géppuska, mindegyiküknek.

Katona a testvéremet meglátva,
haraggal ordibálta: nyemecki,
nagyharaggal mutogatva rája.

Szőke haja s kék szeme miatt azt
gondolta – 'ki tizenéves volt akkor,
hogy ifjú testvérem német katona...

3

Ezért mi őt rémülten körbeálltuk,
talán azt hitték, hogy az ellenséget
bújtatjuk. Anyánk magyarázta ijedten:
Az én fiam, magyar, még tanuló,

gyerek, nem német, és nem is katona!
elővette arcképes igazolványt.
Orosz katona kezéből kitépte,
majd széttépte, és lábával taposta,

nem akarta megérteni, pedig anyánkat
katonatársai eddig mindig jól
megértették, mert szlovákul mondta.

Látva a dühöngőt toporzékolva,
testvérünket rémülten körbe fogtuk,
arra gondoltunk, képes lesz nyomban

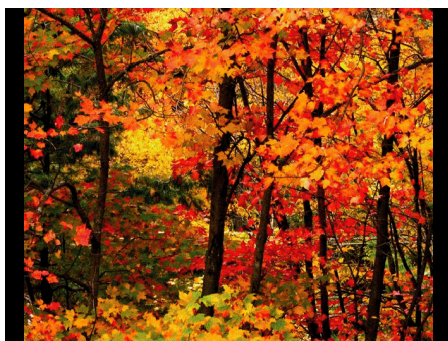
4

igen, gondoltuk: képes lesz nyomban
a félelmetes fegyverét használni.
Sokáig tartott, míg félelmünk elmúlt.
Higgadtabb társai látva a rémült

családot, megnyugtatni próbálták
dühöngő társukat. Nem látszott rajta,
hogy dühe múlna, őt közrefogták,
elhagyták a lakást. Ajtót bezártuk!

Kedves öcsém nehéz óráit éli,
távol, átélt időkre emlékezve,
legyen örök békéje Égbe száll imám:

Megérdemli, életében békés
barátságos ember volt, soha nem
bántott ő senkit ezen a világon!

Arany október

Búcsúzik a nyár – Fecskék

2011. szeptember végén

Hiába zöld a táj, búcsúzik a nyár...
hiába nyílik még virág a réten
tarka lepkék szárnya viríthat kéken,
nem lesz tovább nyár, itt van az ősz már.

Csapatokban búcsúznak a fecskék,
hosszú úton szállnak ismeretlen tájon
egyszer megpihennek hosszú útjukon,
úgy röppennek el, mint a tarka lepkék.

Nem csicseregnek már az ereszalján
üres fészükre ki vigyáz ezután?
árva otthonukat nekünk itt hagyták.

Nem tehetünk róla, ilyen az élet!
Vigasztaljon minket: jövő tavaszon
újra elfoglalják (az) elárvult fészket.

Búcsúzik a nyár – Gólyák

2011. szeptember végén

A gólya-pár meleg nyáron megpihen
tanítgatják kis gólyákat repülni,
(de) nem jó nekik a hideg, költözködni
készülnek. Minden gólya útra kel.

Kéményeken gólyafészkek üresek...
nem kelepelnek, csendes lesz a táj,
idén nekünk már. Csapatokban szállnak
új hazájukban fészkek várja őket,

ahol télen-nyáron forrón süt a nap
vidáman élnek. Nem kell soha fűteni,
jövő nyárig békecségekben várhatnak.

Nem tehetünk ellene, ez az élet
rendje. Vigasztaljon minket, ha majd
ismét hazajönnek, meleg tavasz lesz.

* * *

Cicák a parkban

2015. Tavasz Gizella-telepen

Ők a park őrei-díszjei. Régen
jól ismernek, azonnal ha meglátnak,
kísérgetnek most is követnek engem,
nem kerül ez nekik soha semmibe.

Persze, ennek oka van, mindig finom
cica-falatokkal ellátom őket.
egy év alatt tizenketten lettek
Cicamák kiscicákat szoptatják.

Minden cica alaposan jóllakott,
tányérokat nyaldossák. Jóllakva,
telt pocakkal nyalogatják magukat!

Visszafelé se hagynak ott, kapuig
hűségesen követnek. Nos, ezért jó
nekem Gizella telepen pihenni.

* * *

Csend

2009. augusztus 29

Csend ül a fényben – nekem ez remény,
ha süt a Nap, és bércen zúg a szél.
Mindig jó veled kedvesem élni,
a fényt csak te sugározhatod felém.

Csend ül a szélben és a napfényben,
ha felém szikrákat szór zenével.
Hevesen ver, s lüktet a fájó szívem,
ha énfelém közeledsz édesem.

Égi tüneményt nézünk minden este,
a kezünket fogva egymás mellett
ragyogó csillagok fényében fürödve.

Majd együtt hallgatjuk a mély csendet,
kérlek, maradj meg nekem mindörökre,
így éljünk boldogan, reménykedve.

***

Író társam írta nekem: Kedves Kata!

Engedje meg, hogy tetszésemet fejezzem ki, mert van miért! Kiváltképpen közel áll szívemhez a csend „megszólalása” – mint költői kép!

Magam is szeretem, de ilyen fokon még nem tudnám alkalmazni... Briliáns! Köszönöm, hogy megosztotta velem/velünk ; új élménnyel gyarapítva a szívemet. Tisztelettel: Éjkirály

Válasz:

Igazán köszönöm a nagyon is Éjkirályhoz méltó kedves és szép méltatást, amit talán ki sem érdemeltem, hiszen ebben is találtak hibát

De ez mindig így van, s nem egyforma az ízlésvilágunk.

Én viszont a bírálattól nem rettenek vissza.

A különleges értékelést elraktározom magamnak, van egy helyem a számítógépen, a Vendégekönyv!

Üdvözlettel: Kata

***

Csillaghullás²⁷

2014.- július 3

1

Augusztusban hullanak a csillagok,
Nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor ajkam csöndben imát rebeg.
e látványnak mindig rabja vagyok.

Mindenkor csodás a csillagos ég
Lelkembe olyankor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már.

---

²⁷ Ölelkező rímmel, ismétlődő sorokkal.

Bámulom már sok-sok éve, elmúlt rég',
látni véltem a hulló csillagokat,
röpködtem köztük a fellegekben,
de Tejúton eddig még nem sétáltam,

mindig csodáltam a ragyogását.
A lelkembe olykor nyugalom száll,
Eszembe jutott egy ifjúkori nyár,

2

Eszembe jutott egy ifjúkori nyár:
csodáltam a csillag ragyogását,
mikor szorosán átkarolva egymást,
kéz- a kézben csak ott álltunk némán,

együtt bámultuk a fénylő eget
és ketten választottunk magunknak
csillagot, hogy majd egyszer valamikor
az a szép este jusson az eszünkbe,

amit soha el nem feledhetünk.
Nézem a szikázó égi csatákat,
leomló csodákat sötét felhőből.

Augusztusi estén a meteorok
a magasból minden szívdobbanásra
fénypompával szállnak csillagcsodák.

3

Fénypompával szállnak a csillagcsodák,
haladnak a megsemmisülés felé,
sziporkázva futnak le az égből,
majd eltűnnek a szemünk elől lassan.

Az égi csodák azóta kedvesek
–úgy érzem, mintha engem figyelne,
mint valaha nagyon régen tette,
legkisebb csillag, a Göncölszekerén.

Örökké ragyog fenn a magasba';
a Göncölszekér legkisebb csillaga
csillahulláskor is a helyén marad

talán mert érzi is, hogy itt a Földön
ilyenkor szívek lobbannak lángra
a szerelmesek vigasztalására.

Csillaghullás²⁸

Eredeti: 2009. szeptember 14

Szonett: 2014. július 3

1

Legszebb nyári hó augusztus,
mert akkor kezdnek hullni a csillagok,
e látványnak én a rabja vagyok.
Nézem a fénytől ragyogó Eget,

olyankor az ajkam imát rebeg.
a csillagos ég mindenkor csodás
bámulom már sok-sok éve rég, mert'
elérhettem a boldogságot már.

El akartam érni a hullócsillagot,
röpködtem köztük a fellegekben,
és ragyogását már akkor csodáltam,
mikor a Tejúton még nem sétáltam.

*A lelkembe olykor nyugalom száll,
eszembe jut egy ifjúkori nyár.*

2

Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
amikor egymást némán átkarolva,
és a fénylő eget együtt bámultuk
szorosán, kéz- a kézben ott álltunk.

Amikor magunknak választottunk
csillagot, hogy majd később ránézve
ha az a szép este eszünkbe jut,
amit nem feledhetünk el sohase'.

Nézem a szikázó égi csatát,
a sötét felhőből leomló csodát,
amikor minden szívdobbanásra
a magasból száll egy csillagcsoda.

*A meteorok augusztusi estén
sziporkázva futnak le az Égből.*

3

Sziporkázva futnak le az Égből,
haladnak a megsemmisülés felé,
lassan eltűnnek a szemünk elől,
mint valaha nagyon rég' is tette.

---

²⁸ Más formában, abab rímképlettel.

Azóta figyelem az égi csodát
eszembe jut a szép ifjúkori nyár...
Úgy érzem, mintha rám tekintene
a Göncölszekér legkisebb csillaga,

örökké ragyog fenn a magasba';
a Göncölszekér legkisebb csillaga
csillaghulláskor is a helyén marad
a szerelmesek vigasztalására;

– *talán érzi, hogy itt lenn a Földön*
– *szerelmes szívek lobbannak lángra!*

* * *

CSITT, GITÁR HÚRJA PENG

2013. október 31

Ha távol vagy, megszakad a szívem.
Nem vagyok egyedül, hallgatom a
csendet, magamban tűnődve álomba
merültem. Lehet, nem most, régebben

éltem, gyönyörűt álmodtam: fenn a
csillagos Égen, napsütötte réten,
virágokon járva sétáltam egyedül,
és ragyogtak felettem a csillagok.

Fátyolfelhők felől – halk húrja pengett
a gitárnak – kedves dalom kísérő
akkordja csodásan fülemben csengtek.

Gyönyörű szólamot csendben hallgatom,
zongora hangját kísérem gitáron,
míg ablakomban egy kismadár dalol.

* * *

Dallam

Szonett: 2014. június 22

Kottáztam és dalt írtam álomban!
Nem muzsikált a hegedűm vonója
leült mellém a félelem manója.
Itt a tavasz, letettem a kabátom,

megforgattam görbebotom, ledobtam
a sáros csizmám lábamról. Hallgattam
jókedvemben muzsikát. Elszakadt a
mélyhegedűm húrja, elsirattam.

négyet ütött az óra álmomban,
felébredtem kakasszóra, gyorsan
keltem, kezemben hegedű vonója.
csendesen húrokat pengettem,

*dúdoltam a dalom. Elkészült a nóta,
erre vártam sok esztendő óta!*

***

Demokrácia – Elbeszélő költemény

2013. november 5

1

Gyermek voltam még, mikor nemzetünk
háborúra ébredt. Nem mi akartuk,
nem kezdtük, csak belekeveredtünk.
Határainknál már dúltak a csaták,

fiainkat vitték, és besorozták.
Indultak vidáman, víg nótaszóval,
mert azt hitték, hogy védik a hazát.
Milyen sors jutott akkor a hazának?

Hazánk ismét elvesztettünk háborút,
sokféle nép itt milyen sorsot élt?
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Jött az áradat nagy hadával, de ki

*kérte őket? Átlépték a határt
milliós számú szovjet katonával.*

2

Tán' senki se kérte! – vagy ki tudhatja
mégis? Egyszerre megleptek bennünket,
a nagy csapataikkal bevonultak,
– s ahogy állítják: „felszabadítottak!”

Elfoglaltak falvakat, városokat,
majd ők parancsoltak, mint győztesek.
Végre békét kötöttek, de melyet?
Szép tavaszi nap, nagyhatalmú urak.

Erről a népet meg se kérdezték.
Országunkat ismét megfosztották
gazdag területektől, 'hol testvérek,
vérrokonok élnek. Most már „béke”

*van hazánkban, fegyverek nem dörögnek!
Van mit tenni: az élet elkezdődhet!*

3

S akkor, a háborúban megrokkant
katonáknak, és nekünk, az ifjaknak
kellett a földig rombolt hazát
újjáépíteni. Lassan beindultak a

a gyáarak, az épségben maradt katonák
civilben járkálnak. Bóven volt mit
tenni, a hazában mindent, amit az
ellenséges bakancsok, – nemcsak idegen

katonák, hanem a szövetséges hadak
is letiportak, eltapostak, – amivel
romba döntötték otthonainkat.
Felépítettünk lerombolt iskolákat,

*Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni a parlag földjeinket.*

4

Lebombázott kórházakat, romba dőlt
feldúlt otthonokat kellett újból
teremteni, hogy ismét emberhez
méltó létet tudjunk nyújtani az itt

élőknek. A megszállás negyven éve alatt
nekünk kellett fizetnünk „jóvátételt!”
De miért? – Mert megszálltak bennünket?
Ezen felül még fizettünk elillant

fiatal évekkkel, nyomorúságos
létünkkel. Sokat dolgoztunk, egy héten
sokszor akár hét napot. Munkánk árán
lett ruhánk, lakásunk és asztalunk

*terített. Mi fiatalon boldogan
fáradtunk, néha vigadoztunk.*

5

Éreztük, hogy munkánk nyomán épül
az ország. Azért küzdöttünk, hogy legyen
nekünk, s majd utódainknak nyugodt
békés jövője, mindenkinek otthona.

Igaz: Ezerkilencszázkilencvenben
megszállóinktól végre szabadultunk.
Nem egészen önként, – mégsem úgy, mint
töröktől – kiknek igáját őseink

százötven esztendőn át viselték;
nekünk a szovjetekhez „csupán” negyven
évig volt „szerencsénk”. Mi történt a
huszonegyedik században? Élve

*a hõn áhított demokráciában,
nagyjaink elszúrták a politikát!*

6

Ők azonban már nem mondhatják, hogy
szovjet parancsra tették! A téeszt,
nagygazdaságot, gyárakat, üzemeket,
amit elődeink szorgos munkával

létesítettek, ahol sok-száz ember
dolgozott, jövedelmükből jól éltek
családjukkal; – mindez az új uraknak
lehet, elnevezése miatt nem tetszett.

Jól működő üzemeket is bezártak,
ahelyett, hogy átszervezték volna,
– mindent tönkretettek, elosztottak
egymás között, és szereztek vagyont.

*Ám sajnós, új munkahelyeket, ezek
helyett teremteni már elfelejtettek.,*

7

A politikusok mostanában
– ahelyett, hogy munkájukat végeznék
ádáz küzdelmet vívnak egymással,
ócsárolják, és öldöklük egymást.

De nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy parlamentben.
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek

mindig van – nem ellenzéke, hanem
ádáz ellensége, kik büntetlenül
mindent tehetnek, népet lázítják.
Hazánkban sohasem lehet nyugalom

*és béke? Igaz, nehéz életünk volt
a hosszú szovjetvezénylés alatt.*

8

Mi változott? Most könnyebb az élet?
Ki mondja meg? Hiszen a megélhetés
még nehezebb! A kapitalista, hogy
a bukszáját még jobban teletömje,

tovább áll – dolgozóit nem sajnálja,
kisemmizve rakja a lapátjára.
Őt nem érdekli, ki ad nekik munkát!
Ifjak-ötvenévesek indulnak világgá!

Nincs ki törődne velük! Vezetőink
intrika helyett azon törhetnék:
fejüket, hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek! Jusson mindenkinek

*kenyér asztalára, többé ne éhezzen
ebben a hazában senki, aki itt él!*

***

Dúdolom a dalod

Eredetileg szonettnek készült: 2010. október 12

1

Lombsátorban hallgatom műzsám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátyolod felhők közt kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és a bánat elemészt engem.

Halkan dalolom lombok árnyékában
a gyönyörűen zengő akkordokat
s lágy muzsika mellett száll sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.

*Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.*

2

Mély csend mindenhol, gyertyák lobogása,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
sóhajaink szállnak a magasságba...
álmodunk együtt, szemünket lezárva.

Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem.
Nézem a szemed, ragyogó csillagát...

csöndben figyelem, hajnal ébredez
a szép álmodat meg ne zavarjam,
kéklik már az ég, elmúlt a hajnal,
álmos a sóhajtod, és rám mosolyogsz

*szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
csodás dalodat dúdolom örökké...*

Dühögök magamban²⁹

Férfiak „dicsérete”

1

Dühögök magamban, szitkom szerteszórom:
nyugalmat nem lelek, még ha fekete
felhőből sújt rám mennydörgés, meg nem
hátrálok, még akkor se panaszkodom!

Dühögök, de sosem jajgatok, ha
netán felgyúlna a ház. Kérdik tőlem:
mi baj van? Mert belesírok hangosan
csak úgy, a keserves nagyvilágba!

Persze, tudom, sok a baj mindenhol,
ha beteg a gyerek, vagy más baja van,
kinek van kedve dalolni olyankor?
Úgysem segít senki, nagy a gondom,

*ha kedves párom részegen jön haza,
mert pálinkát vedelt a kocsmában.*

2

Pálinkát vedelt, s részegen jött haza.
Aztán otthon úgy fújtat ittasan
dühögve, mint akinek teljesen
elment az esze. Olykor átkot szórva

bosszút lihegve dúl-fúl, öli mérge,
és tombolva napestig vágja oda:
hogy ő nekem nem bocsát meg soha!
Köztudott, milyen a részeges férfi:

máshoz nem értenek, ha hazamennek,
akkor is, ha nincs rá semmi okuk,
dühögnek és gorombáskodnak,
ráadásul, még ha lerészegednek,

*az hiszik, hogy ők tökéletesek, de
milyen a nő lelke, azt nem értik meg!*

---

²⁹ Eredetileg szonettnek készült: 2010. október 12.

3

Nem értik meg, milyen a nő lelke!
Ha tudnák, finoman közelednének
és szívhez szólóan bánnának velük.
S akkor az eredmény békesség lenne!

Mert a nő lelke, mint angyalmuzsika,
mint egy szelet finom fehér kenyér,
és nem félve, szeretve közeledne.
Ezért kedves férfiak úgy bánjatok,

a nőekkel, mint egy szép nyíló rózsával
nyáridőben, azután otthon rátok
nem egy harcias-gonosz boszorkány,
hanem kedves és szelíd angyal vár!

*Váratlanul egy férfi elém lépett, s
mit kellett hallanom? Tenné a szépet!*

4

Mit kell hallanom, tenné a szépet,
s engem édes asszonyomnak nevezett,
máskor meg viharzó fergetegnek és
kegyetlennek! Ah, tőled milyen nevet

hallok én?, hiszen nem ismerlek, azt sem
tudom, milyen szív dobog tebenned,
s kebledben hízlgő szók helyében
lehet, érzésed irántam kegyetlen!

Mondd, ki láthat egy férfi lelkébe?
Hamis szó mind, amit kimondanak.
Nem hiszem el, engem már átráztak,
mert hittem a mézes bókoknak, és

*hízlgő szóknak, ezért nem is egyszer
csalódnom kellett... Mért higgyek én nektek?*

***

ÉBENFA³⁰

2014. március 12

1

Isten adott kellemes napokat.
Fák lombjai közt madarak dalolnak,
az erdő fái ragyog a nyári nap,
kéz- a kézben csak te és én vagyok.

---

³⁰ Eredetije készült: 2009. október 18. – Szonettnek átalakítva: 2013. október 10..

Kispatakban víz csobog, benne halak
ficánkolnak, röpködnek kismadarak;
szívünk dobbanását, szelő susogását
hallgatjuk. Kell-e nekünk ennél jobb?

Felettünk az Esthajnal csillag fénye
ragyogja be a varázslatos tájat,
körülotte táncolnak a csillagok.
Éjszakai Ég csendje nekünk ezer

*szónál, halk zenénél többet mesél.
Aranyrögök sziporkáznak röpködve...*

3
Aranyrögök sziporkáznak röpködve,
szívünk miről mesél? Szép jövőről regél?
Örülünk életünknek, boldogságért,
ajándékokért, és a Teremtőnek

zengjünk hálát azért, ami nap-mint nap
körülölel minket: a napsugárért,
étket adó földekért, a tiszta vízért...
a zöldellő rétekért. Adjunk hálát a

lágyszellő susogásáért, a mezőn
nyíló vadvirágok illatáért, a
röpködő madarak vidám daláért,
az Égen tündöklő csillagokért,

*amit a Teremtőnk adott nekünk:
minden javakért és az életünkért!*

***

1 Fekete fellegek³¹

2014. március 11

Hegyek felől tornyosul a fekete
felleg, jeges eső esik, kabátom
begombolgom, mert nagyon fázom,
a hidegtől valósággal szenvedek.

Rideg zápor meggyötri szenvedéstől
meggyötört testemet. Úgy érzem, már
csak az Ég gyógyítja meg a szomorú,
fájó lelkemet. Bánat dül szívemben

---

³¹ Egy vers, háromféle változatban. Eredeti: Eredeti: 2010. április 26 A szonettek: 2014. május 8-án és 2014.- július 3. Versem a Napvilágnál, sikerlistára került.

mert hűtlenül hagyott el a szerelmem,
örök hűséget fogadott, mégsem
tartotta be, most vigasztalhatatlan
vagyok, napjaimat a szomorúság

*tölti be, ezért én már az élettől
semmi szépet, örömet nem várok*³²

Szheimi íróársam írta (2010. május 10): Kedves Kata! Már sok versedet olvastam, ami nem rólad szól, másról. Ez nálam azt jelenti, hogy nagyon nagy szíved van, törödsz másokkal. Nagyon tisztellek ezért. Remélem a sötét felhők eltűnnek és újra kisüt a nap. Nagyon tetszett a versed. – József

2 Fekete fellegek

Amit a Teremtőnk adott nekünk!
Hegyek felől tornyosulnak a fekete
fellegek, összehúszom a kabátom,
a hidegtől valósággal szenvedek.

Rideg zápor meggyöttri szenvedéstől
meggyötört testemet. Úgy érzem, már
csak az Ég gyógyítja meg a szomorú,
fájó lelkemet. Mély bánat dül a

szivemben, a szerelmem elhagyott,
örök hűséget fogadott, mégsem
tartotta be, vigasztalhatatlan
vagyok, napjaimat szomorúság

*tölti be, az élettől ezért én már
semmi szépet, örömet nem várhatok.*

---

³² A kép címe: Fekete fellegek, Hatás Emese (unokám) alkotása.

3 FEKETE FELLEGEK

Minden javakért és életünkért

Behunyt szememmel emlékeim jönnek
fekete a fellegek tornyosulnak
hegyek felől, összehúzó kabátom,
a hidegtől valósággal szenvedek.

Odakünn rideg záporosó hull
meggyötört testemre. Úgy érzem már
csak az Ég gyógyítja meg a fájón
szomorú lelkemet. Nagy bánat dül

szivemben, elhagyott a szerelmem,
vigasztalhatatlan vagyok, mert aki
hűséget fogadott, nem váltotta be.
Szomorúság tölti be napjaimat,

*az életemtől én már örömeket,
hű szerelmet többé nem várhatok.*

* * *

Ébredjetek!³³

Eredeti vers: 2009. október 23.

Szonett: 2013. április 28.

1

Országunkat kirabolták húsz évig!
Milyen lét az, hol kiskirályok vígan
élnék, s dőzsölnek telerakott asztal
mellett, míg a népesség fele éhezik

a hazában. Ki törődik szegénysorban
élőkkel? Kinek lelkiismerete
tiszt, s ha még nem ártott senkinek,
jöjjön közénk segíteni, itt a helyed!

Gyorsan javítsd ki mindig a hibát,
tovább várakozni már nem szabad,
Figyeljél, feledj el minden rosszat
gyorsan! Ébredés! Már üt az óra!

*Segítségre ne várjatok, tenni kell!
Itt az idő, gyorsan cselekedjetek!*

---

³³ Eredeti vers: 2009. október 23 – Szonetté átirva: 2013. április 28

2

Vezesse országunkat, aki tudja
mit kell tenni a jövő érdekében:
minden ép embernek legyen munkája,
a hazában béke-nyugalom legyen.

Minden ember áldozzon a közjóért,
csak a zsebét tömködni ne akarja,
mint elődei tették évekig, 'kik
csak saját vagyonukat hizlalták!

Lopásnak és csalásnak vessen véget,
'ki abból élt, mert nyugodtan tehetette,
ne jusson ingyen pénz a zsebébe,
lakat alá, hogy ne tehesse többé!

*jólétéért becsülettel dolgozzon,
s a luxusban élő is fáradozzon!*

Egy anya estéje

Szonett készült: 2014. május 28

Hazaérve kicsit jó lenne pihenni,
de vacsorát kell a családnak főzni,
mesét vár a gyerek, le kell fektetni,
csak utána gondolhatsz pihenésre;

májusban virágos teraszra kicsit
jó lenne kiülni, vagy naplementét
nézni, s lehunyt szemmel akác illatát
szívni. Miközben este gyermeked

betakargatod, óvatosan homlokát
megcsókolod, egész nap elfáradtál,
az este hosszúnak mutatkozik.
álomra fejed csak utána hajtod,

*álmodban is csak azon jár az eszed,
mit kell másnapra otthon elvégezned.*

Együtt ébredni Veled 1.³⁴

milyen jó lenne veled ébredni
álmodban nyugodt arcod figyelni,
szemed forró csókjaimmal lezárni,
Hajnalban melletted felébredni.

Munka után szeretnék várni,
ebéd után kávéval megkínálni.
jó lenne terveinket együtt szőni,
otthonunk melegében álmodozni.

Dallamok szárnyán együtt szállnék veled,
estéken pihennék őrző karodban,
sorsunkat jó lenne együtt álmodni
veled gond nélkül élni az életet.

*élni, csókok tüzében csendesen
szeretnék boldognak lenni veled.*

Együtt ébredni Veled 2.

jó lenne nyugalomban élni Veled!
Szeretnék Veled együtt ébredni
reggel nyugodt arcod figyelni,
szemeidet csókokkal lezárni.

Jó lenne munka után egymásra
várni, álmodni meleg otthonunkban,
dallamok szárnyán együtt szállnánk,
együtt szőni a boldog jövőnket.

Este őrző karjaidban megpihenni,
a sorsunkról veled együtt álmodni
csókok tüzében, végtelen időben,
szeretnék veled mindig együtt lenni,

*életünket csendes békeességben
gond nélkül, boldogságban leélni.*

---

³⁴ Három változatban, készült: 2014. január 19

Együtt ébredni Veled 3.

gondolatban nyugalomban élni!
Milyen jó lenne veled ébredni
álmodban nyugodt arcod figyelni,
szemed forró csókjaimmal lezárni.

Munka után szeretnék az otthon
melegében veled a terveinket
szóni, örömeinkben megfürödni,
kettőnk közös jövőjéről karodban

álmodni, a sorsunkat összekötni,
életünket gondtalanul együtt
eltölteni, álmok szárnyán veled
szállni, csendes boldogságban élni,

csókok tüzeiben örökké szeretnék
veled leélni az egész életet.

Elmélkedem

2008. június 28

1

Két kezemet imára kulcsolom:
Most a népet csak a remény élteti,
hogy ezután könnyebb lesz az élete,
szememet lezárva imádkozom.

Őshazánkat a Kárpátok övezték,
ahol magyarok laktak ezredéven át.
Nemzetünk meg szerezte vadászattal
mindennapi étvét. Ősanyáink

a ruhát nem automata-gépben
mosták, nem félkész étellel várták a
ház urát. Nem keseregtek. konyhóban
a sok apró gyermek nem a tévé

*előtt nevelkedett. Azt cselekedték,
amit kellett. Így lett belőlük EMBER!*

2

Nem a tévé előtt nevelkedtek.
Gond nélkül éltek, nem vártak csodát,
amit tenniük kellett, mindig tudták.
Ha betört az ellen, sok küzdelemmel

pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
minden épkézláb ember harcolni ment
elpusztult minden: kunyhójuk, vetésük,
olykor mégis elvesztették a csatát.

Kihalt a nemzet apraja és nagyja,
amikor elvonult végre az ellen,
búvóhelyükről előmerészkedtek,
megint elindult az élet, utána

*királyaink idegen mestereket
telepítettek, kik hazát cseréltek.*

3
Ide telepített családok hazát
cseréltek, e hazában új otthonra
leltek. Keveredett vére a haza
népének, országot együtt építették.

Vetettek-arattak és építkeztek,
a kis hazában békességben éltek.
Magyar honban élt sokféle népesség,
nem utálták egymást, mindenki elfért.

Imádságom közben jutott eszembe:
miért gyűlölik egymást most? – nem fér
a fejembe’. Keresztényi szeretet hová lett?
A kevert népben van-e még ősmagyar?

*Aki nem az új vezérét csodálja,
azokat mind ostobának kiáltja;*

4
Akinek más a nézete, nem politizál,
azokat mind ostobának kiáltja,
ha saját vére is, család székelye?
Akkor már nem mondják magyarnak azt,

‘kik nem óhajtnak hiába szenvedni,
nyugalomban, békességben élni
szeretnének! A harcot mindig a
hatalomért vívják, *hogyan négy év múlva*

*ki kerüljön „trónra”, s azért tüzzel-
vassal ellentétet szítnak, tán’ azért,
mert uralkodásuk alatt – a haza
népéért jót tenni elmulasztottak?*

*Vagy nem is akartak? – Ki tudja miért,
de elfeledték, mik a teendőik...*

5

Ha politikusaink ezt megértenék
acsarkodás helyett összefognának,
egymásnak is kezet nyújtanának,
ha mindnyájan népük-országuk javán

munkálkodnának, ők is érezhetnék:
s könnyebb volna a dolguk tovább, ha
az elért eredményekből részüket
kivették, nem kellene ciklusonként

mindent lerombolni, eredményeket
ócsárolni, négyévenként mindent
előlről kezdeni. Munkálkodnának
azon, hogy e hazában mindenkinek

*mindig legyen kenyere, munkája,
ne éhezzen senki a hazában!*

6

Ne éhezzen többé senki a hazában.
Kinek háza telve van kényelemmel,
mindig tele a kamrája-hűtője,
meleg kerti medencéjében fürdik,

nem dolgozik, inkább szórakozik,
kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik

létük, költik pénzüket unatkozva...
– azt kérdezem: vajon ők boldogok,
gazdagok mindnyájan elégedettek?
Ha ők néha arra is gondolnának

*– ahelyett, hogy szemüket behunyják,
honfitársaiknak adakoznának.*

7

Honfitársaiknak adakoznának,
segítenék a hajléktalanokat
és elesetteket, akkor minden nap
fejüket boldogan hajtanák álmra.

Tekints ránk Istenünk, így imádkozunk:
szánjad meg elárvult nemzetünket,
adj értelmet minden vezérünknek,
mindig érezzék kötelességüket.

Így fordulna jóra magyarok sorsa,
szegénynek tele lenne a gyomra,
nekik is lenne kenyere-munkája,
senki se koldulna magyar hazában.

*Mindnyájunk óhaja ne maradjon álom,
Magyarok Istene, add, hogy így legyen!*

***

Elmúlt a nyár 1

2014. január 25

1

Augusztusban még forrón süt a nap,
iskolás gyerekek vígan strandolnak,
kirándulni járnak telt hátizsákkal,
hangos daluk száll virágos határban...
Forró levegőn izzó napsütésben
minden élő szomjaz, izzad a testünk,
hidegvizet áhít állat és ember,
a madarak hús forrást keresnek;
közeleg az idő, elmúlik a nyár...
szünet után sulikapuja kitár,
zöldellő erdő sokszínűre vált.
gyerekek-serege iskolába jár.

*Künn hideg szél fúj, itt az idő már,
lábuk már lehullt falevélen jár.*

2

Lehullt falevélen jár a lábunk,
őszi szél összeborzolja hajunkat,
begombolgatjuk gyorsan a kabátunk,
sietünk haza, 'hol meleg szoba vár.
Kint fagyos hideg szél fúj, sietni kell
jó ilyenkor otthon melegben, a
duruzsoló cserépkályha mellett
pattogatott kukoricát majszolva.
Itt van a tél, már mind lehullottak,
fákról a színes őszi levelek.
Faágak a tavaszról álmodoznak
csupaszon. odakint fehér hópihék

*szállnak, hóembert gyúr a gyerek-sereg,
karácsonyra várva szívük megremeg.*

***

Elmúlt idők emlékei-szonett 1.³⁵

2013. február 5

Emlékeim jönnek behunyt szemmel
érkeznek kedves képekként a múltból,
kicsi szőke hajú kacagó gyermekem
fehér babakocsiban ül boldogan.
Mosolyogva néz fel rám, arca derült,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!
Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, mégsem az várt később ránk!
Ha visszanezünk, ennyi év után...
Némi bajokkal, de most is itt vagyunk,

*nem vígadunk, de kellemes napra
virradtunk, mert Istenünk vigyáz ránk!*

Elmúlt idők emlékei 2.

2013. február 5

Emlékek jönnek, ha behunyt szemem:
kedvesen kacagó szőke kisgyermek
fehér babakocsiban ül, s ez a kép
a múltból tör elő, mint kedves emlék.
Mosolyogva néz fel rám, derült arca,
a szemében huncutság és vidámság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!
Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, mégsem az várt később ránk!
ha visszatekintünk ennyi év után,
némi bajokkal, de most is itt vagyunk.

*Igaz, nem vígadunk, kellemes napra
virradunk, hogy a Jóisten vigyáz ránk!*

Elmúlt idők emlékei 3.

2014. március 1

Behunyt szememmel jönnek emlékeim
kedves képekként a múltból érkeznek:
fehér babakocsiban ül a kicsi szőke hajú
kedvesen kacagó kicsi gyermekem.

---

³⁵ A szonett három változata. Elsőnél ölelkező rímképlettel.

Mosolyogva néz fel rám, arca derült,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!

Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, mégsem az várt később ránk!
Ha visszanezünk, ennyi év után...
Némi bajokkal, de most is itt vagyunk,

*igaz, nem vígadunk, de kellemes napra
virradtunk, mert a Jóisten vigyáz ránk!*

* * *

Elnémul a táj³⁶

Szonett duó, 2011. július 31

1

Csendes az erdő, üres madárfészek
magányosan leng a faágon... árván
búslakodik, mint az én lelkem árnya
homályba révedezve, ha rám néznek.

Néma táj körülölel, csak szél süvölt,
faágakon reccsen a gally, már félholt.
Lelkem őre láncsa csörren, fenn a hold,
a csöndet zavarva, csak farkas üvölt.

Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sas madár
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?

*Fészekben fiókák éhesen várják
anyjukat. Senki se tudja, merre jár?*

2

Félve tekintek szét a néma tájon,
fülem hallja, mire készül a FÖLD,
a szél se rebben, már semmi sem zöld,
némaság mindenhol a rónaságon.

Vétkes ember, a Földet lerombolta,
kizsákmányolta, éltető javaink
már sehol: nem teremnek magvaink,
senkit nem kímél a sors, kakukkszóra

---

³⁶ A Napvilágnál másnap sikerlistára került!

hiába várunk, az idő eljött már!
Ember! Szállj magadba, bánjad bűneid,
érezd vétkeid, kérjél kegyelemet,
míg erdőben újra dalol a madár,

*a fiókák többé ne éhezzenek
anyamadár csőrben hozza az étket!*

Első szerelem³⁷

2007. május 16

1

Kedvesem, nem hagylak el sohase!
Csendesen ballagva egymás mellett
lépkedve, vajon mért örülnek?
Hisz nagy a zshivaj, oda sem figyelnek.
A fiú szembe néz a lánnyal, megáll,
kezét keresve, bátran megfogja.
A leány, szabadkozik, mosolyog
nem haragszik de kipirul orcája,
mert ő is boldog. Így tovább haladnak,
kéz a kézben, az idő is megáll a
toronyórán. Mások inkább sietnek,
futkosnak, ők egymást átölelve

*egymás szemébe' elmerülve, a
szivük telve boldog áhítattal.*

2

Kisütött a nap, tavasz van, kivirult
csak mennek, a sétány, telve illattal,
ők nem sietnek, mindig bizakodnak,
szivük telve van boldog áhítattal.
hogy már ezután életük szép lesz
mindig így lesz. Hiszen a nap rájuk
ragyog, gondok nem jutnak eszükbe,
mert szüleik gondoskodnak róluk.
Most együtt dobog szerelmes szivük,
biztosan hiszik, hogy mindig így lesz.
Sorsuk csak jót tartogat-e jövőre,
de ki tudhatja? Bárcsak igaz lenne!

*Szemük csillog, szivük egymásért dobog,
miért ne lennének mindig ily' boldogok?*

---

³⁷ Szonett, aa-bb rímképlettel

Elsuhant álom

2011. augusztus 3

Fényes tükörben csak bámulom magam,
még kisleány vagyok – gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök már hozzád,
veled szárnyalok, láttalak álomban.

Elém toppantál, jöttél, fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
előttem álltál, csókkal köszöntöttél
megcsodáltam a daliás alakod.

Fényes tükörben, álmokban fürödve,
hittem, te leszel életem öröme.
Szemem behunyom, látom jövőmet:
lepergett homokórámon sok idő,

*vágytam hozzád, érted sóvárogtam,
hiába vártalak... elszállt az álmom...*

***

Enyhe szellő³⁸

1.

Korán van még, Keletről enyhe szellő
fújdogál, rám süt a nap, fölébredek.
Szeretem a friss levegőt, tüdőmbe
beszívom, mert ez éltet engemet.

Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, felfrissülök ezután.
Felöltözve, megfésülve jövök ki,
leülök az asztal mellé kávézni.

Fehér cipó, vajjas kenyér vár engem,
gyorsan eszem, s igyekszem a munkába.
Künn az utcán tavaszt érzek, nyílik a
gyönyörű tulipán és kankalin.

*Szeretem a május havát, tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem titkokat.*

***

---

³⁸ Eredeti vers: 2010. április 23 – Szonett: 2014. augusztus 22

Esküvő – szonett

2007. május 16

1

Hófehér ruhába' egy lány tündököl
arcán meghatott, boldog mosolygás.
A fiatal párt kíséri a násznép...
Zeng a templomi orgona... Ünnepel

rokonok örömtől ujjongó hada.
A pár szívében megható szeretet-
szerelem, remény élteti éltüket'
nem tudják, rájuk milyen sors várhat:

lesz-e részük örömben-boldogságban
szép napokban, előre ki tudná?
Sehol sincs megírva, életük útján
bánat, netán betegség kíséri majd

*őket, de most erre nem gondolnak.
Abban bíznak, szép élet vár rájuk.*

2

Egy szép élet vár rájuk, bíznak abban,
teremtő napsugár ragyog mindig
rájuk, most semmi rosszra gondjuk nincs.
Kedves nekik az esküvő napja.

Teremtőben bíznak teljes hittel.
Legyen ez a nap szép és örömteli
örökre emlékezetes, hiszen kint
napsugár ragyog, őket ünneplik

rokonok, kaptak ajándékot, kívántak
örömet-boldogságot, gyermekáldást.
Ők hűséget fogadtak egymásnak,
Kéz- a kézben, egymás nézve szemébe

*Boldogok voltak, mert ilyen ünnepe
mindenkinek egyszer lehet életében.*

***

Esőben – szonett

2011. június 14

Beborult felettünk napfényes égbolt,
sétáljunk egyet, búsulni elég volt.
Esőtől ne félj, én melletted vagyok,
féltve őrizlek én, fogom a kezedet.

Fájdalom tölti be szomorú szívemet,
olyan az életem, mint a nyári zápor,
hiába sóhajtok, maradok vándor.
Kérlek, gyógyítsd be fájó sebeimet.

Mikor lesz felettünk ragyogó kék ég?
Mit gondolsz kedves, boldogok leszünk még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok... szomorú ne légy!

*csókjaid tüzeiben és napsütésben
ha rád gondolok, boldogság tölt el!*

Földünk pusztulása³⁹

2014. június 6

1

Nyugovóra készül fáradt napsugár,
az ég kékje mindjárt ón-szürkére vált;
hegyek árnyéka lomhán néz reánk:
napkorongból csak falatnyi maradt már.

Sziklák felől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre felfigyel,
fiókáját féltve – eleséget remél.

Sötét felhők közelednek, vihar van
készülőben, villámok csapkodnak
fákra, meg-megrázza lombsátrukat.
Távol s közel csendesedik minden,

*szél tördel ágat, jajgatnak a fák,
kakukk szól, éles hangja csendre vár.*

2

kakukk szól, éles hangja csendre vár.
eső eláll, vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől megszáradnak ágak, nagy a kár...

Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallyak lángja lobban,
és terjed, fák közt a tűzláng felcsap.
A letört ág földre ér, nagyot koppan,

---

³⁹ Pályázatra készült, ölelkező rímképlettel

égő erdő, s ropogó tűzvész elől
félve menekül, most nem vadászik
sebesen fut minden élő veszélyt lát,
állat, erőltetve feszítve izmaikat.

*Most a kígyók se jelentnek veszélyt,
földön kúsznak, farkas sem vadászik,*

3

földön kúsznak, farkas nem vadászik,
ember sem, s minden állat remeg és fél,
kísérteti alkonyatban harag nincs,
véges életét minden élő félti,

mert hiába volt ott sűrű erdő eddig,
ma a helyét mindenütt por és hamu
lepi be, bűnösöket istenátka
elérte! Mindez nem elég! – Itt a vég!

Földrengés a falakat rombolja,
szélvihar elsöpör mindent, ami maradt.
Nincs aki lakja a házakat! Isten
megadott mindent, ami kellett: földet-

*vízet s élőlényt, teremtett embert,
aki mindezt nem érdemelte meg, mert*

4

Az ember mindezt meg nem érdemelte,
mert a Föld vagyonát elpazarolta!
A csodás természetre nem vigyázott,
Isten parancsát nem teljesítette!

Haragos Isten ezt megelégelte!
Hiába szólt; akaratát az ember
nem értette és gögösen minden
követét elutasította. Inkább

szavát hitte, gonosznak nyújtva kezét!
Hallszik az Úr hangja: „Késő a bánat,
a napjaitok már megszámláltattak...
azt szabom reátok büntetésül,

*végig kell néznetek a pusztulást,
fájó könnyekkel kell most megsiratni,*

5

Fájó könnyekkel kell megsiratni most,
mit nektek kellett volna megvédeni!”
A jéghegyek olvadását bámulja
tenger partján emberek sokasága,

álmukból ébredve ártatlan medvék
járják a tájat, élelmet kutatva.
Hiába már, a jéghegyek olvadnak,
nem jut jó falat a jegesmedvéknek,

csupán sok kilométer távolságra
lelnek élelmet, emberlakta helyet,
vándormadarak sem találják helyüket
Emberek! Az Éltető Földdel amit
*tettetek? Pusztuljatok el, mert nem
érdemlitek a Földtekén élni!*

* * *

Csak toldalék:

*Ember! Az éltető Földdel mit tettél?
Nincs kegyelem! Nem érdemlitek meg,
hogyan tovább éljetez e Földtekén!
Nincs kegyelem!
Pusztuljatok el mind, ti is, emberek!
itt élnetek soha többé nem engedem nektek!*

* * *

Fecskék⁴⁰

1

Ülök kertemben a nagy cseresznyefa
alatt – figyelem a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a
rózsát, élvezettel szívom magamba

illatát, nézem a kék eget, fekete-
fellegeket... Ilyenkor mit mond nekem
a Természet? Egy fecskepár most száll el
felettem, a szájukban egy-egy bogár,

amit a fecske-fiókáknak visznek.
Fecske röpül fészkéhez, a fiókák
tátognak, őket fecskemama eteti,
mert rá vár minden aprómadár – majd

*újra elszáll... Napról-napra fecskepár
ezt teszi: a fiókákat etetik.*

2

Fecskék így etetik fiókákat.
Ha beomlik a fecskefészék, ott a
párja, megjavítja. Ha az est leszáll,
elfáradnak, mindnyájan összebújnak,

Eredeti készült: 2005. július 25 – Szonetté alakítva: 2016. augusztus 18

egymást melegítik, majd elalusznak
hajnalig. A fecskepár virradatkor
ismét élelem után jár. Az apró
fecskek növekednek, mire eljön az

ősz, nagyra nőnek. Akkor fecskecsalád
itt hagyja az otthonát; elindulnak,
elröpülnek, az újhazában tovább
élnék, de tavasszal visszajönnek,

*fészkeikben megpihennek, a vándor-
madarak így élik az életüket.*

* * *

FEKETE FELLEGEK⁴¹

Behunyt szememmel emlékeim jönnek,
fekete a fellegek tornyosulnak
hegyek felől, összehúzó kabátom,
a hidegtől valósággal szenvedek.

Odakünn rideg záporosó hull
meggyötört testestemre. Úgy érzem már
csak az Ég gyógyítja meg a fájón
szomorú lelkemet. Nagy bánat dül

szívemben, elhagyott a szerelmem,
vigasztalhatatlan vagyok: aki örök
hűséget fogadott, nem váltotta be.

Szomorúság tölti be napjaimat,
az életemtől én már örömet
és hű szerelmet nem várhatok.

* * *

FELSZÁLLNI, MINT A SÓLYOM!

1
Égő-tüzes lángok lobognak bennem.
Felszállni szeretnék, fel az egekbe
akár a sólyom, az öröklétbe
a szárnyaim szélesen kiterjesztve ...

Eredeti vers: 2010. április 26 – Szonett: 2014. március 11.
Eredeti vers: 2009. október 7 – Szonetté átalakítva: 2014. június 25

Mért sietnék oda az öröklétbe?
Ráérünk, ezért még várni kell,
sietni nem kellene; hiszem, lesz
itt is e Földön elég dolog bőven!

Dolog a Földön? A nélkül ezen a
bolygón élni eddig senkinek sem
lehetett! Ezért emberként soha nem
tudtunk eleget pihenni. Szeretnék

*megnyugodni, mert fentről hallom
az angyalok hangját, a hívó szózatot.*

2

Hallom fentről a hívó szózatot,
angyali hárfák gyönyörű pengető
halk zenéjét... A hárfák gyönyörű
dalát jó hallgatni, mert elfáradtunk.

Hallgatni hárfák csodálatos hangját
csöndben, magunkban lehet élvezni,
s pihenni kellene... Tudnunk kell, mi
lehet, ha henyélve lustán lazálunk

csak úgy... Időt tölteni tudom e-ként,
biztosan jó érzés, de azt is halljuk
mi lesz ezután... mi lehet, ha lustán
töltjük időnként ágyon henyélve...

*talán jó érzés... Gondoljuk át gyorsan,
miből él az ember? Földi ember...*

3

Miből él az ember? Mit szerez abból
nehéz munkával! Igen, munkával
keresi földi ember a javakat,
ne feledjük, gyermekeinket abból

tartjuk el, hiszen a kenyér sem a fán
terem. Mindig legyen család asztalán
friss kenyér és étel, ami táplál,
és mindenkinek jóérzéssel szolgál,

amit megszerezünk kemény munkával,
mert a mindennapi létünkhöz fontos
magunk és családjunk fenntartására.
Keressük meg javainkat munkával,

*ami kell az embernek, csak így lesz
friss kenyér a családok asztalán...*

4

Asztalunkon legyen mindig friss kenyér,
ami bennünket táplál és erőt ad.
A kenyérünket, igen, munkával
kell keresnünk, s nem lehet henyélve

a földön élni. Gondoskodni kell
róla: lelkünk szárnyaljon, mint sólyom;
s lehet magasba repülve szabadon,
mint madárnak, lehet szabad elménk,

ahogyan fenn lebegnek madarak az
Égben, felhők közt lesz idő hallgatva
hárfák csodás zenéjét, hol angyalok
kara dalol, majd ők tálalnak nekünk

*étket, amiért nem fizetünk... nem úgy,
mint élő embernek! (Hanem lelkünknek?)*

FELSZÁLLNI, MINT A SÓLYOM...⁴²

Készült: 214. június 2

1

Elérjük a megváltó szabadságot!
Felszállni szeretnék az egekbe,
fel, az öröklétbe, akár a sólyom,
szárnyainkat szélesen kiterjesztve.

Öröklétbe? Oda miért sietnénk?
Várni kell még, sietni nem kellene,
mert lesz bőven elég dolog itt is,
a Földön, nélküle megélni senki

sem tudott! Ezért emberként soha
nem tudtunk eleget pihenni. Igen,
pihenni szeretnék, fentről hallom a
hívó szózatot, az angyalok halk

*hárfáinak csodálatos zenéjét...
hárfák zenéjét hallgatnám csöndesen!*

2

Hárfák zenéjét hallgatni csöndesen,
mert elfáradtunk, s pihenni kellene...
tudnunk kell, mi lesz ezután... mi lehet,
lazsálni otthon lustán, kényelmesen

---

⁴² 2 verssel, ölelkező rímekkel.

tölteni az időt, ágyon henyélve
jó érzés lehet; de miből élünk
meg, és miből élnek az emberek,
ha csak henyélnek? Élnünk abból kell,

amit megszerzünk kemény munkával,
ami mindennapi létünkhöz fontos
magunk és családjunk fenntartására.
Keressük meg javainkat munkával,

*ami kell a családnak, csak így jut
friss kenyér mindenkinek asztalára...*

Féltő szeretet⁴³

Higgyed szebb lesz álmod, érdemes élned!
Mikor meglátlak, ujjong a lelkem.
Mindig jó érzés, ha átölelhetlek,
ha arra kérsz, segítek én néked.

Kérem tőled, vigyázz nagyon magadra,
mindig jó ember leszek, nekem hidd el!
Ha nem vigyázol, becsapnak könnyen,
sorsodon elmélkedj, szép szavaknak

ne higgyél, hiszen mellékvágányra
tettek, s 'ki eddig hitt, te leszel az,
aki rosszul járt, mert becsaptak már.
Ha tiszta a szándékod, jóra társad

*buzdítod, akkor ne félj előtted álló
előtted még ismeretlen sorstól.*

Forró nyár – szonett⁴⁴

2010. június 14

1

Itt a nyár, a forró napsugár süt reánk
Árnyék után kutatunk, mert Ránk sültött
már a forró nyárreggeli napsugár,
ásványvizet kortyolunk, a szomjunkat

---

⁴³ Eredeti vers 2012. december 30 – Szonett: 2014. augusztus 22.

⁴⁴ Versemet ajánlom Kedvesnek, mert alkotásomat a láncverse ihlette. A júniusi sikerlistára került!

oltjuk, de nem frissülünk; szenvedünk
a melegtől, nem tudjuk, hogy mit tegyünk?
Mit kellene tenned? Pucérra vetkezzél le
mártózzál hús tóba', ha nincs közelbe'

fürdőkádba hidegvízbe, mártózz be,
kis ideig lubickolj, majd jeges-teát
kortyolgassál! Sokan szenvednek éjjel,
hőtől izzadnak éberén. Azt kérdik,

*mért éget a nap most téged? Válasz
erre nincs, de jó lenne a ragtapasz.*

2
Nincs válasz, ide kellene ragtapasz.
Befoltozzuk, ha egyszer elrontottuk
az ózonlyukat. Napsugár gyilkosság!
Mindez igazság, azért napozzál

reggel tízig, nem árt meg a bőrödnek!
Aztán bújj el, s mosdjal le hideg vízben!
Ha nincs más dolgod, hűvös helyen pihenj
nyugágyban! Vannak, akik ilyenkor

esőt várnak, de azzal is baj van már.
Hírekben hallottuk, vízár az utat
ellepte, már sokan vízben járnak
bokáig! Házak úsznak az árban,

*sírnak fedél után. Minden hiába:
az ár nem áll meg országhatárnál!*

Fúj a hideg szél

2011. szeptember 15

Mennydörög az ég és fúj a hideg szél,
tőlem sose félj, gyere ide mellém.
Fenn a faágon egy madár fészkel,
csak téged várlak, siess az ölembe.

Elhalt már a vihar, madár zenél
hallgassuk meg együtt, most jó a hajnal,
fényben csillan erdő, a föld megázott,
virágözön fölött puha párnás köd.

Szép nap virrad ránk, én szerelmesem...
csak figyeld a csendet... hunyd le két szemed,
gondolj rám akkor (is), ha hajnal dereng.
Csodás nap köszönt ránk, hidd el ezt nekem:

*kart-karbaöltve holdvilágos éjjel
a boldogság felé együtt jössz velem.*

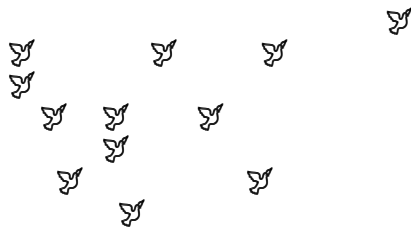
Galambok⁴⁵

Akácerdő szélén, galambdúc a
faluvégén, a madarak otthona.
Eledelüket keresik, talán
nemsokára meglelik. Onnan szállnak

el tova, vigadozva. Rátalálva
örömben turbékolnak. Vidáman
csipkedve tömik meg a begyüket.
Arra jön egy vadász – vállán puskája,

majd nemsokára meglátja galambok
csapatát, a madarak réme áldozatát
figyeli... A vadász ló, madár csapat
felröppen, galambok elesége a

*földön marad, mellette a fehér
galamb véres teteme ott hever...*

Gerlepár⁴⁶

1
Ablakunk előtt egy magas nyírfa áll,
árnyat adó ágai közt tavasszal
fészket rakott egy gerlepár. Csendben
költik a tojásokat, ülnek rajta.

Lombok között röpködnek rovar után
vígan turbékolnak minden délután.
Körben súlyos felhők tornyosulnak,
ég alján sűrűn villámok cikáznak,

---

⁴⁵ Eredeti: 2006. november 25 – Szonett: 2014. augusztus 18

⁴⁶ Eredeti: 2007. június 23. – Szonett: 2014. augusztus 18.

tombol az orkán, a fákat csapkodja,
félelmes erővel az ég mennydörög.
Bezárkózunk, szél veri az ablakot;
fa törzsét könnyedén meghajlítva.

*Ablakon kinézek aggódva a
fára: ahol gerlepár összebújva,*

2

gerlepár összebújva a fészken
az ítéletidőnek végét várja.
Órák múltán elvonul a vihar,
örvendek, mert a gerlefészek még a

faágak között ott a helyén áll.
Másnap ismét az égen tornyosulnak
a felhők, megint körben vihar tombol,
mint a dézsából, az eső szakad.

Fa ágakat pusztító viharos szél
rengeti, madarakat, faágakat,
nem kímélve durván szétzilálja a
gerlefészeket. Reggelre a madarak

*otthona szétszaggatva, a fa ágai
széthúzódva, a fészek madár nélkül...*

3

Ágak széthúzódva, fészek madár
nélkül elárvulva, földön összetört
tojások és a madárkák... hol vannak,
hova szálltak? Nekünk ezután már

sosem turbékolnak? Hová repült el
szegény hontalan gerlepár? Most vajon
hol siratják el, hol gyászolják majd a
tojásokban elhalt fiókáikat?

Azon gondolkodom: Ilyen bajok
után valaha visszajönnek-e még?
Hol épít ezután szegény madárpár,
új fészket? Hol lelnek új tanyára?

*Lesz-e kedvük, hogy délutánonként
ezután vidáman turbékoljanak?*

Gólyák⁴⁷

1

Érezzük, hogy tavasz lesz nemsokára,
Itt a tavasz, jön a nyár, megjött már
a gólya-pár. A kéményen-háztetőn,
gólyafészek készülöben. Hozzák-

viszik az ágakat, javítgatni a
fészket. Amikor majd elkészül,
gólyamama tojásra ül. Ötre nő majd
a család, ha kibújnak fiókák.

Megéheztek a kiscigolyák, útra kel
a gólyapár, rétek fölött keringnek
sokáig, kígyókra és békákra
vadásznak, majd a magasból lecsapnak,

*szegény béka a gólyacsőrben lapul.
Gólyamama elszáll a békával.*

2

Gólyamama szájában a békával
hazarepül fészkebe. Vígán várják
ebédet a fiókák, nagyra tátják
csőrüket. Ma nem volt a békának

szerencséje, mert a gólya-fiókák
étke lett. Halad az idő, kiscigolyák
megnőnek, s repülnek. Nemsokára
meg tanulnak légben szállni, békára-

egérre vadászni. Ha majd eljön a
hideg ősz, gólyacsapat edzést tart.
költözködni készülnek. Nem bírják a
hideget, csapatokban messze szállva

*indulnak délvidékre, meleg tájra,
ahol őket egy másik otthon várja.*

Gondolkodom és imádkozom

2011. augusztus 10

1

Imádkozom minden reggel és este,
egyedül vagyok, a csendet hallgatom,
jól érzem magam, mert gondolkodom.
Élni oly jó csendben, békességben,

---

⁴⁷ Eredeti: 2008. július 3 – Szonett: 2014. augusztus 22.

ha szeretet kísér utamon engem,
ha árnyékként kísér, úgyis fogadom,
élni jó, mert szeretet útját járom!
Imádkozom minden reggel és este

ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,
mert tudom velem van mindenkor,
Istennel beszélek, béke vesz körül,
figyeli életem s érzem, hogy szeret.

*Ő engem meghallgat mindenkor,
imám csendesen magam mondom el.*

2

Imám csendesen magam mondom el.
Túlzásba nem esem; nem válik, tudom,
minden valósággá, ha ábrándozom.
Magánytól – gondolom – nem kell félnem,

körülveszem magam, csenddel. Nemes
gondolatokkal vedd magadat körül.
Hidd el nekem, mert akkor te se leszel
magányos életedben sohasem!

Megtaláltalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.
Veled álmodom csendes békekészenben,
imádkozunk együtt, este és reggel,

*csend és béke vesz körül bennünket,
kettőnk imája megnyitja az Eget.*

Gödör mélyén – üldöznek⁴⁸

Eredeti:2009. február 25

Szonett: 2014. január 20

1

Vérző töviskoronától orcája
mintha nyugalmat árasztana felém.
Köszöntöm, s előtte térdre borulok,
nem menekülök tovább, már nem félek,
megmentett üldözőmtől, hálát adok,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ő!
Sűrű-sötét erdő mélyén kószálok
hideg éjben, időtlen-időkig.
Bokrok között botorkálva, vadak közt
érezem magam a sűrű homályban, járt
utat már nem találva, körülöttem
mindenhol üvöltözés, vad sóhaj...

---

⁴⁸ Eredeti:2009. febr. 25. Szonett: 2014. március 12.

*Magas fák ágain vadmadárhad
rettenetes szárnycsapása húsba mar.*

2

Húsba mar rettenetes szárnycsapása.
A kígyók lábam alatt lucskos sárban
kúsznak-tekeregnek, ugrándoznak a
varangybékák, s én bennük botladozom.
Már semmit nem látok a sötétben,
a gödör közepén, még annak is lenn
a legmélyén keresem, de sehol sem
lelem meg a kiutat. Ki mondja meg
nekem, hogy ki vagyok? Lehet, nem
élő ember, csupán a fáradt-fájó
lelkem egyre bolyong a sötétben?
Sűrű fák között sehol sincs fény, hiába

*bolyongok, számomra már nincs semmi
remény... nos, talán ez lenne a vég?*

* * *

HA ÉN GAZDAG LENNÉK...1⁴⁹

Csak úgy gondolkodom...

Ha én is gazdag ember lehetnék,
Jótevény célokra pénzem szórnám,
csak jót tennék, felkeresném a szegény
éhező népet, s őket ellátnám
étellel-itallal, fázó testükre
ruhát terítenék, sötét szobákba
világosságot gyújtánék, meleget
vinnék hideg, fűtetlen lakásokba.
Asztalukat étkekkel raknám tele,
hogy ne korgó gyomorral feküdjenek
le, akkor jókedvűen ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.*

* * *

---

⁴⁹ Eredeti vers: 2012. szept. 29. – Szonett: 2013. szept. 30..

Ha én gazdag lennék... 2

Csak úgy, elgondoltam...

Ha én gazdag lennék, nem garasoznék!
Szórnám a pénzem, mindig tudnám miért...
Mindig jót tennék! Szegény éhezőket
fölkeresném, őket ellátnám mindennel:
étellel-itallal; fázó testükre
meleg ruhát adnék, sötét szobában
világosságot gyújtánék, fűtetlen
szobába meleget árasztanék.
Teleraknám asztalukat étkekkel,
(akkor) nem korgó gyomorral feküdnének (le),
és ők is jókedvűen ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.*

HA ÉN GAZDAG LEHETNÉK...3

Nem csak sajnálkoznék...

ha én is gazdag ember lehetnék,
Jótevény célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, felkeresném a szegény
éhezó népet, s ellátnám őket

étellel-itallal, fázó testükre
ruhát terítenék, sötét szobákba
világosságot gyújtánék, és vinnék
hideg szobájukba, jó meleget.

Asztalukat étkekkel raknám tele,
hogy ne korgó gyomorral feküdjenek
le, akkor jókedvűen ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.*

8. HA VEZETŐ LENNÉK...

Csak úgy gondolkodom.

1

Vezető lennék, első dolgom lenne:
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantnak, aggnak és fiatalnak
munkát juttatnék minden embernek,

hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel borított határát, a
helyére ehető terményt, búzát és

mást ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, s egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és tsz-eket

*átszervezve, újra elindítanám,
ha jó módú, gazdag ember lennék.*

2

Felszántatnám a határt mindenhol,
azon munkálkodnék: szükölködni ne
kellene csak egy kiskert terméséből
vegetálni kecskével –, szegénykoszton.

Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Ne menjen keresni
megélhetést városba, nem kellene
magára hagyni idős rokonokat.

Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek nem engedném át,
ha tehetném; munka nélkül tengődő
éhes nép idegenben nem keresne

*munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bízám ország gazdaságát másra.*

3

Nem bízám az ország gazdaságát
politikusokra, nem értenek hozzá;
okos emberek, szakértők tudnák
hazánk gazdaságot újjáéleszteni.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit bűn elhanyagolni!

Ha elhagyott értékekbe életet
lehelnének, akkor jobb lét várna a
munka nélkül tengődőkre. Lenne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek
és ifjak serege nem unatkozna,

*mindenki napja munkával telne,
sok éhező családon segítene!*

4

Itthon tartanám a szakembereket
– akik nem találnak most munkahelyet –
nem hagynám elvándorolni őket.
Hivatása választott vezetőknek:
hogy hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyet.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen egészsége feladatához.
Bűn, hogy fiataljaink az iskolát

*befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.*

5

Unalmukban mérgeket szipóznak,
bűnözés útjára térnek nem saját
hibából, hanem unalomból. Jövő-
képet kell nyújtani a fiataloknak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezzenek gyerekek és mások
fedél- és meleg ruha híján, télen
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskolában a
nincstelenség is felzárkózhassanak.

*Minden rászorulóknak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.⁵⁰*

---

⁵⁰ **Megjegyzés:** A hazában én is sokkal nyugodtabban élnék.

Hajnalokban kerestelek 1.⁵¹

Az élet kulcsa: AZ IGAZ SZERETET!
Oly' régen várlak már elmúlt a nyár,
boldog idők múlnak, hiába várlak,
hideg van, hullanak az őszi levelek,

Nem öröm, hideg szél fúj odakünn:
mindenhol kerestelek, lelkem fázik,
nem pihen, nélküled életem sivár,
harmatcsepp ablakon, szobám kiürült.

Hiányzol kedvesem, jöjj, siess hozzám,
az ég felderül, ha itt vagy mellettem,
ha jó vagy hozzám, ragyog rám napsugár.
ne késlekedj, siess, melegítsd fel szívem.

*Téged kerestelek, nem találtam rád
A világot bejárva, rád leltem.*

HAJNALOKBAN KERESTELEK 2.

Az igaz szeretetben hinni kell!
Elmúlt a nyár, oly' régen vártalak,
hiába bánat, boldog idők múlnak...
Hideg van, hullnak sárguló levelek,

Odakünn fúj a szél, fák hajladoznak,
hiába kereslek, a lelkem fázik,
nélküled az életem oly' sivár...
harmatcsepp ablakon, üres a szobám.

Siess hozzám, nekem úgy hiányzol,
az ég felderül, ha mellettem vagy,
napsugár ragyog rám, ha jó vagy hozzám.
Ne késlekedj, melegíts fel engem.

*Kerestelek, sehol nem találtalak,
a világot bejárva rád találtam.*

---

⁵¹ Két változatban Eredeti: 2013. október 3. – szonett: 2014. január 11.
Eredeti versemet Kedvesnek Kerestelek című lánverse ihlette

Harangoznak

Eredetileg szonett:

2013. november 21

Megszólal a város nagyharangja
Kongása imáságra hívogatja
a hívő embereket, akik ott
templomi misére, karácsonyra

imádkozni sietnek, ünneplőbe
öltözve, szállongó hóesésben.
Hóborított fehér tájon szánkó cseng,
gyerekek és felnőttek is örülnek.

Meleg csizmák alatt ropog a hó,
a templom szentéjében feldíszített
karácsonyfa gyertyafényben ragyogó.
Gyermekek kórusa csengő hangjával

*mélyen zeng az orgona, s a dallamok
szállnak Ég felé, fel, a magasba.*

HAVAS FÁN CINEGE

Eredeti: 2010. december 18. Szonett: Készült: 2014. január 25

Jöjjön el a béke hazánk népére!
Égbolt megeredt, tájat hó borítja,
erdő fehér ruhát öltött magára.
Havat magasból szórja le a Földre,

gyerekek örülnek, hóembert gyúrnak,
egy kis cinege didereg faágon,
tekint jobbra-balra sóvárogva,
nehéz idő jár az éhes madárra.

Étek sehol, mindenütt hótakaró...
Egy kislány kinyitott egy ablakot,
meglátta az éhező kismadárkát,
integetve neki, kezében tálcat

*hoz vidáman, telerakva magvakkal,
vizet is visz – egy öblös pohárban.*

Hazám – otthonom

Eredeti vers: 2013. július 13.

Szonett: 1014. augusztus 31.

1

Kicsi ház egy kedves kisvárosban,
ez, a kis lakás a meleg otthonom,
kedves emberek vesznek körül, ahol
jól érzem magam. Ebben a városban

fél évszázada élek itt, ahol sok ismerős
integet nekem, ha sétálok utcán.
Kitekintek az ablakon, ahol az
Ipoly-folyó lomhán, fűzfák között

csordogál, ott van az országhatár...
Látom innen a Tátrák gyönyörű
vonulatát, a kéklő hegyeket, ott

született az édesanyám, siratta
otthonát, régi hazáját, ahonnan
szülőföldjéről kiűzte Trianon.

2

Trianon szülőföldjéről kiűzte.
Én e városban munkálkodom régen,
itt születtek a gyermekim, s a kis
családomnak kenyerét itt kerestem.

Itt neveltem őket, itt jártak előbb
óvodába, majd középiskolába, hamar
felnőttek, más utakon jártak, máshol,
és nem itthon, raktak párjukkal fészket.

Gyorsan futottak az évek, minden
szünidőben, nyáron-vakációkon
nálam játszottak kicsi unokáim

cicákkal. Aztán megint hamar múltak
boldog évek és ők hamar felnőttek,
teltek az évek, míg magam maradtam.

3

Így telt el sok év, míg magam maradtam.
Mégis jó itt élnem, megszoktam a
Várost, 'hol mindenki ismer. Igaz,
magam vagyok, de ez az otthonom,

nem érzem magam soha magányosnak,
ismerős nekem a táj, s körülöttem
minden... Ablakon kinézve ezüstnyárfán
fészkel egy gerlepár egy nyárfaágon,

minden délután turbékolnak nekem,
alkony közeledtén tájra nézek,
naponta csodálom a naplementét...

Lemenő Nap csodás képet fest az
Égre tavasztól késő ősziig. Téli
estéken a letűnt ifjúságomat

4

Téli estéken letűnt ifjúságom
csendes szobában elővarázsolom.
Gondolatban a múltba vissza-vissza-
szállok, számítógépemen a múltam

felidézem. Így jönnek elő nekem
a boldog ifjú képek; elfoglalom
magam, sosem unatkozom. Ekként
született meg sok könyvem, mert életem

titkait naplóimból novellákba-
regényekbe és versekbe véstem.
Emlékeimet így éltem át ismét.

Nekem ez a város az otthonom lett,
nem vágyom el innen, már ide köt a
sorsom, és feledhetetlen emlékeim.

5

Ide köt sorsom és az emlékeim.
Elgondolkodom a múlt emlékein,
felszáll sóhajom, lelkem megpihen.

Az Ipolytól s a Magas-Tátra felől
enyhe szellő fújdogál, meghajlítja
az ezüstnyárfa ágát, ahol gerlék
a lomb között fiókáikat őrzik.

Régen itt lakom már, ahol néha
gondom akadt, de bevallhatom, hogy
szép időkből nagyon boldog voltam.

Ez a hely az Otthonom, ez a föld a
Hazám, és itt búcsúztatnak majd engem,
ha majd eljő az utolsó óráim.

***

Hétfő reggel

Eredeti: 2013. március 3

Szonett: 2014. május 12

1

Berregő vekkerre nem jó ébredni,
jobb volna paplan alatt heverni,
lustálkodni, mint hidegben fölkelni!
Kávé illatát érzem, fordulok még

egyet, majd félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van! Két karommal
nyújtózom, utána lezuhanyozom.
Kimegyek a konyhába, jól esik a meleg pára.

Ki vetne meg azért téged, ha néha
huncutkodni jó néked. Hancúrozzál
nyugodtan, mit csinálnál, ha időd van?

Én azonban a kávéfőzőm, tejjel-
édeskével ízesítem, ezért nem
éhezzek', hozzá kalácsot kenek'.

2

Nem éhezzek', kalácsot reggelizek'.
Kinézek az ablakon, milyen idő
lesz vajon? Felöltözöm, majd munkába
sietek! Irodában vár a munka,

kinyitom a gépem, körülnézek az
interneten. Ha ott is elkészültem,
átnézek a Napvilágra, meg tudom,
hogy mit olvashatok ma délután?

Aztán megnyitom Rudy lapját, ettől
tátom ki a számat, oly sok mindent
találok ott, egész nap olvashatok.

Versek-dalok közt válogatok, kották
halmában dúskálok, milyen jó, ha száll
a dallam, a lelkemmel együtt szárnyal...

***

Hit – remény – szeretet 1.⁵²

Eredeti: 2013. november 23.

HIT. A hitet én istenhitnek érzem.
S ha az emberiség a hitét újra
gyakorolni tudná, s szívből fakadón
imádkozna Istenhez, más lenne a

világ, és szeretet költözne közénk!

REMÉNY. Hallgassuk meg szavát a Mi
Urunknak, megmutatja nekünk az
igaz utat; egyedül Tőle tudjuk

meg, mi az önzetlen szeretet, Ő
vezet el az örök boldogságba, a
jó Isten elé, a Mennyországba!

SZERETET áradjon körülöttem, mint
a kályha tüze, melegítsd fel az
éhező lelkeket a szeretetre!

* * *

Hit – Remény – Szeretet 2

2013. december 6.

Szívünk bánatát enyhítsük imával.

HIT. A hitet én istenhitnek érzem.
Ha az ember a hitét most is tudná
gyakorolni, s szívből fakadóan

imádkozna Istenhez, más lenne
a világ, szeretet költözne közénk!

REMÉNY. Hallgassuk meg szavát az Úrnak,
aki megmutatja az igaz utat;

Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
szeretet, az örök boldogságba is
Isten elé, a Mennyországba Ő vezet!

SZERETET áradjon körülöttünk, mint
kályha forrótüze, s ne feledjük:
minden lelket buzdítsunk szeretetre.

* * *

---

⁵² Két változatban.

Hóember

Eredeti vers: 2007. december 6.

Szonett: 2014. szeptember 1.

Hóembert gyúrnak, hófehér ruhába.
Lenn a téren sok gyerek nagy munkába
belekezd, összegyűjtve lapátokkal
a hóbuckákat görgetve, a tér

közepére hordják halomba a
havat, ha megnő egy méterre, gömb-
fejet tesznek tetejére. Répából lesz az
orra, szénből a két szeme, a szája

megrácsolva. Formáznak kezét-lábat,
kalapot hoz Juliska, Pistike meg
vesszőből tesz kezébe virgácsot.

Örülnek, ha elkészül a hóember,
a gyerekek nevetnek, ugrándozva
körbeállják és táncolva bámulják.

Hol van szabadság?

Eredeti: 2012. szeptember 25.

Szonett: 2017. június 25.

1

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.
Ha érezhetjük, hazában jólét van,
a gyermekek boldogok, nem éhesek,
ha minden család élhet nyugalomban,
s úton-útfélen nincsenek éhezők.
Minden magyar felett legyen fedél,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
senki ne dideregjen fagyos télben,
fűtsenek minden házban-konyhóban.

*Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
legyen akár szegény, ne csak a gazdag.*

2

legyen akár szegény, ne csak a gazdag.
Biztonságérzet adassék egyformán,
minden embernek adassék munkahely,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.

Magyar földön magyar búza teremjen,
magyar földeket magyarok műveljék,
sosem árusítsák ki idegeneknek
félelmet senkiben ne keltsenek.

Lelkét ne marja senkinek gyűlölet,
szeretet vezéreljen minden embert.
akkor álmodhatunk s reménykedünk,

mikor a hajnal ablakon bekukkant,
szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

Vadon mélyén – Pályázat

Eredeti: 2010. november 7

Szonett: 2014. június 6

1

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekintve,
amikor közelben veszélyt éreznek.
Sötét égen ragyog már a telihold
sűrű bokrok között a bagoly huhog,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.
Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek – farkasok bűzét érzik már.
Vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
hozzájuk, félelem járja át testüket.

*Őzanya gidáját féltve tereli,
gyerünk már! – mintha sugallná neki...*

2

Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel
– csendben tojásain fészkeben pihen.
Messzire elhangzó békák kórusát,
tücskök zenéje kíséri csendesen;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
menten futásnak ered az őzcsapat.
Vadonban úr a természet ereje
– azt megváltoztatni helyes nem lenne,
a gyöngébbeknek csekély az esélye...
erdőben másként nem járható az út,

*mert erő, ami győzedelmeskedik,
inkább bújjon el, aki nem bír futni!*

3

Az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe'-
maradjanak, a természetnek esdve.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy felfedje őket a farkas-horda,
rettegve telik az idő, percek múlnak,
várva kísértő éjszaka múlását,
jó volna békésen aludni végül!
ködpaplan lepi be a fák ágait,
görcsbe rándulva szusszanás nélkül

*várva kísértő éjszaka múlását,
jó volna békésen aludni végül!*

Megjegyzés: Az eredeti vers vége (Földünk pusztulása), a fenti példányán nem lett a szonettbe illesztve. Lásd alább bemutatom:

„Ember! Az éltető Földdel mit tettél?
Nincs kegyelem! Nem érdemlitek meg,
hogyan tovább éljete e Földtekén!

Most pusztuljatok el ti is, emberek!
itt élnetek soha többé nem lehet!”

Valamikor régen⁵³

1

Múlt évszázad derekán, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
jött a front, tizenöt lehettem,
s akkor egyszeribe lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetben, Istenben
hiába bízunk, ő sem segített,
ki tudná azt megmondani, miért
tette, inkább megbüntetett minket!

---

⁵³ A vers eredeti címe: Marosvásárhelyen éltem én. Készült: 2008. október 11.
(Ballada elrontott ifjúságomról.)
Szonetté átalakítva: 2010. augusztus 31. Petrarca ölelkező rímképleteivel.

Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
sietve óvóhelyre menekültünk.
1944-ben írtunk szeptember-tízet:

*betörték hazánkba idegen hordák,
tizenöt évesen lettem felnőtt.*

2

tizenöt évesen lettem felnőtt,
s szép gyermekkorom akkor véget ért.
az otthonomat elhagynom kellett,
Szép erdélyi tájat, a Maros-folyót;

a várost sírva kellett búcsúztatnom;
ismeretlen világba indultam
sűrű esőben, sáros cipőben
szálltam vonatra, hosszú utamon

sokáig kísért szirénák zenéje:
kezemben tartva minden vagyonom,
és marhavagon lett a szállásom.
Egy hónapig tartott utazásom,

*vége lett a vidám diákéveknek,
s ott temettem el a szép ifjúságom.*

3

A szép ifjúságom ott temettem el.
Az sem álom, ami utána jött, mert
hangoztatták: végre itt a BÉKE!,
de háború, nyomorúság s szégyen

amit akkor nekem át kellett élnem!
Sorsom sirámaít nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
és mindazt leírni nem tudnám sosem,

utána annyi minden történt velem.
Ismeretlen világba' kellett élnem,
Isten majd csak éltet, reménykedtem,
segített engem, éveken át reméltem,

*a békeséget végre megélhetem.
Szidalmazott honatyáink jóvoltából*

4

Szidalmazott honatyáink jóvoltából
gondjaim apadtak: utazom – ha bírok –
és azt teszem, ami jólesik nekem,
számítógépemen rovom a sorokat,

írok verset-novellát, regényeket.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.
Nyomtatásra vár sok-sok emlékem,

befejezés előtt életregényem.
Nem adatik meg az, mindenkinek,
hogyan ezt élete során elérje.
Ki hitte volna a múlt században el,

*hogyan menekülést, háborút, nélkülözést
túlél, s átlép a KÉTEZREDEK évbe!*

5
Túlél, s átlép a KÉTEZREDEK évbe!
Azt kívánom én most mindenkinek,
az elképzelt vágyakat éljék meg!
Kétezer-nyolcban hátaltel szívvel

megköszönhetem a Teremtőnek,
és akik neki abban segítettek,
hogyan nem kell nélkülözni, s ami jót
tettek mások az életben s, velem,

azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
mert egyszerre nem mehet jól minden!
Érezzék, hogy akik annyit szenvedtek,

*és nélkülöztek, – őket kárpótolták –
mert velük biztosan jól cselekedtek!*

Vándor

2013. november 9

Hosszú vándorúton elfáradtam,
olyan jó lenne már megpihenni,
semmi gondra ne kellene figyelni,
gyöngé vagyok, az erőm fogytán.

Szép tájakban lenne jó gyönyörködni,
lány tenger vizében megfürödni.
Hiába voltam szorgos életemben,
a családomnak megtettem mindent,

nehéz években gondjukat viseltem;
gyermekeimet szeretve neveltem,
pihennem kellene, ők már felnőttek.
Oktattam és tanítottam őket,

*kegyeket nem úgy mérik, hogy jó legyen,
az élet igazságtalan, kegyetlen.*

Vándor az élet országútján

Szonett: 1913. október 27

1

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
gyöngé vagyok már, az erőm fogytán
van. Oly' jó lenne nekem megpihenni,
nem figyelni semmiféle gondra.
Csak a szép tájakban szeretnék én
gyönyörködni, hullámzó tengerek
vizében megfürödni. Életemben
hiába voltam szorgalmas és szerény,
mindent megtettem a családomnak,
gyermekeket szeretettel neveltem,
gondjaikban mindenkor osztoztam,
nehéz években gondjukat viseltem;

*jóra oktattam, segítettem őket.
Évek sietve elszálltak felettem.*

2

A csend és pihenés nagyon rám férne.
A rám mért súlyos terheim alól fel
sem ébredtem, hogy a gyerekek már
felnőttek. Igazságtalan, kegyetlen
az élet, nem úgy mérte kegyeit, hogy
nekem jó legyen. Fáradozásomért
megérdemelném a csendes pihenést,
ami életemben soha nem értem el.
Hegyek közt, szállodában lenne jó
pihenni, finom ételeket kóstolgatni
a kimaradt kényelmet bepótolni,
elfáradt lábaimat gyógyíttatni,

*ahol mindenki kedvemet keresné,
és ami jól esne, mindent meglelnék.*

Várom a tavaszt – szonett

Magamban gondolkodtam

Eredeti: 2014. február 16

Szonett: 2014. augusztus 24

Végre-valahára már a nap süt ránk,
Álmos délutánoknak vége szakad.
Ránk fér már egész nap a világosság,
Orrfújásoknak is vége lehet már!
Márciusban hosszabbak a nappalok!
Amikor már (remélhető) nem lesz fagy,
Tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
Amikor zöld az erdő és a határ...
Várom én is a szép tavasz jöttét, mert
Abban higgyen mindenki, hogy az úgy lesz!
Szeretem, mert évszaknak is a legszebb!
Tengerentúlról a gólyák visszatérnek...

*Azok is, kik munkáért cseréltek hazát
egy szép napon majd visszatálnak...*

*

*Megtoldva: Reménykedjünk abban, hogy akik most
kényszerűen más országban keresik a kenyerüket,
ők is, mint a gólyák, majd hazatálnak.*

Végzet álma

Szonettnek átalakítva: 2013. október 29

Bánatom magamnak suttogom el,
magam vagyok, élem életem szomorúan,
mint egy vándor őszi falevélként
a földön eltaposva, sötét estén.

Magányosan úgy érzem, mennem kell,
mert idegen már ez táj nekem,
unalmas ez a táj, már minden fáj,
nagyon szépen arra kérlek, ne hagyj el.

Nehéz utakon jártam, jobbat vártam.
Elfáradtam, jó barátok elhagytak,
álmaimból fölébredve mit látok!

Egy elhagyott kis sziget közepén
körbefogva hullámzó tengerrel...
cápák lubickolnak, s rám vigyorognak!⁵⁴

Három külön vers következik:

VIHARBAN 1⁵⁵

2013. október 4

1

Lombsátorban hallgatom műzsám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
elemészt engem a vágy és a bánat.

Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lány muzsika mellett száll sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.

*Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.*

2

Gyertyák lobognak, mély csend mindenhol,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
sóhajaink szállnak a magasságba...
álmodunk együtt, szemünket lezárva.

Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem.
Nézem a szemed ragyogó csillagát...

Csöndben figyelem hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklík már az ég...

---

⁵⁴ Az eredeti vers úgy készült 2012. október 3-án, hogy előző eset tv-ben cápákat láttam, reggel felébredve írtam a verset.

⁵⁵ Három szonett másféle formátumban: Mindhárom eredetije. 2013. október 19.

Első versnél három négysoros szakasz, ölelk. rímekkel, majd egyszer két soros szakasz, aa rím.
Második vers: négysoros szakasz kétszer, utána háromsoros versszak kétszer, ölelk. rímek, majd a
Harmadik vers háromszor szakasz egyben, utána két sor dőlt betűvel. Rímek: ab-ab-ab és cd.

Rám mosolyogsz, álmos a sóhajod,
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
csodás dalodat dúdoló örökké...

VIHARBAN – ÁLMODOM 2

Cserhát pályázatra

2014. szeptember 19

Lombsátorban hallgatom múzsa dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad...
míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és engem elemészt. a bánat
Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lágymuzsika mellett száll a sóhajom,

lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
Gondolatban már itt vagy mellettem,
s Te eljátszottad nekem zongorán.

VIHARBAN 3

Szonett: 2013. október 4

2014. szeptember 19

1

Elmúlt fáradságom... Megpihentem
átjárja fájó lelkem minden zugát,
múzsa csodás dallamát hallgatom
kezemmel dobolom csodás ritmusát.
Libbensz énfelém, holdfénynél álmodva
fátylad felhők között kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
engem elemészt a vágy és a bánat.
Halkán dalolom lombok árnyékában
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lágymuzsika mellett száll a sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.

*Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.*

2

Gyertyák lobognak, mély csend mindenhol,
lelkemben megszólal halk szopránod.
szemünket lezárva együtt álmodunk,
sóhajaink a magasságba szállnak.
Álmomban suttogó hangodat hallom
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem,
a szemed ragyogó csillagát látom...
Csöndben nézem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg gyönyörű álmod,
elmúlik a hajnal, kéklik már az ég...
Te rám mosolyogsz, és álmos sóhajod,

*szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
csodás dalodat örökké dúdolom.*

VIHAR 1.⁵⁶

Eredeti vers: 2011. október 5

Szonett: 2014. július 18

Vihar közeleg az éj leple alatt,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél...
s ha mennydörögni kezd, a villám lecsap.

Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová letenni a fejem.
Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?

Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.

Derült kék az égbolt felettem...
a tájon csend honol körülöttem
elmúlt fáradtságom... megpihentem.

Vershez költőtársaim írták: Millali – 2012-06-04.

a felhasználó által leadott szavazat: * * * * *

Kedves Kata!

Dallamos, szép versed tele van gyönyörű képekkel. Igazi természeti vers, melynek a mélyén az ember fedezhető fel, és ahogy a természetben is elmúlik egy-egy vihar, úgy múlik az emberből is a fáradtság. Nagyon tetszett, kiemelkedő mondanivalójú versnek találom.

Szeretettel: Millali

---

⁵⁶ Három vers következik némi változtatással, azonos címmel, és megjegyzésekkel
Versemet Kalina: A vihar c. lánverse ihlette.

Kankalin: Szia. Kata! :))) Tudtam, hogy Te sem tudsz szabadulni, soha. :))) Élveztem a szonettet. Persze kritikus is próbálok lenni, építeni, bár elég nehéz, mert csak műkedvelőként, nem profiként vagyok jelen. :)

A második quartinában a rímeken lehetne javítani, a jambusok is kínálkoznak még táncikálásra. Néhol sokallom az írásjeleket, ugyanakkor határozottan mélyülök a sorokkal.

Kata, nagyooon örülök, hogy mélyedsz!!! :) A záró terzinák tetszettek, az utolsóban elsimul a zaklatottság. Élveztem. :) Szeretettel: Kankalin

Pirospipacs: Én meg egyszerűen csak szerettem a versedet, kedves Kata. ☺

A félelmetes vihartól egészen a csendig. ☺ Átéltam, és „megpihentem”

Köszönöm, és gratulálok! Szeretettel. Pipacs

...és még Mesakó, Köm. Ida írtak hozzá véleményt.

VIHAR 2

2011. október 5

Vihar közeleg az éj leple alatt,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél...
s ha mennydörögni kezd, a villám lecsap.

Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová letenni a fejem.
Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?

Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.

Derült kék az égbolt felettem...
a tájon csend honol körülöttem
elmúlt fáradságom, megpihentem.

VIHAR 3

Eredetileg szonettnek készült:

2014. november 28

ami útjában áll előnt mindent

éj leple alatt, falevelet görget,
se embert, se állatot nem kímél...
lecsap a villám, ha mennydörögni kezd.

Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem tenni.
Mi lesz velem? Segíts én Istenem...

Erdő mélyén mindenütt néma csend,
már nem villámlik... vihar is elült,
a fán harkály-doktor kopog odafenn.

Derült kék az égbolt felettem,
a tájon csend honol körülöttem...
elmúlt fáradságom, megpihentem!

* * *

TERMÉSZET-VIRÁG

Alkony

2008. február 21

Udvarunkban egy szomorúfűzfa
karjait egész a földig húzza.
Lágy leveleit lengeti a szellő,
hús ágai közt madárfészek,
benne apró fiókák pihennek,
vidáman csiripelnek naphosszat,
míg anyjuk szájukba hordja a falatot.

Lombok alatt játszi napsugár
sűrű levelei között vibrál.
Hamar eljő az alkonyat,
kismadarak elnyugodnak.
Anyamadár fiókáit
szárnyaival beteríti.

Nyugaton a szürke felhőben
fáradt nap már lemenőben.
Lassan csend borul a tájra,
mindenki álmát alussza,
várja a szebb holnapot,
amikor a nap felettük -
és Hazánk egén
újra felragyog.

* * *

Április – Bolondos április

2010. április 27, buszon utazva

Azt mondják róla, bolondos hónap,
s ezt most bizonyította, mivel egész hóban
napsugaras kellemes tavasz volt,
a hőmérő 20 fokot mutatott.
Amíg nappaloként a Nap melegét élveztük,
éjszaka a hőmérő mínuszig lecsúszott.
Időnként enyhe szellő lengedezett,
s langyos tavaszi eső esett.
Mindez nem csoda már,
hiszen áprilist mutat a naptár!
Reggel borongós időre ébredtem, majd
buszra szálltam, aztán nemsokára
napsugárban úszott a láthatár,
parkokban már kinyíltak az illatos orgonák.
Ahogy haladt a busz, a mező mindenütt zöld,
helyenként hatalmas sárga repcetáblák,
és mindenhol színes virágzó gyümölcsfák...
Olyan, mintha a természet ünnepelne,
s bensőmben én is úgy érzem,
mert még ma áprilist mutat a naptár!

Hazafelé még Budapesten ügyeimet intézve
haladtam a buszhoz, a Metróból kilépve,
sietve kellett az esernyőt kinyitnom,
mivel a felhőben megnyíltak a csapok,
s kellemes tavaszi esőben folytattam utamat.
Mire a busz elindult, a betonjárdákon már
nagy szemekben sűrű eső bugyborékol.
Hazaérve a járműből kiszállva, itt
tavasz fogadott megint,
úgy, mint máskor,
ha áprilist mutatott a naptár!

Árvízről elmélkedem

2013. november 22

Ki tudja, milyen volt január? Meleg
volt április, Orbán napján dideregtünk.
Furcsa nyár jött, az idő elbánt velünk...
volt okunk bőséggel dideregni, mert
vártuk a jó meleget, mégis, hozott
zord hideget. Elmúltak a fagyos-
szentek, mert június hó következett.
Medárd jól megijesztett, neve napján
eső esett, ijesztgettek záporok-
és zivatarok, eső hullott negyven nap,
dörgött az ég és csapkodtak a villámok.

Lett is ennek eredménye: a folyók
megteltek, a vén Duna is megáradt.
a folyók megteltek, a Duna megáradt!
Bánatkönnye olyan sok lett, kiborult magából.

Nem fért bele az áradat,
teltmederrel hazánkba tört haraggal,
ártatlanok, s bűnözők között se
válogatva, egyenlően büntetett.
Intelem az embereknek, mert a
sorsot elkerülni nem lehet, erre
figyelmeztette 2013-ban az embereket,
kegyetlen tettekért egyenlően kell
fizetni mindenkinek, mert a sorsnak
az a dolga, felhívni a figyelmet!
Ezért volt ilyen tavasz, s ilyen nyár...
A sorsunktól mit várhatunk ezután?

Augusztus végén...

2010. augusztus 24

Hiába zöld a táj, már búcsúzik a nyár...
hiába pompázik virágoktól a határ,
eljött az ősz már...

Szárnyukat bontják a fecskefiókák,
a házak körül repülni tanulnak,
vígan csivitelnek...

Búcsúznak a fecskék, szállva-körözve,
csapatot alkotva, nagy útra készülnek
itt hagynak bennünket.

Hosszú úton szállva, ismeretlen
tájak fölött, itt-ott megpihennek,
minket nem felednek.

Mert a gólyák elmennek melegebb tájra,
gomolygó felhőkben fáradtan szállva
érnek új hazába,

ahol melegebb égtáj lesz otthonuk.
Hideget nem bírják, ezért vándorolnak
a költöző madarak.

Már a füstű fecskék sem csivitelnek
ereszalján, maguk után nekünk
hagynak üres fészket.

Kéményeken a gólyafészkek kiürültek,
ez évben nekünk már nem kelepelnek;
csendes lett a táj...

Nem tehetünk ellene, ez az élet rendje.
Vigasztaljon minket, hogy jövőre
ismét visszajönnek.

Bódító illatok

2006. november 20. buszon hazafelé

Melyik évszak szebb?
Talán a tél?
Amikor fehér hótakaró lepi a tájat?
A tavasz? – a kikelet?
Amikor ibolyák nyílnak, s erdő-mező telve
az akácmézes illatával,
ha eltelik a lelkünk édes borzongással?
Vagy a nyár szebb? – telve rózsá illatával?
Minden egyes ágán csodálatos bimbó:
fehér, rózsaszín, sárga, bordó
és vörösnek minden árnyalatával,
ezernyi színben pompázó apró virágával,
szerelemre gyújtó bódító aromával...
Rózsafák, futórózsák, rózsabokrok,
az egész földkerekséget befonják,
szerelmes szíveket lángra lobbantják.

Csendes őszi este

2015. november 10

Hervadni kezdnek már a szép őszi virágok,
nap nem perzsel oly' forrón, mint nyáron,
de esténként jól esik még sétálni a parkba'
majd fáradtan hazatérni a békés lakásba.

Közben a konyhában fények ragyognak,
láng lobog. Serpenyőben vacsora készül,
illatától a család éhesen asztal mellé ül,
vidáman csevegve várják a friss vacsorát.

Lassan kész az étel, édesanyjuk bőven
mindenkinek nagykanállal oszt tányérjába.
Csendesen falatozzák a finom vacsorát,
ha elfogyott, kérnek még egy adag repetát.

Lassan fogy az étel, mindenki jóllakik,
tömve pocakjuk, arcuk jóllakva kipirul.
Fáradtak, legkisebb fiú már nagyon álmos,
itt a pihenés ideje, a család lassan csendesül.

Tisztálkodnak a fürdőszobában, pizsamába
bújva mondják el az esti imát, álomtól szemük
lecsukódik, anyjuk homlokukra csókot lehel
így múlik az őszi este, ő is lepihen fáradtan!

Ébenfa

Balassagyarmat, 2009. október 18

Faágak közt madárdal,
lombjaik közt madár dalol,
a nyári Nap reánk ragyog.
Egymás szemébe nézve kéz-a
kézben, csak te és én vagyok.

Körülöttünk szellő suttog,
a kispatakban víz csobog,
ezüsthalk ficánkolnak,
kell-e nekünk ennél jobb?

Hallgatjuk a szelő susogását,
egymás szive dobbanását,
a csend sokkal többet mesél
ezer szónál, halk zenénél.

Felettünk az Esthajnal csillag
fénye betölti az egész tájat,
körülette apró aranyrögök
röpködnek és sziporkáznak.

Mondd, a szívünk miről mesél?
Talán a jövőnkéről regél...
örüljünk az életünknek,
mondjunk hálát a Teremtőnek

a boldogságért-ajándékért,
ami körülölel mindnyájunkat:
a melengető napsugárért,
a kispatak csobogásáért...

lágyszellő susogásáért,
az étkeztető földekért,
a zöldellő rétekért,
nyíló virágok illatáért,

a röpködő madár daláért,
Égen tündöklő csillagokért.
Az életünkért, s mindenért,
amit Isten adott nekünk!

Egy nyári délután⁵⁷

2010. február 19

Fürödni autóval megyünk,
üvegekbe bort töltünk,
ennivaló kerül a kosárba,
elindulunk dalolva.

A nagy tó mellett megpihenünk
árnyas fák alá ülünk,
a csomagokat bontogatjuk,
jóízűen falatozunk.

Vidáman süt ránk a napsugár,
ledobáljuk a ruhát,
tóba ugrálunk megfürödni
milyen jó ott felüdülni!

Amikor kirándulunk vonattal
a fák visszafelé futnak...
Faluszélén gulyát hajtanak,
halljuk, ahogy kolompolnak.

Kerülő úton megyünk ma haza,
ha lefelé száll a nap.
Az országút libákkal tele
hangosan gágognak.

Megkondul a falu harangja,
hangja száll a magasba,
nemsokára leszáll az est,
mi hazafele' sietünk.

Enyhe szellő

2010. április 23.

Korán van még, enyhe szellő
fúj Keletről,
s mert rám süt a nap sugara,
fölebredek.

Szeretem a friss levegőt,
a tüdőmbe
mélyen szívom, mert ez éltet
engemet.

---

⁵⁷ A vers két változatban készült. A másikat lásd Nyári délután címen.
Ajánlom Alberth-nek, mivel alkotásomat az Úton c. láncon ihlette.

Ablakomon bekacsint a
napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök
ezután.

Felöltözve s megfésülve
jövök ki,
leülök az asztalomhoz
kávézni.

Fehér cipó, vajás kenyér
vár engem,
gyorsan eszem, s a munkába
igyekszem.

Künn az utcán tavaszt érzek,
már nyílik
a gyönyörű tulipán és
kankalin.

Szeretem a május havát,
tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem
titkokat.

Fúj a szél

2011. augusztus 4

Dörög az ég és fúj a szél,
jőjj ide mellém... tőlem ne félj.
Fenn ül az ágon egy kis madár,
jőjj az ölembe, mely téged vár.

Elhal a vihar, zeng a madárdal,
hallgassuk együtt, korahajnalban,
csillog az erdő, megázott a föld,
puha zöldpázsiton virágözön.

Szép nap köszönt ránk én édesem,
figyeld a csendet... hunyd be szemed,
kart-karbaöltve, holdfénye mellett
a boldogság felé Veled megyek.

Havas fán cinege

2010. december 18

Itt a hó, de jó! Örülnek a gyerekek!
Felhő szórja a csillagos pelyhet,
fehér hótakaró a tájat lepi be,
nagy fák ágai a súlytól repednek.

Remegve didereg cinege az ágon,
éhes madarakra nehéz idők járnak.
Sóvárogva tekintget körbe, hiába...
sehol sincs eledel, mindenütt hó várja.

Nyíló ablakon egy kislány kitekint,
látva a cinegét, azonnal odaint.
Kezében a tálca, magvakkal megrakva,
s mosolyogva hoz vizet – egy pohárba’.

* * *

Az év hónapjai

2015. október 8

Első hó: januárban sötét napok, havas táj
Második hó február: még az is sötét, borzongás
Harmadik hó: márciusban derült ég, nem sötét
Negyedik április: kezdődik a vetés
Ötödik: májusban kivirul a határ
Hatodik hó: júniusban aratás
Július hó termékeket érlel
Augusztus: búzát csépel
Szeptemberben szedik a gyümölcsöt
Októberben érett a szőlő, virágban a temető
Novemberben csak szobában van meleg
Decemberben karácsony, mindenkinek szeretet!

* * *

Indián nyár⁵⁸

2010. szeptember 3

Szeretem ezt az évszakot, mindig,
ha fúj a szél, sötéten felhős az ég
felettünk, még szép a táj, színes a
határ... ami engem megvigasztal már.

Ez az indiánnyar, amikor zöld a
rét, puha pázsit ad a nyájnak étket,
tarka virágok közt szerelmes párok...
fáradt napsütés, csend ül a tájon.

Már nem csivitelnek a fecskepárok,
hosszú úton, messzire szálltak,
melegebb vidéken telelnek, majd
új tavaszra ismét hazaszállnak.

---

⁵⁸ **Megjegyzés:** Versem a Napvilágnál (2010.09.10) Sikerlistára került.

Hosszú tél után, ide visszatérnek,
ha meglelik, kijavítják a fészket.
Tojásokat lerakják, addig ülnek
felváltva, míg kikelnek a kiscfcskék.
Anyamadár gondosan bogarakkal
etetgeti őket, hogy felnőve
megtanulnak légben szállni.
S ha újra közeleg az ősz, megint

csoportokba verődve készülnek
elindulnak a hosszú útra ismét,
melegben tölthetik a hideget, másik
házjukban, ahol őket új otthonuk várja

* * *

Jön már a tavasz

Szonett: 2014. május 5

Ránk süt a napfény, bőrünkre hat,
ó milyen élmény, oszlik a felhő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
enyhül az idő, nem kell már kendő,

fenn a magasban az Ég kékebb lesz...
lebben az álom dallamok szárnyán,
száradó ágak most életre kelnek
rügyek pattannak ezüst nyárfán.

De várni a tavaszra könnyelmű még,
határ virágba borul nemsokára.
Langy' levegőben kizöldül a rét,
forrón lobban ifjú szívek lángja,

de lassan vége a télnek, nemsokára
ébrednek a kaptárban a méhek,
álomban már érzik az akác illatát.
Napsugár fagyos földre nem áraszt meleget.

Kedves Kata! Kérlek, ne haragudj meg, de még ma sincs tavasz (2014.05.15) Inkább zord november. Mint ahogy versedben is a rímképlet, nem a tavaszt idézi, inkább a mordon időt. Az első versszak remek ABAB rímelésű, A második? ABCD Hol vannak a rímek?

A harmadik versszak: ABAC A negyediket nem is említtem. Tudom, most én leszek a rosszfiú, de ezt a szép verset, mert az, szabályos rímképlettel igazán egy szép, első versszakot követő rímképlettel tökéletessé lehetett volna tenni. Ha már ABAB indítottad, miért nem úgy folytattad? Elnézést és bocsánatot kérek, ha belekontárokodtam a versedbe, de én ezt olvastam ki belőle. Tartalmilag azonban valóban csillagos ötöst érdemel. Üdvözlettel: freesya

Válasz: Attól, hogy még hideg van, miért ne lehetne áhítani a tavaszt, a meleget, napsugárt? Egyébként legtöbbször májusban már eljön a tavasz, a mostani kivétel, ezért köszönöm, hogy drága időd rám pazarolva olvastad a verset, nem sírtam el magam, még akkor sem zavar, ha nem tetszik, mert elismerem, hogy lehetne jobb is, nem mindig úgy sikerül, ahogy szeretnénk. Kata

* * *

Jöjj szép tavasz

Eredeti – 2011. január 30

Ránk süt a napfény, bőrünkre hat,
ó milyen élmény, oszlik a felhő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
enyhül az idő, nem kell már kendő,

fenn a magasban az Ég kékebb lesz...
lebben az álom dallamok szárnyán,
fagyos faágak is életre kelnek
rügyek pattannak ezüst nyárfán.

De várni a tavaszra is jó érzés,
határ virágba borul nemsokára,
langy' levegőben kizöldül a rét,
forrón lobban ifjú szívek lángja,

De lassan vége a télnek, napsugár
a fagyott földre áraszt meleget,
álomban érezzük az akác illatát...
a méhek a kaptárban felébredtek.⁵⁹

* * *

Júniusi zápor

2010. június 28

Sétálni indulok ragyogó nyári nap,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.

A derült kék ég beborul felettem,
fekete fellegből villám csap felém,
fal mellé bújok a zord idő elől,
ernyőmet a fejem fölé emelem.

A világ tetején süvít a szél,
amíg valaki ifjan lépeget felé,
de jön a zápor, mindjárt eléri,
merész ember, ő semmitől sem fél!

Olyan az élet, akár a nyári zápor,
ezernyi villám csapkod az égen;
itt tombol már, körül se nézünk,
attól kell rettegnünk, gyorsan elsodor.

---

⁵⁹ Aztán megírtam egy másik változatát is, kissé más címmel, hogy abba se lehessen belekötni.

Hömpölyög az ár, semmit sem kímél,
házakat-földet önt el percek alatt.
mint rémálom, rombol le otthonokat;
embertömegek maradnak fedél nélkül.

Föld a sok vizet, hogy bírná elnyelni,
ami megállás nélkül zúdul a tájra?
Jajkiáltás hangzik szerte a hazában,
mi lesz velünk, új tanyára hol lelünk?

Senki sem érti, miért bünteti a népet,
haragos Istenünk miért sújt le ránk?
vízözön után, ígérte Noénak:
nem bocsát reánk többé özönvizet!

Igen, megígérte az emberiségnek,
vízözön a Földön nem lesz többé.
Talán mindez olyan régen történt,
már el is feledte, – vagy ki tudhatja?
büntetés a sok gonoszságért kapjuk.

* * *

Alberth írta: Időpont: 2010-07-11: Kedves Kata!

Régebben is voltak nyári zivatarok, amikre visszaemlékszem. De azok nem ilyenek voltak, mint manapság. És sokkal ritkábban törtek ránk. Gratulálok a filmszerű leíráshoz és a párhuzamosan elgondolkodtató mélyebb filozófiai gondolatokhoz! Üdv: Alberth

Szheimi írta: Időpont: 2010-07: A felhasználó által leadott szavazat: * * * * *

Kedves Kata! Kicsit megborzongtam, annyira életszerű a versed. Szerintem az, hogy mostanában nagyobbak a viharok, az áradások, részben az emberiség hibája. Sok kárt okozunk a természetnek, sokat veszünk el tőle. Nagyon tetszett a versed, bár mindegyik versed tetszik. Üdv: József

..*

Kertben

szabad formában

2005. július 25

Ülök kertemben a nagy cseresznyefa alatt
hallgatom a madarakat.

Ülök magányosan, szagolom a rózsát,
élvezettel szívom magamba illatát.
Nézem a kék eget, a futófellegeket...

*

Ilyenkor mit mond nekem a Természet?

Súlyok a vállamon – már alig bírom,
de cipelem, mivel ez a dolgom!

Ha az élet nekem ezt szánta,
az Egek Ura ad erőt hozzája!

*

Nézem a röpködő méhecskéket,
dolgoznak egész nap serényen.
Nekik sem könnyebb az élet,
de teszik a dolgukat,
amit rájuk rótt a természet.

*

Röpdösnek virágról-virágra,
mégsem panaszkodnak.
Apró testük tele virápporral
szállnak vissza a kaptárba,
majd onnan ismét a határba.

*

Méhkasban is csupán
a királynő az egyetlen,
kit körülrajong a szolgahad.
De ők már megszokták,
csak teszik dolgukat.
Mi mást tehetnének?
Nekik ezt szánta
az Örök Természet!

**

Most fecskepár száll el felettem.
Szájukban bogár, amit
fecskefiókáknak visznek.
Röpül fecskemama fészkehez,
ahol minden kismadár tátja csőrét.

*

Fecskemama eteti,
mert minden aprómadár rá vár,
majd újra elszáll...
Napról-napra fecskepár ezt teszi:
fiókáit eteti.

*

Ha beomlik a fecskefészek
ott a párja, megjavítja.
Mire leszáll az est, elfáradnak,
mindnyájan összebújnak
Egymást így melengetik,
elalusznak hajnalig.
Virradatkor fecskepár
ismét élelem után jár.

*

Apró fecskék növekednek,
őszre már nagyra nőnek.
Akkor a fecskecsalád
itt hagyja az otthonát;
Elindulnak, elröpülnek,
új hazában továbbélnék.
Tavasszal majd visszajönnek,
fészkeikben megpihennek.

**

Forró kövön zöld gyíkocska napozva
szemét ide-oda mozgatva
legyet-hangyát kapdosva
éli csendes életét.

Azért közben sosem pihen,
izegve-mozogva les,
mert félti rövid életét.

**

Faágakon madár röpdös,
közben hangyát-legyet kapdos.
Ha jóllakott, énekelve
így telik el az élete.

**

Fák törzsén hangyák másznak,
rájuk is sokan vadásznak.
Nem könnyű az életük.
Amott egy nagy hangyaboly,
ott van ám rend, fegyelem,
akárcsak a méheknél,
egyikük sem henyél.

**

Egész nap csak sűrögnek-forognak,
katonásan menetelnek,
cipelnek óriási bogarat s egyebet;
télre gyűjtik az élelmet.
Így töltik az életüket.

***

Természetben rend van mindenhol:
állatoknál-növényeknél.
Az emberek mostanában
nem férnek a nagyvilágban.
Egymást nem becsülik,
irigyek és gonoszak,
rongálnak, rabolnak,
háborúznak, gyilkolnak.

*

Jobb volna, ha mindenki
nem futkosna, rohanna,
néha-néha megállna.
Figyelné a Természetet,
csodálná a kék eget, a rohanó felleget.
Hallgatná a madárdalt,
éjjel nézné a csillagokat,
figyelné, mit mond a Természet!

*

Tán' azt, amit nekem,
hogy szép az élet:
Igen! A terhekkal rakott nehéz élet!
Súlyok vannak vállamon,
mégis bírom, cipelem,
mert ezt hozta az Életem.

*

De azt soha ne feledd,
ha az élet nekünk ezt szánta:
Egek Ura erőt mindig mér hozzája!

Megjegyzés:

Versemmel (két prózai művel együtt) Pro Bono Díj 2006. évi pályázatán I. díjat
(pénzjutalmat és Díszoklevelet) nyertem.

Kirándulás egy nyári délután⁶⁰

2010. február 20

Kirándulni megyünk – autóval,
italt töltünk nagy demizsonba,
ennivalót pakolunk kosarakba,
majd együtt indulunk el nótaszóval.

Odaérve a tó mellett megpihenünk,
árnyas nagyfák alatt megterítünk.
Kosarak tartalmát kicsomagoljuk,
körbeülünk a fűre, és falatozunk.

Melegen süt le ránk a napsugár,
ledobáljuk magunkról a ruhát,
beugrunk a tó vizébe fürödni,
milyen jó ott úszni és felüdülni!

Ha vonattal megyünk kirándulni,
kinézve a fák visszafelé futnak...
Látjuk, a faluban gulyát hajtanak
és hangos kolompszót lehet hallani.

Kerülő úton megyünk ma este haza,
amikor majd lefelé hajlik már a nap.
Előttünk az országút tele libákkal,
gágnak, s hazafelé vígan szállnak.

A kis faluban megkondul a harang,
felfelé száll hangja a magasba.
Eljő az este csendesen osonva,
Égen az esthajnal-csillag ragyog.

---

⁶⁰ Két változatban készült, az elsőt lásd Egy nyári délután címen ugyanitt, az e-betűs versek közt.
Sikerlistán: 2010. augusztus hóban

A madarak is nyugovóra térnek,
az ablakokban kialusznak a fények,
elcsitul a határ, enyhe szellő leng,
az egész tájon béke ül és csend...

Némán-fáradtan ülünk az autóban,
élvezzük a nyugalmas perceket...
a motor halk surrogása mellett, (és)
gondolatban szebb napokról álmodunk!

Mennydörög és villámlik

2012. október 20

Sötétségből sárgás fény villan,
majd hirtelen lecsap a villám,
komor felleg zúg-kavarog az égen
ijesztő dörgés kíséretében...
ember-állat menedéket keres,
de a vihar tart, nem enged!

*

Róka koma elbújik a lyukba,
kölykeit sietve maga alá húzza...
Madarak faágakon ijesztőn vijjognak,
fészek alján félve gubbasztanak...
Gazda udvarán megtermett komondor
ugatással adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől, a villámlástól,
akár a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran
ahol ő nagyúr, mert ott sokkal
jobb elbújva, mint odakünn, ahol
mennydörög, és villámlik nagyon!

*

Lám, ember-állat rettegve fél attól,
ahová Isten haragja lecsapkod;
már tovább nem tűrheti a Nagyúr,
ami lenn a züllött Földön zajlik:
ahol háborúznak, nyugalom sosincs',
inkább éhezés, gyilkosság és csalás,
az emberek életét teszi boldogtalanná.
Szeretet helyett acsarkodás-düh-
és istenkáromlás hallszik mindenütt.

*

Teremtőnk Odafönn már régen megunta
ember gonoszságát, ezért villámmal sújtja.
Mennydörgéssel riasztja a földi lényeket,
hátha megbánják már súlyos bűneiket,
mindazt, amit eddig elkövettek.

Jó lenne, ha arra ráébrednének,
hogy békeességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!

*

Sötétből-sárgás fény világít,
majd váratlanul csap le a villám,
'mit mennydörgés kísér szörnyű zajjal.
Teremtőnk büntetése mindazokra zúdul,
kik a szép földi-világot teszik tönkre;
már ő sem érti talán: a Földünk csodáival miért nem
lehetnek az emberek elégedettek, amit hajdanán
számukra Ő megteremtett?

***

Naplemente az Ipoly utcai fák felett⁶¹

Balassagyarmat, 2009. április 5

Halad a Nap Nyugat felé
ajtóm előtt állva
csodálom a naplementét.
Mindig újabb képet látok
s elbűvölve nézem a
hegy felé kúszó napkorongot,
az Ipoly utcai fák fölött.

Most elindul lefelé lassan,
a perceket számlálom,
a napkorongot még egészben látom.
Sötétlő felleg borítja felső részét,
benne napsugarak vibrálnak,
felette tarka színfoltok keretöznek
az Ipoly utcai fák felett.

A napkorong egyre lejjebb ér,
alsó felét a fák eltakarják,
felül vígan kergetőznek a felhők.
Lassan csend borul a városra,
kigyúlnak az utcai lámpák;
a Nap fáradtan elbújik a
Hegyölelő-karjába, az
az Ipoly utcai fák felett.

A Nap halvány pírját nézem,
ami még visszanez utána,
a csend megpihen a fák tetején,
s én tovább csodálom a sötétedő tájat,
mert láttam a csodát:
a mindig változó naplementét
az Ipoly utcai fák felett.

Balassagyarmat: Főtér éjjel

⁶¹ 2009. pályázaton e versemmel Art-díjas költői címet nyertem el.
A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

Ne hunyd be a szemed

Balassagyarmat, 2008. december 16

Nézz körül, ha télen
hófehér takaró
borítja a tájat.
Az élet most pihen.
Ne hunyd be a szemed!

Tavasszal indul az élet,
kizöldül a határ,
feléled a természet;
nyílik a pipacs, a tarka a rét.
Ne hunyd be a szemed!

Eljő az érlelő nyár,
hajladozik a búzatenger,
a fán gyümölcs érik
mindenütt virul a határ...
Ne hunyd be a szemed!

Az őszt lassan beköszönt
a hajnalok hűvösek,
az erdő színpompát ölt;
élvezd a munkád gyümölcsét!
Ne hunyd be a szemed!

Ne hunyd be a szemed,
inkább éld az életed!
Nézz körül, oly szép a világ,
minden évszak szépségére
nyissad rá a szemed!

NÉMA ERDŐ

2013. október 10

Várja múltját kísértő éjszaka
csendes erdő, leng árván magányosan
üres már a madárfészek, faágon
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már Félhold
homályba révedezve, ha rám néznek,
néma táj körülölel, csak szél süvölt,
lelkem őre lánc csörren, fenn a Hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sas ül,
figyel a földre, éhesen koncra vár.

Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?
Fészekben fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?
Senki se tudja a madár hová száll...
a néma tájon félve tekintek szét,
fülem hallja, a Föld mire készül,
mindenhol némaság a rónaságon,
a szél se rebben, semmi sem zöld már
vétkes ember a Földet lerombolta,
javaink már sehol, kizsákmányolta,
a sors nem kímél. Kakukkszóra már
hiába várunk, az idő rég lejárt.

Ember! bánd bűneid kérjél kegyelemet,
érezd vétkeidet, szállj magadba,
míg erdőben újra dalol a madár,
a fiókák többé ne éhezzenek,
étket csőrben hozza az anyamadár.

Nyár – 2006-ban

2009. április 9

Mos másképp' van, mint régen:
tavasz után nyár jött – rendben, szépen,
majd ősz és tél – gyermekkoromban.
a tudósok se tudnák megjósolni
hogy melyik évszak a mostani!

Tavaly novemberben-decemberben:
fagyos hideg helyett jött a meleg,
húsz fok is lett többször, nem egyszer
a tavasz meg egyre késlekedett,
mivel márciusban még hó esett.

Az idő hirtelen tavaszra váltott,
a temérdek hó olvadni kezdett,
a föld nem bírta nyelni a sok vizet.
Pusztító ár zúdult az országra,
nagy kárt hozva egész hazára.

Mindenki félt, mi jöhet ezután?
Időjósok is hideg nyarat vártak,
de ezúttal jó nagyot hibáztak.
Az időjárás őket és bennünket
is jól átvert, – csoda történt?

Mivel naptár szerint nyár volt, és valóban nyár lett! Az embereket forrónyári napok köszöntötték, melegtől szenvedtek, és szidták a hön kívánt nagy kánikulát!

Milyen az élet? Semmi se jó nekünk!
Ki tudna nekünk eleget tenni?
Nem jó, ha csúsznak az évszakok,
de az is bosszantó, ha időben az elmúlt évszakot bepótolja!

* * *

Óh, jöjj szép tavasz!

Pályázatra készült

Ránk süt a nap, bőrünkre hat,
milyen élmény, oszlik a felhő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
idő enyhül, nem kell a kendő,

magasban az Ég kékebb lesz...
lebben az álom dallam szárnyán,
száradó ágak életre kelnek
rügyek pattannak ezüst nyárfán.

Várni a tavaszt könnyelmű még,
forrón lobban ifjú szív lángja,
langy' levegőtől zöldül a rét,
határ virágba borul nemsokára.

Lassan vége a télnek, napsugár
fagyott földre meleget áraszt,
álomban érzik az akác illatát...
méhek ébrednek a kaptárban.

Rügyek pattannak faágakon,
virágban pompázik a határ.
Erdőszélén nyílik a kankalin,
este halkán szól a mandolin.

Lágy szellő legyezi a hajunk,
napsugártól kipirul arcunk.
Pillangók mellettünk szállnak,
ha vasárnap templomba sietünk.
Szebben ragyognak a csillagok
tán' a tavaszi illatot érzik,
felettünk felragyog a kék ég,
nemsokára jönnek a fecskék.

A kép címe: Manó

Buday Attila
2003-ban, a saját képműkiállításán

Illusztráció – a kép szerzője és fényképe:
Buday Attila Down-szindrómával született fiam, akinek én vagyok a gondnoka is. (Képei az otthonunkban a kis-szoba falát díszítik, amelyeket rajzlapra festve, színes filctollakkal készítette.)

Lelkünk megtelik szeretettel,
szívünk dobbanása ritmust ver...
pezseg az élet, s él a remény,
mert a jobblétért küzdenünk kell!

Ősz – 2006-ban

Eredeti: 2006. szeptember 14

Átdolgozva: 2008. október 11

Akkor másképp' volt, mint régen:
nyár után ősz jött minden évben,
tél után tavasz – gyermekkoromban.
Hogy mikor melyik évszak van:
ki érti most, ilyen időjárásban?

Tavaly az évszakok nem követték
az időjárás szokásos rendjét,
elmaradtak attól, le is késték,
ezzel megzavarva az embereket.
Most úgy látszik, a csoda megtörtént:

Időjósaink hideg nyarat vártak,
de ezúttal jó nagyot hibáztak:
az évszakok rendje visszatért;
forró nyár jött, bármit jósoldak,
az emberek bele is izzadtak.

Most itt van szeptember hava,
meleg van, igazi indián-nyár,
vagy vényasszonyok nyara?
– ahogyan a magyarok java
a szép őszi évszakot hívja.

Mindegy hogyan becézik,
vagy bárminek csúfolják,
hajnalok már ködben úsznak,
de a nappalok még mindig
melegek, a nyarat idézik.

Melyik évszak a legszebb:
a tél, hófödte hegyekkel,
az ébredő-zöldellő tavasz?
A forró búzát érlelő nyár,
vagy az ősz, színes erdeivel?

Melyik a szebb? Nem tudom,
mindegyikben gyönyörködöm.
Csodás a világ, pazar pompájával;
nyissuk rá szemünket,
észre kell venni,
apró csodákban kell
örömet lelteni.

Ősz 2008-ban

2008. október 1

Elmúlt az idei nyár,
sok esővel, perzselő forrósággal.
Október elsejét mutat a naptár,
de a nap még melegen tűz ránk,
este is ontja langyos sugarát.
Máskor augusztus végén
a rét füve kiégve,
az erdő fái színesen tarkáltak,
intve bennünket az idő múlására.
Most a táj még a forró nyarat idézi:
a fák lombosítottai üde zöldben pompáznak
otthont teremtve a bennük tanyázó madárnak.
De a hajnalok már az ősze emlékeztetnek,
a reggeli hidegben dideregnek az emberek,
amikor munkába sietnek.
A változatos évszakok akár az életünk:
hol derűvel, hol szomorúsággal telnek.
Magam sem tudom, hová is tartozom,
meddig élvezhetem e csodás világot?
Meddig kell eltűnnöm
szeretet helyett a gyűlöletet?
Csak azt tudom:
életem napjait a szeretetnek áldozom,
és a Teremtőnek köszönöm,
hogy e szép világban
enged élnem, és
megleltem a helyem.

Versemhez 2010. szept. 27-ikén Ga-Zo (a Napvilág Íróklubtól) a következőket írta:
„Nagyon mély érzéseket fogalmazol meg versedben! Az egész szép, de a vége nekem különösen
sokat mond életed belső megihitt világáról annak rejtekéről! Gratulálok! Üdvözöllek: Zoli!”

Őszi estén⁶²

Eredeti vers: 2009. szeptember 8

Hervadni kezdnek már az őszi virágok,
a nap nem perzsel oly' forrón, mint nyár folyamán,
de esténként jól esik sétálni egyet a parkba'
majd fáradtan hazatérni a békés lakásba.

Közben a konyhában fények ragyognak,
láng lobog a serpenyő alatt, étel fő benne,
illatától éhesen ül asztal mellé a család,
s vidáman csevegve várják a vacsorát.

Lassan elkészül az étel, édesanyjuk bőven
mindenkinek nagykanállal oszt a tányérjába.
Jóízűen kanalazzák a finomságot,
utána gyorsan kérik már a repetát.

Lassan fogy az étel, mindenki jóllakik,
tömve pocakjuk, arcuk kipirul a lakomán.
Fáradtak, a legkisebb fiú nagyon álmos;
itt lefekvés ideje, lassan elcsendesül a család.

Egyenként tisztálkodnak a fürdőszobában,
majd pizsamába bújva mondják el az esti imát,
szemük az álomtól lassan lecsukódik,
anyjuk homlokukra enyhe csókot lehelve
múlik el az őszi este, majd végre
ő is lepihenhet már!⁶³

---

⁶² Másik változatát lásd: Csendes őszi este cím alatt

⁶³ A képen: Lányom és unokám

Színes varázslatok

2012. december 3

Nézzél ki a tájra
örömet lelsz benne,
mert azt valamikor
Jóisten festette.

Fogjál egy új pennát,
vázlatát rajzold meg,
add meg jól a módját,
fessd át színesebbre.

Csodás a mi Földünk,
keresgéljél bárhol
válogass kedvedre,
színes kavalkádból.

Megrajzolhatod a
csodás naplementét,
hidd el, nemsokára
látod eredményét.

Erdőben ha sétálsz,
lombos ágak között
madárfészket láthatsz,
neked lesz örököd.

Ha eljő az alkony
elcsendesül a szél,
brekegnek a békák,
s a tücsök zenél.

Hallgatom a csendet,
a természet rendjét,
öröm a szívemnek,
szeretem a békét!

* * *

Szomorúfűzfa

2009. február 15

Sok évvel ezelőtt ültettük
a szomorú fűzfát,
azóta nagyra nőtt
ágai a földig lehajlanak,
teteje fel, az emeletig nyúlik.

Hosszan lehajló ágai
árnyékot adnak
az alatta játszadozó
kisgyermeknek
és az erre tévedt
vándor-embereknek.
Magas tetején
madarak fészkelnek,
nekünk vígan csivitelnek.

Alkonyat⁶⁴

Eredeti: 2008. február 21
Átformált: 2016. szeptember 14

Udvarunkban szomorúfűz karjait
földig nyújtja. ága közt madárfészkek
benne egész nap a fiókák pihennek.
Csiripelnek naphosszat, a falatokat
a szájukba kapják. Lombok alatt
levelei közt vibrál a napsugár,
hús szél lengeti a faágakat.
Amikor eljő az alkonyat,
madarak nyugodnak.
Anyamadár éjszaka fiókáit
melengeti a szárnyaival befedi.
Nyugat felől fáradt nap lemenőben.
Lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, vár egy szebb holnapra.
Kék égen úszó felhőben
amikor a felkelő nap felettük felragyog
Hazánk egén is, újra felragyog a nyugalom,
a béke, és barátság.

Tavaszi – 2006-ban⁶⁵

Eredeti: 2006. május 20
Átdolgozva: 2009. április 8-án

Most már másképp' van, mint régen:
tél után tavasz következett rendben,
majd nyár és ősz, gyerekkoromban.
Most késett a tél, húsz fok meleg lett
novemberben és decemberben.

---

⁶⁴ Alkonyat más formában, mint az előbbi kiegészítve!

⁶⁵ Eredeti: 2006. május 20, átdolgozva: 2009. április 8-án

Naptárban elmúlt a tél, teltek hónapok,
márciusban aztán nagy hó esett.
A hó mindent vastagon befedett;
a régi közmondás is igaz lett:
a kutya nem ette meg a telet.

Mátrát-Tátrát nagy hólepel takarta,
havasokon károkat okozott.
Aztán az idő tavaszra váltott,
temérdek hó olvadozni kezdett,
ráadásul rengeteg eső esett.

Épp' annyi, mint Tiszán 1970-ben,
szervedést hozva az egész hazára:
Az emberek rettegtek, nemhiába,
a patakok és a folyók megteltek,
a föld nem bírta nyelni a sok vizet.

Szennyes ár zúdult az országra,
hömpölygött falvakra, és határra.
Ezért az évszak megint elkésett:
máskor az emberek kertjüket ásták,
most pedig a gátakat vigyázzák;

Mindenki folyók körül serénykedett,
mentette javait, amint lehetett.
Segíteni jöttek máshonnan emberek,
mégis elpusztultak az otthonok, házak,
eláztak földek, a víz mindent ellepett.

A kétfelé megosztott hazánk népe most
végre együtt mentett, serénykedett,
mégis sok család otthona elveszett,
ezért máshová kellett menekülni;
otthonuk nélkül földönfutók lettek.

Mi magyarok eleget szenvedtünk.
Jó volna bajok nélkül munkálkodni,
egymásban bízva, szeretetben élni.
Ezért Istenem, imáimban kérlek:
ne sújtsd haragoddal a néped.

Ne jöjjön már kis hazánkra árvíz,
anélkül is van épp' elég bajunk.
Engedj végre megpihenni minket,
jöjjön végre egyetértés, béke
Magyar hazánk egész népére!

* * *

Tavaszi szellő⁶⁶

2012. április 6

Rügyek pattannak faágakon,
s virágban pompázik a határ.
Erdőszélén nyílik a kankalin
este halkán szól a mandolin.

Lágy szellő legyezi a hajunk,
napsugártól kipirul arcunk.
Pillangók szállnak el mellettünk,
amikor templomba sietünk.

Szebben ragyognak a csillagok
tán' érzik a tavaszi illatot...
Nemsokára jönnek a fecskék
s felettünk felragyog a kék ég!
Lelkünk megtelik szeretettel,
szívünk dobbanása ritmust ver...
pezseg az élet, s él a remény,
mert a jobblétért küzdeni kell!

* * *

Tavaszi szellő

2016. április 6

Ránk süt a napfény,
ó milyen élmény,
enyhül az idő,
pattognak rügyek.

Virágba borul a határ,
kizöldül a rét, nyárfán
életre kelnek a méhek,
érezik az akác illatát.

Egy májusi estén
csillagok tüzében
forró levegőben
egy csók elcsattan

* * *

Tavaszi szellő – ránk süt a napfény

Ránk süt a napfény, bőrünkre hat,
ó milyen élmény, oszlik a felhő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
enyhül az idő, nem kell már kendő,

---

⁶⁶ Megjegyzés: Két formában készült. Sikerlistán: 2011. április 11.

fenn a magasban az Ég kékebb lesz...
lebben az álom dallamok szárnyán,
száradó ágak most életre kelnek
rügyek pattannak ezüst nyárfán.

De várni a tavaszra könnyelmű még,
forrón lobban ifjú szívek lángja,
határ virágba borul nemsokára.
langy' levegőben kizöldül a rét,

De lassan vége a télnek, napsugár
a fagyott földre meleget áraszt,
álomban érzik az akác illatát...
a méhek ébrednek kaptárban

Tavaszmódás⁶⁷

Balassagyarmat, 2007. december 21

Ülök a meleg szobába'
kinézek a tájra,
mindenhol szürkeség
unalmas a Föld és Ég.
Most még hideg a tél,
lábunk alatt csúszik a jég,
künn a szabadban zimankó,
kedvünk igazán nem jó.
Gondolatom messze száll
már most érzi a jövőt,
testem zsibongva várja,
a közelgő jó időt.
Hallom a szellő susogását,
érezem a nap langy-sugarát
amint lassan ébred az erdő,
simogatja a tavaszi eső.
Az erdő álmos ágait,
a Nap melege élteti,
a fák koronáján rügy fakad,
majd bimbó hasad.
Nemsokára virágban pompáznak,
az ágak akácvirágtól hajlanak,
illatuk a tavaszi széllel
messze száll a légtérben.
Az erdő megtelik étellel:
méhek ezrei röpködnek
egyikről a másik virágra;
zsongásuk titkokat rejt.

---

⁶⁷2009-ben a Boldog Jövők Alapítvány tavaszi pályázatán díjat nyertem vele.
Lásd két formában és Tavaszalmódás és Tavaszváró címen.

Mézes illattal az erdő tele,
méhek virápporral telve
szállnak vissza a kaptárba.
A szorgos méhcsalád
munkája nyomán készül
az aranyló édes méz:
a gyermekek álma.

2007. december 21-ikén,
egy hideg, zimankós téli estén kitekintettem az ablakon, a korai
sötétedésben csupasz fák ágai meredeztek az ég felé.
Ahogy néztem a zord téli tájat, gondolataimban már egy gyönyörű tavaszi kép
tárult elém, amikor nyílnak a virágok, s erdő-mező zöldben pompázik.
Vágyakozva gondoltam egy verőfényes tavaszi napra.
Leültem a számítógép elé, s akkor született meg a
Tavaszálmodás című versem.

Tavaszcímű⁶⁸

2010. január 30

Lobogó tűznél ülök a szobába',
ha kinézek a tájra – hópihéék ágya
mindenhol – 'merre szemem lát
csillogó hófehér ruhát ölt.

Duruzsoló kályha lángja mellett
a közelgő tavaszt merengve várom,
körülottem mindenütt csend honol,
bizsereg a szívem, s vár valamit.

Ha melegen süt rám a napsugár,
s olvadni kezdenek a jégtáblák,
zöldül a mező, nyílnak ibolyák,
s virágba borulnak az orgonafák.

A tavasz balzsamos illatát érzem
már, s madár dalától zeng a határ,
méhek zümmögnek körülöttem,
s szívem csordultig telt szeretettel.

---

⁶⁸ 2010. februárban sikerlistára került!

Odakünn hófehér, puha hó fedi a tájat,
a sétálók útját léptek nyoma jelöli.
Magamban mélyedve ülök a meleg szobában,
nézem a hóval borított várost, meleg kabátokba
burkolt, sietősen lépkedő embereket...
Egyszerre kisüt a nap, beragyogja a fehér háztetőket,
és az utcai fákat.
Sóhajom a magasba száll: szép a téli táj, de mégis
legszebb a tavasz, amikor derült az ég, napsugár melengeti a földet,
s zöld lesz a határ, virágok nyílnak körülöttünk;
visszatérnek a madarak, hogy csivitelésükkel tegyék
vidámabbá napjainkat... Várom a szép tavaszt!
Ezek a gondolatok készítettek arra, hogy tollat ragadva megírjam
a **Tavaszcím** verset.

Tél – 2005-ben⁶⁹

Eredeti: 2005.05.20.

Átdolgozva: 2009.04.09.

Csúnya hideg odakünn, zúzmara a fákon
jó lenne melegbe' sétálgatni a ligetbe'.
Most másképp' van minden, mint régen:
tavasz után nyár jött, majd ősz és tél,
gyermekkoromban – rendben, pontosan.

Most meg hiába vártuk a tél jöttét,
novemberben, meg decemberben
húsz fok meleg is volt, nemegyszer.
Mikor jön a nagy hó és zimankó?
Idén alig vártuk, a tél egyre késett.

Gyerekek áhították a puha fehér havat:
nem tudtak sem hóembert gyúrni,
sem szánkózni, meg korcsolyázni.
Ilyen téiben ki tudna eligazodni?
Tudósok se értik, ez melyik évszak?

A régi mondás azonban igaz lett:
a kutya nem eszi meg a telet.
Múlt az idő, teltek a hónapok,
jött január-február, márciusban
az idő meghozta az elmaradt fagyot.

Fújt a szél, hideg zúzmara a fákon,
bebújt, aki tehetett a meleg szobába.
Hideg lett, a hó belepett mindent,
Mátrán-Tátrán nagy hó esett,
fenn a havasokon sok kárt okozott.

---

⁶⁹ A 2006. március 20-i vers átdolgozva: 2009. április 9-én.
A kép címe: Téli este, régi kép, nem ismerem az eredetét.

Temérdek hó hullott, de szerencsére
nemsokára szép tavasz következett,
a nagy hó lassan olvadni kezdett.
Azért izgultunk, hogy az áradat
ne zúduljon le az Ipoly-medrébe’.

Mi magyarok eleget szenvedtünk;
ne jöjjön szegény kis hazánkra
árvíz, van úgyis elég bajunk,
Isten, segíts, ne sújts haraggoddal!
Adj csendet, békességet nekünk.

Jó volna végre megnyugodni,
egymás mellett szeretetben élni.
Segítség Istenem, imáimban kérlek
jöjjön végre egyetértés, béke
szeretett hazánk egész népére!

* * *

Vadon mélyén

2014. június 16

Nyugovóra készül fáradt napsugár,
az ég kékje mindjárt ón-szürkére vált;
hegyek árnyéka lomhán néz reánk:
napkorongból csak falatnyi maradt már.
Sziklák felől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre felfigyel,
fiókáját féltve – eleséget remél.

Sötét felhők közelednek, vihar van
készülőben, villámok csapkodnak
a fákra, lombsátrukat meg-megrázza.
Távol s közel csendesedik minden,
szél tördel ágat, jajgatnak a fák,
kakukk szól, éles hangja csendre vár.
eső eláll, vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől megszáradnak ágak, nagy a kár...

Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallyak lángja lobban,
és terjed, fák közt a tűzláng felcsap.
A letört ág földre ér, nagyot koppan,
égő erdő, s ropogó tűzvész elől
félve menekül, most nem vadászik
veszélyt lát, sebesen fut minden élő
állat, erőltetve feszítve izmaikat.

Most a kígyók se jelentnek veszélyt,
földön kúsznak, farkas sem vadászik,
ember sem, minden állat fél és remeg,
kísérteti alkonyatban nincs harag,
véges életét minden élő félti,
mert hiába volt ott sűrű erdő eddig,
ma a helyét mindenütt por és hamu
lepi be, bűnösöket istenátka
elérte – itt a vég!
De mindez még nem elég!

Földrengés a falakat rombolja, majd
szélvihar elsöpör mindent, ami megmaradt.
Nincs aki lakja a házakat! Isten
megadott mindent, ami kellett: földet-
-vizet s élőlényt teremtett, s embert alkotott,
aki mindezt nem érdemelte meg, mert
a Föld vagyonát elpazarolta!
Nem vigyázott a csodás természetre,
Isten parancsát nem teljesítette!

Haragos Isten ezt megelégelte!
Hiába szólt; akaratát az ember
nem értette és gögösen minden
követét elutasította. Szavát
elhitte, gonosznak nyújtva kezét!
S hallszik az Úr hangja: „Késő a bánat,
a napjaitok már megszámláltattak,
azt szabom reátok büntetésül,
végig kell néznetek Föld pusztulását,
fájó könnyekkel kell megsiratni,
mit nektek kellett volna megvédeni!”

Tenger partján emberek sokasága
a jéghegyek olvadását bámulja:
álmukból ébredve ártatlan medvék
járják a tájat, élelmet kutatva.
Hiába már, a jéghegyek olvadnak,
nem jut jó falat a jegesmedvéknek,
csupán sok kilométer távolságra
lelnek élelmet, emberlakta helyet,
vándormadarak sem találják már helyüket.
Ember! Éltető Földdel mit tettél?

Pusztuljatok Ti is el, mert nem
érdemlitek, hogy a Földtekén éljete!

Emberek! Az éltető Földdel mit tettetek?
Nincs kegyelem! Nem érdemlitek meg,
hogy tovább éljete e Földtekén!
Nem kegyelmezek!
Pusztuljatok el ti is mind, emberek,
itt élnete soha többé nem lehet!

Varázslat⁷⁰

Készült Budapest felé – buszon,
2006. november 20

Csodálatos tájat látok,
amerre járkálok.
Amikor sétálok,
avarszőnyegen járok.
Ablakon kinézek
színes erdőre tekintek:
rozsdabarna fákra,
fáradt-zöld ágakra,
nézem az erdő színes
ősz elmúlását.
Ha mind lehullnak
az őszi levelek,
velük elmúlnak
az őszi varázslatok.

---

⁷⁰ Versem megírására Lyza: Őszi táj c. alkotása ihletett. Lyza a következőket írta a verse alá:
„Szeretettel: Finta Katának és Hovának az ősz szerelmeseinek! :) 2009.”

Várom a tavaszt⁷¹

Csak úgy magamban elmélkedtem...
2014. február 16

Végre-valahára kisütött a nap,
Álmos délutánoknak vége szakad.
Ránk fér már a világosság,
Orrfújásoknak is vége lesz már!
Márciusban már hosszabbak a napok!
Amikor nem lesz fagy, remélem.
Tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
Amikor kizöldül az erdő és a rét.
Várom a szép tavaszt én is, mert
Abban hinnie kell mindenkinek, hogy az lesz!
Szeretem, mert ez a legszebb évszak, mert
Zeng a madárdal, feléled a természet,
tengerentúlról a gólyák visszatérnek.
Reménykedjünk, hogy velük együtt azok is hazatalálnak,
akik kényszerből más országokban keresik a kenyerüket.

Vihar⁷²

2011. október 5

Vihar közeleg az éj leple alatt,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél.
ha mennydörögni kezd, a villám lecsap.

Lezúduló eső elől futnom kell;
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?

Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.

Kiderült a kék égbolt felettem,
a tájon csend honol körülöttem.
Elmúlt fáradságom, megpihentem.

---

⁷¹ Megjegyzés: A betűjáték prózavers.

⁷² **Megjegyzések:** Versemet Kalina: A vihar c. lánverse ihlette.

Bár a vers valóban – mint alább is mondták – szonettnek készült, azonban tartalma inkább azt jelezte, hogy a TERMÉSZETI témák közé tegyem. Csak 2010-ben kezdtem próbálkozni szonetteket írni, ezért még csak tanulóknak számítok.

Millali: 2012-06-04. a felhasználó által leadott szavazat: * * * * *

Kedves Kata! Dallamos, szép versed tele van gyönyörű képekkel. Igazi természeti vers, melynek a mélyén az ember fedezhető fel, és ahogy a természetben is elmúlik egy-egy vihar, úgy múlik az emberből is a fáradtság. Nagyon tetszett, kiemelkedő mondanivalójú versnek találok.

Szeretettel: Millali

Kankalin: Szia Kata! :))) Tudtam, hogy Te sem tudsz szabadulni, soha. :))) Élveztem a szonettet. Persze kritikus is próbálok lenni, építeni, bár elég nehéz, mert csak műkedvelőként, nem profiként vagyok jelen. :)

A második quartinában a rímeken lehetne javítani, a jambusok is kínálkoznak még táncikálásra. Néhol sokallom az írásjeleket, ugyanakkor határozottan mélyülök a sorokkal.

Kata, nagyooon örülök, hogy mélyedsz!!! :) A záró terzinák tetszettek, az utolsóban elsimul a zaklatottság. Élveztem. :) Szeretettel: Kankalin

Pirospipacs: Én meg egyszerűen csak szerettem a versedet, kedves Kata. :)

A félelmetes vihartól egészen a csendig. :) Átéltém, és „megpihentem”, Köszönöm, és gratulálok!

Szeretettel: pipacs

És még Mesakó, Kőm. Ida stb. írták le véleményüket. Mindenkinek megköszöntem.

Villámlik

2011. május 29

Sötétből-sárgás fény világít,
hirtelenül csap le Földre a villám.
Magasból szórja villámait a bűnös Földre,
s azokra, kik világunkat teszik tönkre,
azzal a csodával miért nem lehattünk elégedettek,
amit Égi Atyánk számunkra teremtett.

Villámok, a képet az Internetről vettem le,
készítője ismeretlen!

Ablakon át kitekintek⁷⁴

2010. április 23

Ha ablakomból a tájra kinézek,
amit láthatok, attól elképedek.
a rét puha-zöld pázsitját csodálom,
ott sétál a nagy kiránduló-csoport,
patak-partján kislány fon virágot,
abból köt mamának egy csokrot.

Otthonomban lágy zenéket hallgatok,
fülemben érzem a szép dallamot.
Magasban zeng a kórus imája,
én dalolok alt hangokat alája.
Sóhajom száll sejtelmesen a légbe
madarakkal röpködök fel az Égbe.

Gyötrelmes sorsra ítélt valaki, (de)
nem szeretnék köveken elporladni.
Mások jó tanácsát elfogadom,
körülnézek a világban, azt várom,
bizton érzem, a párom szeret engem:
mert én őt nagyon régen kedvelem!

Gyötrelmes sorsra ítélt valaki, (de)
nem szeretnék köveken elporladni.
A másik jó tanácsot fogadnám,
szétekintek a világban, s őt várom,
én már nagyon régen jól ismerem,
s tudom is: szeret engem a párom!

---

⁷³ A kötet végére, az Előszó vagy a Zárszó legyen a Zárszavak című vers!

Lyza a következőket írta a verse alá: „Szeretettel: Finta Katának és Hovának az ősz szerelmeseinek! :) 2009.

⁷⁴ Versem születését egy láncvers ihlette.

Áldás adassék 1

Két mondóka: 2013. január 31
Adjon Isten mákos rétest,
bort, búzát és békességet,
finom italt-eleséget,
vidámságot, egészséget!

Sose érjen nagy betegség
szíved legyen tiszta és hűséges,
érjen jólét-öröm, bőség,
legyen minden napod békés.

Adjon Isten szép szerelmet,
vőlegénynek kedves mátkát,
legyen mindig meleg otthon,
a szerelmük örök tartson.

Adjon a jó Isten 2

Adjon Isten a földekre
napsütést és meleg esőt,
sok fű nőjön a réteken,
hogy a gulya ott legeljen.

Tehénnek legyen sok teje,
mellé puha kenyér legyen,
búza földön bő aratás,
lisztjéből süljön jó kalács.

Adj a népnek termőföldet
hol megtermeli az élelmet,
kertjében teremjen burgonya,
paszternák és sárgarépa.

Udvarokban kapirgáljon
sok baromfi, kacska, liba,
tyúkanyó tojjon sok tojást
abból készüljön lágú-tojás,

disznóól is legyen tele
sok vacsora lesz belőle;
csípős kolbász egészséges,
lila-hagymával finom éték.

Adjon néktek a jó Isten
jó leánynak derék legényt,
jó szülőknek gyermekáldást
gyerekeknek jó szülőket,
kik majd felnevelik őket.

Sok pénz gyűljön a buzába,
legyen elég vacsorákra.
Adjon Isten mindenkinek,
puha ágyat, meleg szobát,
egészséget, eleséget,
bort, búzát és békességet!

Alkotni

Visegrád, Gizella-telep, 2015 júniusban

Arra kérlek, a verselést ne hagyd abba,
lesz-e, aki versed elszavalja?
Ne dobd félre kihegyezett tollad,
mert te azt már jól megszoktad.
Tintád ne hagyd el kifogyni tolladból,
figyeld, mindig legyen tele tintatartód.
Ha téged elér az ihlet, nem tudhatod,
fejedben mikor születik új gondolat.
Soha ne sírj gyönyört, ha könnyezel,
akkor se, ha ajkad nem vált édes ízre,
mert elmúltak a régi szép mesék,
de te érted, hogy az élet mégis oly' szép!

Barátom a számítógép

Készült: Budapest, 2009. június 20

Mióta megismertem a számítógépet,
barátom lett, szinte ő a mindenem!
A gép nagyon sok mindenre hasznos,
de azért van, amire nem alkalmas.

Nem helyes a játékot túlzásba vinni,
az információkat jó lenne ellenőrizni:
ügyelni kell, hogy a partnerünket
ne a számítógépen válasszuk ki.

Figyeld meg, mit ígérgetnek neked,
nem tudhatod, ki ül szemben teveled.
A személyes találkozásnál tudod meg,
ki az, aki veled kedvesen elcseveg.

Ilyen találkozásnak tanúja lehettem,
a gépet ennek okául mégsem illetttem.
Valaki randit adott egy nettes levélre,
mi lett a vége?, arról beszélni lehetne!

Gyümölcsfa-ága

Vonzónak, okosnak mutatta be magát,
ebből egész más lett a találkozásnál;
ígéretéből egy szó sem lett igaz,
a lány magából kikelve tért haza.

A megismert férfi azzal nem azonos,
mert akit meglátott, egy toprongyos,
üresfejű pasas. Már azt sem hitte el,
hogy vele társalgott a számítógépen.

Ezért a gépet okosabb célra használd,
minden elérhető veled, hisz' sokat tud.
Hallgathatsz rajta zenét vagy híreket,
ha mást akarsz, rajta azt is eléred.

Regényt alkotni? Azt is megteheted,
a számítógépen írni sokkal könnyebb.
Nem olyan, mint korabeli írógépeken,
hibákat is kijavítja, segít mindenben.

Ha számokat kellene összeadnod,
a gépen számológépet is megtalálsz;
ha kimutatásokat kell szerkesztened,
a számítógépeden azt is elérheted.

Rajta megismerheted a világmindenséget:
a tudomány bármely ágában elmerülhetsz.
Kutathatod a tenger mélyének titkait,
tanulmányozhatod és az ég csillagait.

Számítógépen a világ bekapog hozzád,
munkahelyed is lehet, ha azt óhajtanád.
Okos a gép, nekem kedves, jó barátom:
sosem csap be; itthon, és bárhol megtalálom!

Barátság⁷⁵

2010. február 4

Jobb lenne csendben ketten pihenni,
mint veled örökké harcban lenni.
Szeretnék vízparton veled sétálni,
jó időben zöld mezőkön járni;
beszélni érzelmeinkről egymásnak,
eloszlatni a szomorúságunkat.

---

⁷⁵ Versemet Láncvers ihlete nyomán írtam.

Hallgatva az erdő csendes zúgását,
elfelednénk életünk sok baját.
Madarak halk csivitelése mellett
fülünkbe a szellő suttogna nekünk:
köztünk minden félreértés elmúlna,
baráti kezünk egymásnak nyújtva.

Mondd, barátom, mi bánt tégedet?
Ha úgy érzed, hogy megsértettelek,
nyugodtan szólj rám, megértem én,
arcodon látom, valami nincs rendjén.
Szemedbe nézve – mint egy kútban
a sötét víz, a büszkeséged oly mély.

Meghallanám mélyből is kiáltásod,
szeretném tudni, mi a kívánságod?
Most már lecsitultan beláthatod,
mindenkor jó vagyok én hozzád.
Csak szólj hozzám, mikor bánkódom,
hogymúljon a mély bánatom.

Kankalin írta: Időpont: 2010-07-10 07:59:55 Szavazata: * * * * *

Szia Kata! Nagyon igaz és szép gondolatokat olvashattam tőled. A barátság mindent elbír, ha vannak is nézeteltérések, az talán amiatt, hogy mindenki azt bántja, aki a legközelebb áll hozzá. Talán azért is, mert biztosan tudja, hogy a másik fél őt megérti. Ez amolyan kapaszkodó. Azért vagyok benne biztos, mert én is így teszek általában. Jó volt ezzel újra szembesülni :)
Szeretettel: Kankalin

Bicikli⁷⁶

2009. február 15

Nyurga kislány apja biciklijén
hosszú lábaival jobbra-balra kalimpál.
Egyedül felülni sem tud rá,
csak segítséggel. mert ez férfi-kerékpár.
De ha már rajta van, kihajt vele az útra,
sebesen halad a másik faluba.
Nagyot néz rá szüleinek barátja
amikor odaérkezik, mivel a nap már
lassan nyugovóra jár.
Otthon keresik, aggódnak érte,
hová mehetett ilyenkor este?
Sötét lett, mire hazaért,
ezért az útjáért otthon nem dicsérték,
de a kirándulás neki mégis örök emlék.

---

⁷⁶ Ez a vers e kötet a bevezetője

Csak egy kívánságom

Láncversből saját rész: 2009. május 25

Én gazdag nem vagyok,
csak magyar nyugdíjas.
Utódaimra én mást
hagyni nem tudok.
Legnagyobb gondom:
mivel egyengessem
útjukat, hogy a válságból
valahogy kijussanak.

Ezért egyre azt kívánom,
éjszaka is azt álmodom:
kész írásaim a fiókban
tovább ne pihenjenek,
végre fölébredjenek,
vigye el a tündérkirály,
a nyomdában nyomtassa ki,
és bekötve mindegyiket adja ki.
(De a sokk pénzt, amit érte kap,
egy zsákban hozza nekem vissza!)

Csend és fény

Dalszöveg is

2009. augusztus 29

Csend a fényben – nekem remény,
ha süt a Nap, bércezen zúg a szél.
A fényt csak te sugárzod felém,
jó veled élni én kedvesem,
jó veled élni én kedvesem...

Csend ül a szélben és napfényben,
ha felém szikrát szór zenével.
Hevesen ver, lüktet a szívem,
ha felém közeledsz édesem,
ha felém közeledsz édesem!

Nézzük este a szép égi tüneményt,
kezünket összefogva egymás mellett,
megfürödve a csillagok fényében.
Együtt hallgatjuk majd a csendet,
maradj meg nekem mindörökre,
így éljünk boldogan, reménykedve,
így éljünk boldogan, reménykedve...

Dúdolom dalod

2012. október 12

Lombsátorban hallgatom műzsám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.
Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátyolod felhők közt kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és bánat engem elemészt.
Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat
s lány muzsika mellett száll sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
*Gondolatomban már eljöttél hozzám,
Te ezerszer játszottad el zongorán.*

Mély csend mindenhol, gyertyák lobogása,
lelkemben megszólal halk szopránod,
Sóhajaink szállnak a magasságba,
álmodunk együtt, szemünket lezárva.
Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek, békés lelkemnek,
ha pirkad a hajnal, te itt vagy mellettem.
Nézem a szemed, ragyogó csillagát,
csöndben figyelem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklík már az ég,
rám mosolyogsz és álmosan sóhajtod.
*Szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
dúdolom örökké csodás dallamod.*

Fellázadtam!⁷⁷

Elhittem neked: angyalok várnak rám,
hogy beteljesül hőn áhított vágyam!
Ki ne szeretné, hogy valaki várná,
s meglelné mielőbb szerető párját!

Te elhagytál engem, most mit tehetek?
Veled együtt itt hagytak a remények.
Bús magányomban siratlak tégedet,
nem biztos, hogy te ezt megérdemled:

---

⁷⁷ Eredeti: Lázadok c. 2010. április 22-én írt vers átdolgozása: 2012. december 2.

engem becsaptál, tévútra vezettél...
forró érzelmekkel mitsem' törődtél:
hiába fáj, és meghasadt a szívem,
elmentél tőlem, elfogyott reményem.

Forró érzéssel szerettelek mindig,
te sosem akartad nekem elhinni,
mert teljes szívemmel szerettelek
mondd, a hűtlenséged hogy értsem meg?

Mondd meg nekem, miért legyek egyedül?
hisz' sokára még a leves is kihűl!
Könnyű másnak olyat adni hírül,
'mitől a telt bukszája is kiürül!

Szeretnék élni hűségese társ mellett,
de ahhoz két érző, szerető szív kell.
Te engem becsaptál, tévútra vittél...
forró szerelmemmel mitsem' törődtél.

Hiába fáj, a szívem meghasadt,
elhagytál engem, reményem sem maradt.
Ezután már nem vagy hozzám méltó,
becsaptál engem, Isten veled! Agyó!

Gödör mélyén

2009. február 15

Sűrű, sötét erdő mélyén
időtlen-időtől kószálok én
hideg éjben,

bokrok között botorkálva
járt utat már nem találva
sűrű homályban.

Vadak között érzem magam,
körülottem mindenhol
üvöltözés, vad sóhaj.

Magas fákon vadmadárrhad
rettenetes szárnycsapása
vijjog, húsba mar.

Lucskos sárban lábam alatt
varangybékák ugrándoznak,
kígyók tekeregnek.

Semmit se látok a sötétben,
benne a mély gödörben
lenn a mélyén.

Sehol nem lelem meg a kiutat.
Ki mondja meg, hol vagyok?
Nem tudom, ki vagyok.

Lehet, hogy nem is élő ember,
csupán a fáradt-fájó lelkem
bolyong a sötétben?

Sűrű fák közt sehol sincs fény
számomra már nincsen remény
talán ez a vég...?

Hej, szép lányok, asszonyok

Készült: Visegrád- Gizella-telepen,
2015. júniusban

Hűtlen lett a menyasszonyom,
fényes gyűrűt tőlem nem kap.
Felnyergeltem szürke lovam,
azzal viszem a templomba.
Versenyt dobog fájó szívem,
mert elszerették a lányt tőlem.
Görbe botom felemelem,
a sógorom megijesztem.

Tudod rózsám, milyen nap van?
Ma kell kötni rózsacsokrot,
kapunk italt meg pogácsát
a nagymamáktól bőséggel.
Anyák napján el ne feledd
őket is rózsával köszöntsed,
ne feledd, hogy minden évben
meg kell őket ünnepelni!

Menetelünk játszi kedvvel,
nyakadon fehér kendővel
én már torkig vagyok veled,
savanyú a szőlő nekem:
te már engem – úgy érzem,
soha meg sem értesz!
Belesuttogtad füleembe
hogy már mást is szeretsz.

Befogom a szürke lovam,
azzal megyek a templomba
veled hűséget esküdni.
Tekints rám a szép szemeddel,
ha az oltár elé érünk,
ha oltár előtt megesküszünk,
mégis, örök emlék lesz az nekünk!

Az év hónapjai

2015. október 8

Első hó: januárban sötét napok, havas táj
Második hó február: még az is sötét, borzongás
Harmadik hó: márciusban derült az ég, nem sötét
Negyedik hó: kezdődik a vetés
Ötödik hó: májusban kivirul a határ
Hatodik hó: júniusban aratás
Július hó termékeket érlel
Augusztus: búzát csépel
Szeptemberben leszedik a gyümölcsöt
Októberben érett a szőlő, virágban a temető
Novemberben már csak szobában van meleg
Decemberben karácsony, mindenkinek szeretet!

Idő múlásával...⁷⁸

(Hazug ember)

2013. március 1

Emlékszel még más életre,
milyen volt akkor egy este?
Mondd el, kérlek, részletesen,
mit várhatok, hadd tudjam meg!

Ha majd egyszer jut eszedbe,
miket tettél életedbe' ?
Milyen ember voltál régen,
ott laktál a város szélén.

Azt is mondd el, kérlek nékem,
tán' zárva tartottak téged?
Hogyan jutottál ki onnan,
meséld el nekem most, gyorsan!

---

⁷⁸ Versemet L. Maria Grey „Kifolyt az idő...” c. lánverse ihletén írtam.

Tudnom kéne rólad mindent,
ami veled eddig történt,
még azt is tudni akarom,
amit takargatsz aranyom!

Életedre kíváncsi lennék,
jó volna, ha mindent tudnék,
ezért azt is közöld velem
hová tetted a kincseket?

Mert azt egyszer megígérted,
nekem szánod az egészséget,
ebből eddig nem lett semmi,
újabb meséd rossz hallani!

Ilyen az élet...⁷⁹

Három nemzedék
2007. december 15

Kicsi gyerek izeg-mozog
gond nélkül él
– eszik, iszik, játszik,
jó kedvében kacag,
– semmire sincs gondja,
róla gondoskodik anyja.

Iskolás gyerekek játszani,
rohangálni szeretnek,
– néha megpihennek,
szívesen tévéznek,
– csak ímmel-ámmal
veszik kézbe könyvüket.

Rossz jegy miatt szüleiktől félnek.
Nem értik meg „őseiket”,
– kik szeretettel veszik körül őket.
Fel sem fogják, miért kell
– óvni tini gyermeküket,
azt hiszik, hogy már rég’ felnőttek!

Éretlenül azt sem értik,
később ráéreznek, hogy
– „nem fenékig-tejföl az élet!”
Ha már látják, hogy apjuk-anyjuk
– egyre gyengül, fárad, akkor
értik meg őket, és az időseket:

---

⁷⁹ Három generáció: Nagymama: Anyukám, én a lánya, és unokája, az én kislányom.

Amikor nagyszüleik bottal járnak,
szemüveget hordanak,
– behúzódnak a szobába
délután is pihennek,
– nem szeretik a hangos zenét,
csak a csendességet.

Ilyen az élet: megszületünk,
kisgyermekként játszunk,
– lassan növekedünk;
iskolába járunk,
– mi is felnövünk, és
később szülők leszünk.⁸⁰

Nemsokára ráncosodunk,
aztán megöregszünk,
– lassan járunk, fáj a lábunk,
botunkkal is botorkálunk,
– szemüveget hordunk,
úgyis alig látunk.

Ezért ide figyeljete,
kik most vagytok gyerekek:
– megy az idő, felnőttök,
lassan szülők lesztek,
– végül eljön az idő, hogy
ti is megvénytök.

Bottal járva, botorkálva,
alig látva, tán' nagyothallva,
– metróra vagy buszra szállva
ülőhelyet kerestek,
– s akkor majd ti sem értitek,
a tinik mért nem adják át
– nektek a helyüket?!

Ha a majdani egészséges ifjak
(mint most ti) kinéznék az ablakon,
– mintha észre se vennék
a megfáradt öreget,
– úgy tesznek, mintha már
állni sem bírnának,
– vagy talán nem is látnának.⁸¹

Ha ezt végiggondoljátok,
már most másként tesztek:
– tisztelitek az időseket
mivel ti is azok lesztek! –
Belátjátok, hogy elfáradtak,
ti pedig még jól bírjátok!

⁸⁰ A képen: Három generáció: Anyukám, én és a lányom.

⁸¹ A képen szintén három generáció: Apukám velem és unokájával: lányommal.

Nos, majd akkor megértitek,
kedves tini gyerekek,
– hogy ilyen könnyörtelen az élet.
Ti pedig ezek után az idős,
– fáradt emberekkel szemben
megértők és udvariasak lesztek!

Indulat

2010. március 7

Nem értem én, mért bántanak,
tán' azért, hogy bosszantsanak?
Miért jó az egyeseknek,
(ha) barátaik keseregnek?

Mért van az, hogy némely ember
mindig bosszús, ha kell, ha nem,
embertársait megbántja,
sosem gondol barátsággra.
Soha nem jó haragudni,
mert a lelket megmérgezi,
rossz gondolat ébred benned,
nem jól hat az más emberre.

Tekints fel a kék Egekbe,
csillagokat éjjel nézzed,
rögtön felderül a kedved
és magasba szárnyal lelked.

Játszom a betűkkel A-val

Címe: Baltazár

2012. október 30

Határba jár magába',
szalmakalap van rajta,

tanyán van a lakása,
vasárnap vár baráttra

kalapja alatt kártyája,
rajta kámzsás kabátja,

barátja már amarra
magát láttatja alatta,

vasalja a nadrágját,
vakargatja a hátát,

a mázsás táskájában
barátjának tanára hál.

Kálmán karja marva,
lánya hamar babáját várja,

bajba van a mamája:
lánya hamarabb várja babáját.

Bácsika farmján kárt gyárt,
a bátyja mára várta a lányát,

haza várja nagymamát,
asztal alatt van a kalács.

baba lába nagy már,
hamar jár a tánctanár,

Bambán ballag Baltazár,
barackfán maradt a balfácán,

a bába napja a pajta
kampóra akasztja magát.

András kabátja barna
darázs van rajta,

varázst varrtak rája,
rája mája tapasztalt.

Sára lába táncra jár
a babája azt akarja,

mamája kaptárt lát,
lágyan akad, ráragad.

Kacsát hamar vágja,
lába kajla, sár ragadt rája.

A kakas szarva a karma,
kajla marha kasba varrva,

kancsal marha nagy
már rajta a szarva!

Szakad a ház mára
kakas marad a házban!

Baka mossa a lábát,
kakás lett a bálban.

Rálát már a bálna,
Kata a nagy sárba.

Bolha bárányt látta,
tátva már a szája.

Kalandozott kankalin,
Barna-banda tánca járja.

Játszom a betűkkel – E- és EÉ betűkkel

Címe: Keserves vers, szerelem
Budapest, 2011. november 6

Engem el nem felednek,
de reményem sem enged el.
Szeretem ezen helyeket,
mert megettem az epreteket,
keservesen nevelkedtem,
jéghegyek mellett,
féltem melletted

emeleteken menetelve,
de lett belőlem eszes
ember. Szerelmes lettem,
mert beléd estem, ezért
meg szeget vertek szegény
fejembe enyves emberek.

Beteg lettem, fejem verem,
mert téged megszerettelek.
Megyek hegyekbe, szedek
epret, keresek ebeket.
Fellegben lebegek veled.
Ép eszem nem elegendő
kevés eszem elengedem...

Lelketlen emberek mellett
melengetem lehetetlen életem.
Mellékelem leveled, de
hegyekbe veled elmegyek.
Gyere velem kedvesem
együtt élnek, Teveled!

Én menjek hegyekbe vele?
S miért ne szeresselek Elek
tégedet? Te jelentesz nekem
végtelen szerelmet, és
Veled élhetem életem
végtelen szép és egészséges létét...

Ez nekem nem kell!
Menj el, ne neved engem,
mert remete-szerelmem-élet
nekem nem kell! Szerettelek,
Elek, de menj el! Nem kell
Szerelmed! Elengedlek, menjél...

Veled leszek menyekben,
szerelmem lesz fenn, fellegekben!

Játszom a betűkkel E-vel: Bence

2012. január eleje

Címe: Bence

Kemencében egy Bence,
belement egy vederbe,

Kemencében kertelt
kertben evett lencsét

remekbe megy kedvese,
beletesz egy levesbe.

Velence egy medence,
ember benne rekedve,

befele megy begyébe,
lefelé – hegy levébe,

vegyesen eszegetem
szederjes gesztenyémet,

bemegyek szép kertembe,
szemezgetem epremet,

cseresznyével, felcserélem,
lemérem és megeszegetem.

E-vel versek Veled!⁸²

ETET-KERET-MEREGET,
nem ettem még eleget
megégetted ebédem,
éhes lettem szerényen

Melletted remegek,
ne menj el szerelmem!
Elek, én ezer éve szeretlek!

Veled leszek édesem,
te meg szeress engemet!
Engesztelhetetlen

szerelmem nem remél
kegyelmet, ne neved
engemet, te leszel

feleségem, ne feledd el!
Ez kegyelem veled,
mennyeekben leszek!

Te kertemben leszel
egyszer, veled eszek'
egy szem édes epret,

Telek meszes
pecsenyét eszem.
Kedves Lenke!

Teveled életem nekem
mesés, ne feleddj el engem,
mert megrepedne lelke!

De engem ne nevelgess,
ne legyél végzetes, se
mérgező, se ne méregess!

Fekete szemedet nézve
Veled szerényen verselek
versem megérett, ezért.⁸³

---

⁸² Készen lett e vers: 2012. május 10-ben, de ide szebb lenne szeptember!

⁸³ **Megjegyzés:** mert versem készen, Egyebekbe tettem

Játszom a betűkkel: O-val:

Címe: Posztom toloncol
2012. október hó 30

Komor Ottó Losoncon,
Ormos most okos.

Morcos Ottó lottóz
gyors-motoros hordó.

Ottó mondom, hogy
pólóm koszos, foszló.

Copfos csoportot
hozom boltomhoz.

Hol hódol Ottó,
mondom: tornyon?

Mólón sokszor
motorozó mozog,

orrom kormos,
hohó, hozok mosdót!

Okos kormos
komondorom morog.

Ókörös kolostor
volt Komlón.

Kormos most kotor,
kötlés kormoz.

Holt holló volt
mólón mozogó.

Olló, omló
lovon holló

Koszos bordó
hordóm hol?

Hol lohol
most Ottó?

Boltos ollóm
Somlón omló.

Kormos komondoromon
ókoros kotlós kotor.

Koszos holló
mólón lovon lóg.

Jót enni vagy pihenni?

2012. november 24

Lakomához sok pénz kell,
mit főzzek én ezerből?
A puliszkát megfőzöm,
boroskával öntözöm.

Cigányzene halkán szól
megérkezett drótostót,
nagy bakancsát levette,
melegíti kemence,

amíg süt a nagyanyóka
mákos rétest, habcsókot,
nevét áldják gyerekek
egy iskolás hadsereg!

Ezután majd füttyörészünk,
ha jóllaktunk, nem éhezünk.
Jobban megy a tanulás,
ez lesz nekünk az áldás!

Ajánlották, kiabáljunk,
de ordítani nem szokásunk!
Munkát-kenyeret keresni
válságidőben jó lecke.

Futószalag nehéz munka,
de dolgozni könnyű rajta
ott is pénzt hoz a kasszába,
ragaszkodnak is hozzája!

Forró ólom rossz gondolat,
inkább ordítsunk nagyokat,
meg kell hallják, mit akarunk,
tudják meg, emberek vagyunk!

Vágyainkat továbbadjuk,
sokan vagyunk, jót akarunk!
Gyertek velünk fiúk-lányok,
amíg lehet, üsse bánat!

Én is mennék, valahová,
nem gondoltam meg, hogy hová?
Kicsit mentem mendegéltem,
s látod, máris lépre mentem!

*Látod, máris félreléptem!
Itt a vége, fuss el véle!*

Kibékülés⁸⁴

2010. január 4

Jobb lenne egymással kibékülni,
mint veled örökké harcban lenni;
szeretnék vízparton együtt sétálni,
kéz- a kézben zöld mezőkön járni.

Mesélnénk érzelmünkről egymásnak,
eloszlatni vele nyugtalanságunkat.
Hallgatva az erdő csendes susogását,
felednénk életünk sok búbánatát.

A madarak csivitelését figyelve,
lágyszellő suttogna fülünkbe:
félreértések elmúlnának köztünk,
ha egymásnak nyújtanánk a kezünk.

Mondd, édesem, mi bánt tégedet?
Ha úgy érzed, hogy megsértettelek,
nyugodtan szólj rám, megértem én,
arcodon látom, valami nincs rendjén.

Szemedbe nézve – mint egy kútban
a sötét víz, oly mély a büszkeséged.
Meghallanám mélyből is sóhajtásod,
eléd raknám minden kívánságod.

Ha akarod, lehozom néked még a
sarkcsillagot is az égről – melengetlek
napsugárral, rózsaszirmon ringatlak,
csak szólj rám, mit tegyek érted!

Forró kezembe vonom kis kezéd,
hiába küzdeni ne próbálj ellene.
Mennyire szeretlek, elsuttogom Neked,
hogy a karjaim közt pihenjél meg.

---

⁸⁴ Versemet Lánčvers ihlete nyomán írtam.

Most már lecsitultan beláthatod,
mindenkor jó vagyok én hozzád.
Csak szólj nekem, mikor bánkódom,
hogymúljon a mély bánatom.

Kisértet

Balassagyarmat, 2009. május 25

Ők a Mennyben nem pihennek,
lenn a földön kóborolnak;
tévelygők lepik el a tereket,
csak rombolnak, hözöngenek,
megzavarják az embereket,
a békességre vágyó lelkeket.

A kísértetektől én nem félek,
rosszat nem tettem senkinek.
Mindig kerülöm a durvaságot,
soha nem bántok meg másokat.
Tiszta szívvel, szeretettel
szeretném élni az életem.

Járom bátran a fényes ösvényt,
örzöm én az égi Törvényt.
Szellemeiktől azért sem félek,
mert úgy lesz szép az élet,
ha bölcsen italából töltök,
nevem tőle tiszta lesz és ép.

Ezért fogadom meg a tanácsod:
mindig az igaz úton járok,
együtt könnyebb boldogulni,
ezért hívlak – nem koldulni –
hanem oda, az igaz helyre,
mely felvezet a Mennyekbe!

Éljünk békességben egymással,
mi sem születünk hibátlannak,
nyújtsuk segítő kezeinket a
szenvető embertársainknak;
de ehhez kell a békés szív,
kell a bizalom, és az igaz hit.

Lázadok!⁸⁵

Eredeti vers: 2009. augusztus 30

Miért gondolom, hogy angyalok látnak,
és sikerül, hogy teljesül vágyam?
Jó lenne, ha valaki várna rám,
mielőbb meglelném kedves párom!

Elhagytál engem, most mit tehetek?,
veled együtt elszálltak a remények.
Bús magányomban siratlak téged,
nem biztos, hogy ezt te megértetted.

Forró vágyódással szerettelek,
te mégsem értettél meg engemet.
Érzelmem mindig önzetlen volt veled,
de hűségemet nem érdekelted meg.

Tévútra vittél, csúnyán becsaptál,
a vágyaimmal sosem' törődtél,
meghasadt a szívem, hiába fájt,
elmentél tőlem, reményem sincs már.

Ezután nem vagy már hozzám méltó:
elfogyott reményem, mert megcsaltál,
sóhajaim utánad hiába szállnak.
Búcsúzom tőled! – Isten veled! Agyó!

(**Megjegyzés:** 2010-ben tettem fel a Napvilág Íróklubba.) 2010. ápr. 22. Sikerlistára került!
„Kedves Kata! – Sokat kell csalódnia egy embernek, hogy valaki ilyen mély érzésű, szép, szomorú
verset tudjon írni. Tudom egy láncvers ihlette, de saját élmények nélkül nem lenne ennyire hiteles.
Nagyon tetszett! – Szeretettel: Margó” (IV.24.)

Felláadtam! címen⁸⁶

2012. december 2

Elhittem neked: angyalok várnak rám,
hogy beteljesül hön áhított vágyam!
Ki ne szeretné, hogy valaki várná,
s meglelné mielőbb szerető párját!

Te elhagytál engem, most mit tehetek?
Itt hagytak veled együtt a remények.
Bús magányomban siratlak tégedet,
nem biztos, hogy ezt megérdemled:

---

⁸⁵ Ajánlom Kalinának, mivel versemet a Lázadó c. láncverse ihlette.
2010. ápr. 22. Sikerlistára tették!

⁸⁶ Ő az első, kedves unokám! A verset József Attila verse nyomán írtam neki
Született: 1975. november 6.-án, Balassagyarmaton.

engem becsaptál, tévútra vezettél...
forró érzelmekkel mitsem' törődtél:
hiába fáj, és meghasadt szívem,
elmentél tőlem, nincs semmi reményem.

Forró érzéssel szerettelek mindig,
te sosem akartad elhinni nekem,
mert teljes szívemmel szerettelek
a hűtlenséged hogyan értsem meg?

Mondd meg nekem, miért legyek egyedül?
– hisz' sokára még a leves is kihűl!
Könnyű másnak olyat adni hírül,
amitől telt bukszája is kiürül!

Szeretnék élni hűséges társ mellett,
de ahhoz két érző, szerető szív kell.
Te engem becsaptál, tévútra vittél...
forró szerelmemmel mitsem' törődtél.

Hiába fáj, meghasadt a szívem,
elhagyta engem, nem maradt reményem.
Ezután már nem vagy hozzám méltó,
becsaptál engem, Isten veled! Agyó!

Lénárd vagyok: Születésnapom van!

A vers készült: 2015. november 5.

Ajándékba kaptam e verset,
nagyamám ezzel lepett meg,
igen,
engem!

Negyven éves vagyok én,
meglepetés e költemény,
mese-mese,
meskete.

Születtem az Ipoly-partján
kisvárosban, Balassagyarmaton,
nem
siettem.

Anyám-apám örült nagyon,
elneveztek azon nyomban:
benn a
kórházban.

Nem tetszett, hogy évenként
egy nappal kevesebb ünnep
jutott
nekem,

mivel éppen Lénárd napján
érkeztem a napvilágra, színes
ősz
napon.

Büszke volt rám anyám-apám,
nagymamám, siettek hozzám,
unokát
látni.

Életem folyt Pest-Budán,
ahol kijártam óvodát, iskolát, erre
köte-
leztek.

Ahogy nőttem-növekedtem,
az iskolákban okos gyerek
lett
belőlem.

Tanulmányaimat gimnáziumban
végeztem, fenn a Rózsadombon
érettségit
tettem.

Szolid fiú voltam, de lányokra
mindig szívesen tekintettem,
szerelmes
lettem.

Lassan komoly férfi lett belőlem,
számítástechnikai tanulmányok
érdekeltek
engem.

Dolgozom én szorgalmasan,
megbecsülik a munkámat,
mindenhol
értékelik.

Megismertem életem párját,
családot alapítottam, majd
gyermekeink
születtek.

Németországban jártam, ahol
a lehetőségek jobban tetszettek,
mint
otthon.

Megtanultam a német nyelvet,
mindig szorgalmasan dolgoztam,
múltak
évek.

Kivittem a családomat, azóta
ott élünk, gyerekek is megnőttek,
suliba
járnak.

Távol a hazától, őseinktől messze,
szorgalmasan dolgozva éldegélünk,
azonban
jólétben.

Dolgozom, de nem papírral, tollal-
kézzel, hanem számítógéppel,
mégis
élvezettel!

Lélekben most Veletek vagyok,
jó lenne együtt örülni egymásnak,
szép
remény.

József Attila a versét megírta
röviden, csak tíz szakaszban,
igen,
bizony.

Az én életem nem fért bele
olyan rövid versbe,
ezért:
MEA CULPA!

**

Születésnapodon messze távról
szeretettel gondolunk Rád és
kedves
családodra!

A jó Isten éltesse hosszú évekig
jómódban és egészségben, együtt
kedves
családoddal.

Balassagyarmat-körforgalom, társasházunk előtt, erkélyről nézve

*Szeretettel küldöm,
Nagymamád.*

Mai miatyánk!

2008. június 9.

Jó Atyánk!
ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
letekinthetnél néha,
szerény hajlékunkra.
Beengedhetnél minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.
Ahogyan Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.
Miként isteni erénnyel,
az égieket mind elláttad,
bennünket miért nem áldasz
meg legalább reménnyel?
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogy legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.
Legyen meg nekünk
az italunk-ételünk,
minden egyes napra,
ne csak ünnepekre.
Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogy teremtményedként
gyakran vétkezünk.

Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen nézd,
hogyan szívből imádkozunk.
Számptalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy teszünk,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimánkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!

Megjegyzés: Gondolatok értéke 2009. júliusi pályázatán nyert:
Megjelenik a 'VERSPERCEK' és 'A HÉT PRÓZÁJA' című rádióműsor-sorozatban
hangzó- és nyomtatott kiadványokban, és netkötetben.

Alábbi verset A versek ABC-sorrendben c. kötetbe kissé átírva tettem be, lásd:

Mai miatyánk!

2016. szeptember 16

Jó Atyánk!

ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
tekints le néha,
szerény hajlékunkra.
Engedjél be minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.
Ahogyan Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.
Miként isteni erénnyel,
az égietek mind elláttad,
bennünket is áldj meg
legalább szerény reménnyel.
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogy legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.

Legyen meg nekünk
az ételünk-italunk
minden egyes napra,
ne csak ünnepre.
Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogy teremtményedként
gyakran vétkezünk.
Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen nézzed,
hogy szívből imádkozunk.
Számptalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy teszünk,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimáinkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!
Amen!

Megcsaltál

2008. január 23

Esküdöttél, csak engem szeretsz,
értem élsz, neked csak én kellek.

Szeretted talán két évig,
nálam voltál minden éjfélig.
Rájöttem, hogy megcsaltál;
néha mégis eljöttél és
esküdöttél, hogy csak én...
Éreztem, hogy csalfa vagy,
ha hívtalak, hazudtál.
Nem hiszek már tenéked:
nem kellesz már énnekem.
Ne járkaljál utánam,
maradj otthon magadnak,
már látni sem akarlak!

Megoldás⁸⁷

2009. május 30

Lenn a mélyben sűrű-nedves a sötét,
reszketek félelmemben, imádkozom.
Felfelé tekintve egyre azt kutatom,
mikor lesz vége a sötétnek, nem tudom.

Egyre csak bolyongok, keresem a kiutat
a sötétben, hiába, csak körbe-köbe járkálok.
Nagyon elfáradtam, pihenni kéne már,
nem találok helyemet, hol lehajtom fejemet.

Késő este, amikor fölkel már a telihold,
szemem lehunyom, de nem alszom.
Nyitott szemmel keresem a megoldást,
agyamban nem gyúl ki a fény, annyira fáradt.

A megoldást keresem, de sehol sem lelem,
bármerre nézek, meresztem a szemem,
mindenütt csak a labirintus útjait látom,
belépjek-e rajta? – kérdem magamtól.

Bátor leszek, behunyom a szemem
a sötétségben mindegy, hogyan teszem,
barangolok jobbra, tapogatózom kézzel,
behunyt szemem előtt villannak fények:

Kinyitom, s látok egy fényes táblát,
fények közt villogó betűket, rajta
felírva a kérdés: A megoldást keresed?
Itt van, olvasd! Tovább már ne menj!

A megoldás nem nehéz:
Pénzt sem kell kiadni érte,
annyi az egész: megnyitni a sziveket,
s ennek a kulcsa: IGAZ SZERETET!

---

⁸⁷ (Eredeti) Láncversből a saját rész. A kép címe: Felhők éjjel, fotó: Hatás Emese műv.történész

2004. június 29

Budapesten jártam, a metrón utaztam
elmélázva néztem borongós arcokat,
amint velem szemben jönnek, jönnek,
de sosem mosolyognak.

Miért olyan borús mindenki tekintete?
Tán' senkinek sincs semmiben öröme?
Miért? Talán temet mindenki?

*

Látom a tömeget, ahogy özönlenek
lefelé a lépcsőn, az arcukon mindnek
bánat ül, mélán néznek a semmibe.
Csak egyet látnék köztük mosolygón!
Tán' ettől másoknak is felderülne
lelke, egész napja mindenkinek
sokkal jobb lenne.

*

Nem vagyok gazdag, csak magyar nyugdíjas.
Nincs kincsem-pénzem, annál több a gondom,
mégis úgy élek én: az örömet keresem.
Ha nem lelem, gondjaim úgyis maradnak,
csak ne tartsanak fogva,
kinek kell a bánat?
Szállj, el tőlem gyorsan te búbánat!

*

Temetni akkor kell, ha meghal valaki,
akkor sírjunk, ha elment tőlünk
örökre, kit nagyon szerettünk,
aki jó volt hozzánk,
annak elvesztését illendő siratnunk.
Sírjunk akkor, ha szívünk telve bánattal,
amikor fáj a lelkünk, kicsordul könnyünk.

*

Jó lenne, ha utcán, metrón a sok ember
derült szívvel, arcán mosollyal járna.
Akkor földerülne másoknak is lelke,
ha mindenki érezné a szépet és jót
emberben, madárban,
virágban, harmatos fűszálban,
zenében, dalban, gyermekcacagásban.

*

Más lenne a világ, körülöttünk:
megszépülne minden, és
jobban menne munkánk,
meglelnénk a szépet. Derűs életünk
vonzaná a jót, a könnyebb létet.

---

⁸⁸ Ha jól emlékszem, ez az első versem.

Jobb lenne a világ körülöttünk,
s mindig volna olyan is, aminek örülhetnénk...

Mi rímel? – Közös mű a versírásról⁸⁹

(Megjegyzés: nyitotta: Fekete Miki – folytatatta: Finta Kata
2010-02-22 és lezárva: 2010.03-01.)

Csuklópántra téve, nyílik a vers, íme:
Függönyt fel, kezdődhet rímelve...
Mi rímel? Ami egymás alatt csilingel,
vagy: ami egymás felett szélt kever.
Máshol bezzeg, kavar, de mivelhogy
ez nem rímel, akkor nem is kever most,
hanem idehozza a szigorú versorvost.
(Fekete Miki)

Akkor rímelnek szépen a sorvégek,
ha legalább ketten összecsendülnek.
De nem mindegy, milyen az a sorvég,
ha netán próbálkoznál **ragrím**mel,
próbálj óvakodni ettől, mivel néhány
Napvilágost is kiráz tőle a hideg,
s mindig számold, és el sosem feledd
(Finta Kata)

a szótagokat, mert az minden egyes
sorban, soron belül ugyanannyi lehet!
Én azt nem tudom, a csuklópántra
hogyan kell felhelyezni, hogy úgy szóljon
a vers, amikor a függöny felmegy!
Miki jöjj el kérlek nekem segíteni,
vagy versorvost gyorsan hívd ide!

Nincs itt a versorvos? Akkor mit tegyek?
Legyen-e a versem „hex-a-meteres”?
Nem tudom, mi legyen, hogy a rímeiket
otthon felejtetted? Ezért az én rímjeim
– már hallom – a kapufélfádon pengenek!
Hozd a csavarhúzókat, mert az sincs nekem,
de van nékem harapósfogam és jó szögem!

Jó ötlet csiszolni, ez kellene a versnek,
ha nem csiszolom, nemigen lesz remek.
Ha elfeledem számolni a szótagokat,
olyan lesz, még a szemem is fennakad.

---

⁸⁹ Mikivel végig felváltva írtuk a verset, azonban úgy nagyon hosszú, ezért én, csak a saját részem örökítettem meg (kivéve az első szakaszt), ezért az első szakasz a megnyit, a továbbiak saját részemem képezik.

S ha nem törődöm a szép rímekkel,
senkinek sem tetszenek a költeményeim,
és aki elolvassa, mit gondol majd róla?

Az bizony nagyon jó lenne, segítene
mindazoknak, akik tudni szeretnék:
a szótagok soronként egyezzenek,
sorvégek pedig pontosan és szépen
rímeljek, ne lógnak szét a sorok,
azért a verslábak se sántítsanak;
s a ritmusról senki el ne feledkezzék.
De hol a versorvos? Ez itt a nagy kérdés!

Igazat mond Miki, **ragrím** se mindig hiba,
ha verslábak-szótagszámok sorvégeknél
rendben állnak, s a versnek van ritmusa.
S aki minden ágát-bogát szabályoknak
betartani nem tudja, szabadabban írjon,
de pontosan figyeljen az anyanyelvünk
szabályaira! Jó, ha a versét úgy írja!

Akik **ragrímek** ellen ágálnak, de maguk
nem remekelnek, csak – mint a golyák
kelepelnek, s erősen kritizálnak – előbb
inkább saját házuk körül sepreghessenek,
s ne írjanak duplahosszú sorokat, és a
nagybetűk, mert írásjelek nélkül sokszor
félre lehet érteni, mit is akarnak mondani.

Kérdés, hogy mi van, ha a verselést
valaki csak most kezdi tanulni?
Nos, itt a Napvilág Honlapján mi
talán mindnyájan tanulunk verselni.
Sok verset kell olvasunk elődeinktől,
klubtársaink munkáját is figyeljük, és
jóindulattal-tanáccsal egymást segítsük.

Ezt is tanulni kell, mint más mesterséget,
mert nem születik mindenki kész költőnek!⁹⁰
A klubtagok jóindulatú tanácsait, kritikáit
jó, ha megfontoljuk, azokat munkánkban
hasznosan felhasználjuk, de a gúnyolódó
és rosszindulatú-bugyuta megjegyzéseket
legjobb, ha mindjárt a kukába bedobjuk!

Nem csak a bugyuta megjegyzéseket
kell odadobni, hanem az ízléstelen,
olyan szavakat is mindig jó elkerülni,
amelyeket nem is illik papírra vetni,
vagy éppen a képernyőn megjeleníteni.

---

⁹⁰ Kivétel azért lehet, csak egyetlen példa: Petőfi Sándor

Ráadásul a jó ízlésű olvasóink igényeit
is illendő mindig figyelembe venni!
(Finta Kata)

Következik: Egy cím alatt vers két változatát tettem fel a következőkkel: Akit érdekel, és elolvassa mindkettőt, jelölje, melyik változat tetszik jobban. Kértem a véleményt esetleges változtatásokra is, azokat szívesen fogadom. Szerintem a másik jobb az elsőnél!

Micsoda divat? ⁹¹

Verselem készült Baro Mátriksz c. verse ihletén, 2013. június 17.

1

Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
fura világ ez a mai, higgyétek.
Tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell sem szép, ha fedetlen,
s a ruhából majdnem kibugyan.
A nadrág majdnem lecsúszik,
köldöke is kilátszik...

*

Szilikonnal pótolni melleket ki találta fel,
okosabb gondolat juthatott volna az eszébe!

Olyan a test szilikonnal,
mintha mell helyén foci labda volna!
Szilikonnal pótolni mellet rossz ötlet,
e divatnak látványa is megdermeszt.

A szilikon-mell kit érdekel,
amiben semmi természetesség nincsen.
Férfinépnek lehet-e élvezet,
felfújó labdát simogatni mell helyett?

*

Hová fajult a világunk mára,
semmi szégyen, mi lesz ennek kára?
Csak külsőség ócska látszat minden,
sivár élet vár utódokra, hidd el!
Kedves hölgyek, szép leányok
ily sugallatra ne adjatok!
Gondoljatok arra:
műmellekből hogyan szopik egy kisbaba?
Óh, hová lett a természetesség?
Mindez semmi jóra nem vezet,
súlyos árát megfizetitek!
Sokkal csinosabb egy nő,
ha lenge ruhában sétálgat nyáron,
ami természetes szépségét mutatja,
de testét nem teszi a kirakatba!

---

⁹¹ **Megjegyzés:** Baro Mátriksz c. verse ihletén készült a vers: 2013. június 17.

Micsoda divat? 2

2

Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
fura világ ez a mai, higgyétek.
Tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell úgy szexi, ha befedem,
túlzott, ha a blúzból majdnem kibuggyan,
farmeretek se csússzon le,
a köldök meg ne látsszon ki...

*

Ki találta fel szilikonnal pótolni melleket?
Juthatott volna eszébe okosabb ötlet!
Olyan a mell szilikonnal,
mintha helyén focilabda volna!
Szilikonnal pótolni mellet rossz ötlet,
ennek még a látványa is megdermeszt.
Egy szilikon-labda kit érdekel,
kiveszett belőle a természetesség!
Férfinépnek lehet-e élvezet,
felfújt labdát simogatni mell helyett?

*

Hová fajult a világunk mára,
semmi szégyen, mi lesz ennek kára?
Csak külsőség, ócska látszat minden,
sivár élet vár utódokra, hidd el!
Kedves hölgyek, szép leányok
ily sugallatra ne adjatok!
Gondoljatok az eljövendő magzatra,
műmellből hogyan szopik egy kisbaba?
Mondd, a természetesség hová lett?
Mindez semmi jóra nem vezet,
súlyos árát Te fizeted!

*

Sokkal csinosabb egy nő,
ha lenge ruhában sétálgat nyáron,
ami természetes szépségét mutatja,
de testét nem teszi a kirakatba!

*

Megjegyzés: Ihlette: Baro Mátriksz c. verse. 2013. június 17

Nyomtalanul⁹²

Budapest, 2011. október 31

Kérlek: daloljunk együtt, mesélj nekem,
hallgatlak szobafogságom csöndjében,
ha örömöd vidít, kacagásoddal
az angyalokat is elkápráztatod.

---

⁹² Készült: Jusztina: Nyom nélkül c. láncverse ihletén:

Künn néma csönd, jégvirág-dísz ablakon,
s én csupán a némaságot hallgatom.
Kérdeznék: miért mentél el tőlem?
Nyomtalanul, eltiporva hagytál el...

Fájó sóhajok hagyják el a számat,
teljes szívemmel vágyódom utánad.
Jöjj vissza, lelked ne borítsa kéreg,
csak hallanám dalod, érted merengek.

Mikor eljön az éj, és ránk ragyog a hold
a szobám tömlőcében jöttöd várom.
Ablakomon olvadnak jégvirágok,
már érzik, minden este csak rád várok.

Óh, te édes!⁹³

Balassagyarmat, 2009. április 4.

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kerek szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.

Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.
Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne várass magadra sokáig
a ruhádból is kibont' lak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály,
hogy magamévá tegyelek:

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
Te kívánatosan finom és édes
MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

---

⁹³ Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél'füllel hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

Őszön történt⁹⁴

2011. november 25

Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
csodaszép őszi táj, csak ne villámlana!
Jó lenne sétálni napfényes délután,
(vagy) barátaimmal métázni sportpályán.

Falevél hullik, vörös, barna sárga.
Mit tehetek én most, átázottan fázva?
Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
haza nem mehetek... apám bottal várna.

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Aggódik a család, mi lesz veled Klára?
Szüleim bánkódnak, nem tudnak mit tenni,
ilyenkor jobb lenne a templomba menni.

Imádkozni kéne, válságos életért,
hogy ne szenvedne mások bűnéért,
nem lehet bűnös, mert fiatal és árva,
mindenki tudja, odafenn angyal várja.

Ránk köszöntött március

2013. március 1

Köszöntelek szép tavasz,
minden széppel elárasztasz!
Napsugárral köszöntesz,
boldogsággal örvendeztetsz.

Hosszabbak a napjaink,
vidámabban ébredünk.
Rossz érzések oszlanak,
már bizakodni is tudunk.

Visszajönnek a fecskék,
lassan múlnak kétségeink,
nézzünk szembe jövőnkkel,
szeretet gyűljön szívünkben.

---

⁹⁴ Versemet „Bestia” Őszi történet c. lánverse ihlette.

Rémülten állok⁹⁵

Balassagyarmat, 2009. június 10

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
Mozdulni se merek, hogy zajt ne üssek!
A telefonom a másik szobában,
a Mobilom meg a konyhában van.
Ki jöhet nekem a segítségemre,
ha csoda nincs, itt mindennek vége.

Betörő álldogál az előszobában...
nem moccan, tán' érzi, hogy megláttam?
Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én?
Talán azt sem tudja, hogy mit tegyen.
Múlnak a percek, nő a rettegésem,
én meg mozdulatlan állva őt nézem.

Most lassan a tükörtől elhúzódok,
ne lásson benne a betörő engem.
A Mindenhatóhoz fohászokodom,
segítsen meg e szorult helyzetben!
Tekintetem a faliórára szegzem,
hisz' jön a postás a levelekkel!

Nem hiszek már a nyitott szememnek,
felismerés mar belém hirtelen.
Ilyen alkalommal mit kell tennem,
ha valaha kedvesem áll előttem,
arcán keserűség, szeméből hull a könny,
apja gyerekemnek, s betörőnek hittem!

Visszaemlékezem a kedves órákra,
a lemondásokra, megélt gondokra...
de emberként élni velünk nem tudott,
ránk csak gyöttrődést és szégyent hozott:
lezüllött, sokszor részegen állított be,
gyermeke elbújt előle, rettegett tőle!

Az órára tekintek, alig telt el pár perc...
mégis, a rémület hosszú óráknak tűnt,
az idő úgy múlt el a végtelenbe'...
A volt kedves meg bámul a semmibe,
nem csak én, de ő sem számított arra,
hogy találkozunk a lakásban újra.

Rettentő félelem tört rám, akárcsak
régen, szeme oly' vadul rám tapad,
mint valamikor, ha ittasan jött haza.

---

⁹⁵ Versemet láncvers ihlette. A vers utolsó sora csak a pályázatra küldött példányon szerepel.

Tudom, nem számíthatok semmi jóra.
Körülnézek, rémülten keresek menedéket,
véletlen nyílik az ajtó, és elmenekülhetek...
imádkozom: hogy SZEBB LEGYEN A FÖLD!

Ha én rigó lennék...

2012. október 31

Ha én rigó lennék,
egyet fütyyentenék
el is bujdoshatnék.
Elsírnám bánatom,
nem jönne rá vigasz,
lombok árnyékában
várhatnám sorsomat.

Ha én rigó lennék,
Mindig csak fütyyögnék!
Jókedvre deríteném
bánatos sorsokat.
Vidáman élnék,
egymást megbecsülnék
s boldogok lehetnénk!

Ha én rigó lennék
hangosan fütyyögnék,
mikor gyerekeket
éhezni látnék,
gyűjtenék élelmet
s szerte kiáltanám
nagy bűnét a világnak!

Összeterelgetném
éhes gyerekhadat,
jókedvre deríteném
én, – mindnyájukat
fel is öltöztetném,
és finom falatokkal
őket megetetném!

Hamar elővennem
madár-harmonikám,
mesés dalokkal
őket felvidítanám,
míg örömet látnék
minden gyerek arcán.
Ha én rigó volnék,
bizony így fütyülnek!

De rigó én nem vagyok,
ezért inkább elhallgatok!
Mert ennyi mindent magam
megoldani nem tudok;
hiába szeretném, mindhiába;
egyedül maradtam,
mégis megpróbáltam!

Sorsunk figyelmeztet:

Árvízről elmélkedtem
2013. június 10.

Itt a nyár – furcsa nyár
milyen lesz a január?
Jó meleg volt áprilisban
Majd' -megfagyunk májusban.

Orbán napján dideregtünk,
alaposan elbánt velünk,
volt rá okunk bőségesen,
mert vártuk a jó meleget,

de hozott zord hideget.
Elmúltak a fagyosságok,
június hó következett,
Medárd is megijesztett,

Neve napján eső esett,
a magáét megtette,
záporok meg zivatarok
mennydörgés és villámok

ijesztettek naponként.
Lett is ennek eredménye:
beteltek a nagy folyók,
megáradt a vén Dunánk,

bánatkönnye olyan sok lett,
nem fért bele, kiöntötte
magából. Teltmederrel
haraggal hazánkba tört,

nem válogatva bűnösök
és ártatlanok között,
egyenlően büntetett.
Intelem ez mindenkinek,

mert a sorsot elkerülni
nem lehet, kegyetlenül
mindenkinek tetteiért
egyenlően kell fizetni.

Milyen tavasz, milyen nyár?
Mit várhatunk ezután?

Sötétben élni

Balassagyarmat. 2009. október 12

Ha nem ragyogna semmi fény,
mit mutatna a földi táj?
Sohasem sütne ki a Nap...
milyen érzéssel hatna ránk?
Tavasszal nem lenne zöld a rét...
virágok sehol nem nyílnának...
sivár környezetben élhetnénk,
nem volna miért örülnénk!

Fény nélkül hogy lehetne élni?
örömét abban nem lelné senki.
Ha nem volna sehol sem fény,
sötétben nem tudnánk remélni.
Sötétségben élni nem lehet,
abban senki sem gyönyörködhet.
Jó lenne, ha a Nap ránk sütne,
fénye napestig melengetne.

Amikor megpillantottalak,
s gyémántként ragyogó szemed
merészen reám villantottad,
a szerelem bennem lánggra lobbant,
s fénylő szemed azóta fogva tart.
Érzem: ezután már nélküled
nem lehet létezni sem, mivel
csak a fényedtől tudok jól élni:TEVELED!

Megjegyzés: Versemet sokan olvasták, íme, néhány véleményt bemutatok belőle:

Alberth írta – időpont: 2010-07-05 10:11:36 – Szavazata: * * * * *

„Kedves Kata! Ezért mondjuk arról, aki megszületett, hogy világra jött. Vannak azonban szemmel nem látható fények is, a szeretet fénye pl., vagy a szerelemé, a tudás világossága...

A sötétség is relatív, akár a világosság. A hűsítő árnyékban is ott a fény, a nyári éjben is ott a szeretet melege, s a tudatlan gyermek szemében is fénylik a kíváncsiság bája.

A fény, mely optimális erősségű számunkra, az a legnagyobb áldás és az élet záloga. Gratulálok elgondolkozatóan lírai versedhez!

Tudod, ami az ember számára a legdrágább, azt nevezi a szeme fényének!”

„**HOVA**” (Nick.név) írta – időpont: 2010-07-05 21:14:32 – „Kedves Kata! – Tetszik nagyon a versed. Ebben a kétpólusú világunkban bizony van árnyék is nem csak fény. Ezért becsüljük, szeressük, vigyázzunk rá mint a szemünk fényére. Gyönyörű a magyar nyelv mert annyi de annyi értelmességet kaphat a fény szó, attól függően, hogy milyen szövegekörnyezetbe helyezzük.

Te szépen írtál róla. Megmutattad azt is, milyen lenne ha nem lenne. Szeretettel üdv: Vali”

Szomorúfűzfa 1⁹⁶

Udvarunkban szomorúfűz karjait
földig nyújtja, ágai közt madárfészek,
    benne – egész nap –
    fiókák pihennek.
Csiripelnek naphosszat, a falatokat
szájukba kapják. Lombok alatt
levelei közt vibrál a napsugár,
    hús szél lengeti az ágakat.
Jó az alkonyat, madarak nyugodnak.
    Anyamadár éjszaka fiókáit
    melengeti, a szárnyaival befedi.
Nyugat felől lemenőben fáradt nap.
Lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, vár egy szebb holnapra.
Kék égen úszó felhőben, amikor a
felkelő nap felettük felragyog,
    Hazánk egén is, újra ragyog
    a nyugalom és barátság.

Szomorúfűz 2⁹⁷

Sok évvel ezelőtt a házunk előtt
elültettünk egy kis szomorú fűzfát.
Gondoztuk, locsolgattuk a csemetét,
s ahogy teltek az évek nagyra nőtt.
Ma már a felső ágai magasba
nyúlnak, alsó hosszan lehajló ágak
lehajolva földig érnek, alatta
játsszózó kis gyerekeknek és az
idetévedt vándoroknak – enyhe
szellőben – hús árnyéket, nyugalmat és
pihenést nyújtanak. Madár fészkel
dús ágain, öröme az itt élőknek,
kellemes nyári délután vidáman
dalolva köszöntik házunk népét.

Támadás⁹⁸

Alkonyat van, lement a nap,
az utcák már kihaltak.
Körülöttem árnyalakok
csattogtatva bujkálnak.

---

⁹⁶ Eredeti vers készült: 2008. február 21 .

⁹⁷ Más változatban: 2014. július 14.

⁹⁸ A vers készült: 2009. június 26.

Nem is tudom, miért félek?
Óvatosan lépkedek,
lassan hátrafordulok,
megnézni, hogy ki van ott.

Feketébe öltöztetett
kopasz fejű suhancok,
a kezükben furkósbottal
fenyegetve követnek.

Nem szeretnék zajt csapni,
csak minél előbb eltűnni,
de a komisz gyerekek
egyre jobban figyelnek.

A közelembe kerülnek,
lassan már el is érnek.
Botjaikkal zajt csapnak,
ezzel engem riogatnak.

Már futásnak eredek,
de az utca meredek,
megállok, elernyedek,
nem bánom, lesz, ami lesz!

A kopaszok röhögnek,
botjaikkal fenyegetnek.
Felnézek a felhőkre,
segítségért esengve.

S lám nem tettem hiába,
lecsap az ég villáma,
fájdalmukban jajgatnak,
ruháik is lángolnak.

Most már ők remegnek,
és futásnak erednek.
Én pedig hálát rebegek,
könnyeim is elerednek.

Tavaszi 1

Tavaszi kétféle formában, készült: 2016.04.06

Ránk süt a napfény,
ó milyen élmény,
enyhül az idő,
pattognak a rügyek.

Virágba borul a határ,
kizöldül a rét, nyárfán
életre kelnek a méhek,
érezik az akác illatát.

Egy májusi estén
csillagok tüzében
forró levegőben
egy csók elcsattan.

Tavaszi 2

2012. április 6.

Ránk süt a napfény, bőrünkre hat,
ó milyen élmény, oszlik a felhő,
enyhül az idő, nem kell már kendő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,

fenn a magasban az Ég kékebb lesz...
lebben az álom dallamok szárnyán,
száradó ágak most életre kelnek
rügyek pattannak ezüst nyárfán.

De várni a tavaszra könnyelmű még,
forrón lobban ifjú szívek lángja,
határ virágba borul nemsokára.
langy' levegőben kizöldül a rét,

De lassan vége a télnek, napsugár
a fagyott földre meleget áraszt,
álomban érzik az akác illatát...
méhek ébrednek a kaptárban.

Temetőben

Budapest, 2005. március 20

Csendes délutánon temetőben járva,
szemerkél az eső, talpunk alatt
színes falevelek ropognak.
Kétoldalt mellettem kis unokáim
kezét szorongatva sétálunk,
az elhunytak sokféle
nyughelyeit látjuk.

Miért van annyiféle sírhant
minden temetőben?
Nyugosznak díszes sírboltban,
szobrokkal, fényképpel, lámpákkal,
vagy márványból épített kriptákban.
Sokan csak egyszerű kicsi sírban
álmodnak tövises vadrózsabokor alatt.
Mondd, nagymama – unokám kérdi:
ők ott is lakótelepen laknak?

Gondolatim elhunyt szeretteimnél pihennek
fejünkre hullanak ázott falevelek.

Emlékezetem visszaröppen a múltba:
mikor ők – kik itt vannak elhantolva –
együtt jártuk utunk, kezünk összefonva.
Már csak emlékünkből élnek ők,
kik egykoron velünk voltak:
szülők, kik bennünket neveltek
testvérek, kik minket szerettek.

Vagy ártatlan kisdedek, kiknek élete-virága
ki sem nyílhatott hervadt bimbójába’.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk,
kikkel egykoron jóban-rosszban osztoztunk,
vagy szerelmünk sírjánál – kit sohasem feledünk.
Most rájuk gondolunk csendes esőben,
sárguló avarban sétálva,
gyújtunk gyertyát, mécseset
öket imáinkba zárva.

Szomorú szívvel emlékezve rájuk,
kik odaátról nézik e világot.

Siratunk bennetek’; fáj, hogy elmentetek,
minket gondban-bajban itt felejtettetek.
Lelkünk bánattal csordultig telve,
szemünk szomorú könnyel van tele.
Imánk hozzátok száll, fel az Égbe’
ti már tudhatjátok, mi vár ránk,
ha majd eljön a mi óránk.

Azt is tudjátok, ki vár mireánk
égi mezők fényes kapujába’.

Jusson eszetekbe kis unokáim:
odaát igazság van, ki idelelenn
jó volt, megkapja jutalmát.
Haláluk órája sem gazdagság szerint jár;
azt megváltani kincsekkel nem lehet.
Ott nincs luxus-lakás gazdagnak,
szegények-gazdagok egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan élte földön mindennapját.

Igazságos Isten úgy osztja a kegyét
ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt,
és szegénynek osztott: megleli jutalmát,
de aki dölyfös volt és gonosz,
– vezekelhet –, lelkének nem lesz nyugta.
– Meg kell szenvednie –, ne számítson
jólétre, gondtalan túlvilágra,
és igazságos Isten irgalmára.

Szüleim síremléke a Farkasréti temetőben

Templom csendjében

2005. június 16

Csendes kis városban nagy templom áll
a tér közepén, karcsú magas tornyával
kiemelkedve sok épület közül,
hívogatón hatalmas kapujával.

Egy szomorú leány arrafelé ballag,
bánatos arcával magába roskad;
hosszú szőke haját a szél lobogtatja,
csak megy, nem néz se jobbra, se balra.

Kapun belépve csendes félhomályban
az oltár mellett örökmécses pislákol,
falon szentképek, szoborarcok között
tétován lépkedve halad a szentélyben...

A mécses sercegése hallszik, csend van
a templomban, de őt nem zavarja.
Két padsor között csak lassan haladva
nem néz se előre, sem oldalra.

Balassagyarmat-Városháza,
és Római katolikus templom

Arca szomorú, valami tán' bántja?
Reszketve, lehajtott fővel oltár elé lépve
kezét arca elé téve, szemét eltakarja,
majd letérdel, két kezét imára kulcsolja.

Nagy az ő bánata, nyugalomra vágyik.
Reménykedve néz fel az oltárra:
látja felfeszített Krisztus szenvedését,
elmélyült imában lelke megnyugszik.

Nézi töviskoronáját, könnyező szemét,
vérző sebeit, átérzi nagy fájdalmait.
Most saját gondjai lassan elcsitulnak,
érzi: bánatánál nagyobbak is vannak.

Csendesül szenvedése, elsimul orcája...
Reménység csillan fel két szemében.
Fájdalmai múlnak, hinni kezd, belátja
hogy Isten segíti, jobbra fordul sorsa.

Reménykedve lépked kifelé a térre:
a nap ragyog rá, megnyugodott végre.
Bánata sincs, minden más, mint eddig
vele van az Isten, bízunk jövőjében.

Úton

Készült: 2011. szeptember 2

Nehéz járni oly utakon,
kövezetlen síkos agyagon,
'hol eltévedni könnyű nagyon,
de könnyebb, mint szép színes avaron.
visszajutni úgy lehet, akár vakon...
és én mégis körüljárom, nem félek,
fáradtságom sem sajnálom, mert van erőm
van bőven, azt az időt megélhetem,
mikor hívők elém jönnek értem...
majd ővelük együtt imádkozunk
úgy vándorolunk tömött sorban, addig
esdünk az egekig, míg Odafenn
jó szívvel mindnyájunkat meg nem szánnak.

Újra kéne születni⁹⁹

Készült: 2013. július 20

Bizony-bizony, mondom én,
világra jönni úgy volna jó, ha
életemet újból kezdhethném,
s élni fegyelmezetten, mint katona,
nem elkallódni a semmibe,
egyenesen kúszni fel az égbe,
hamar megismerni minden szépet,
s elfeledni minden kétséget.

Ha az életem újra kezdhethném...
sosem volnék szerény, mint eddig,
olyan, mint a szemeteskukába
kihajított elszáradt ibolya...

bátran bemutatnám értékeim,
felfedném tehetségem, minden
tudást s erényt, nem ásnám el mélyen
magamba. Vetélytársakkal kiállnék,

hogyan éreznék, mi lakozik bennem,
s amit szeretnék, tehetséggel
bizton elérném, és nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgel.

Élném világom gondok nélkül,
elfeledném a nehéz válságot,
boldog lehetnék, és gondolatban
elérhetném tán' a Mennyországot!

Üldöznek 1¹⁰⁰

Az 1: 2009. július 14

Megláttam haragtól izzó szemét,
lábam lebévult, verejtékben úsztam,
félelem fogott el – most mit tegyek?
Érzem, csak a csodákban bízhatom.

Sosem értettem miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
gyalázatát tovább már el nem tűröm.

---

⁹⁹ Ajánlom Kedve s-nek, mert az Újra megszületni c. láncverse ihlette.

¹⁰⁰ Vers három változatban.

Érzéketlen szíve fel sem foghatta,
miért viselem el sok gonoszságát?
Nem értem, eddig mért is vártam?
Azt tudom, nem tűrhetem tovább.

Élni akarok, magam nem hagyom,
üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm az erőm.

Azt várom, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éj neszeitől
útnak induljak esti félhomályban;
félek a levél zizzenésétől, de jobban tőle.

Futok lihegve úttalan utakon,
üldöz a rém, félek, hogy utolér,
érezem, az erőm teljesen fogytán,
attól rettegek, amit tehet velem.

Erőt ad, hogy menekülnöm kell,
ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
fáradtan lihegek, előnt a verejték,
de sietnem kell, mivel utolér.

Patak előttem, merre mehetek?
Döntenem nagyon gyorsan kell!
Már átugrottam, a túlpartra érek,
üldözőm lemaradt – sikerült lelépnem!

Felocsúdva körbetekintek ijedten,
már a hajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová kerültem?

Innen nem messze áll egy keresztfa,
rajt' fából metszett Krisztus felfeszítve,
fején a töviskoronától vérző arca
mintha felém nyugalmat árasztana.

Nem menekülök tovább, már nem félek.
Térdre borulok előtte, megköszönöm,
hálát adok: megmentett üldözőmtől,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ó!

Üldöznek 2¹⁰¹

Amikor láttam haragtól izzó szemét,
lábam lebénult, verejtékben úsztam,

félelem fogott el – most mit tegyek,
érezem, csak a csodákban bízhatom.

Sosem értettem miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
gyalázatát tovább már el nem tűröm.

Érzéketlen szíve fel sem foghatta,
miért viselem el sok gonoszságát?
Nem értem, eddig mért is vártam?
Azt tudom, nem tűrhetem tovább.

Élni akarok, magam nem hagyom,
üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm az erőm.

Azt várom, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éj neszeitől
útnak induljak esti félhomályban.
Félek a levél zizzenésétől, de tőle jobban.

Futok lihegve úttalan utakon,
üldöz a rém, félek, hogy utolér,
érezem, az erőm teljesen fogytán,
attól rettegek, amit tehet velem.

Erőt ad, hogy menekülnöm kell,
ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
fáradtan lihegek, előnt a verejték,
de sietnem kell, mivel utolér.

Patak előttem, merre mehetek?
Döntenem nagyon gyorsan kell!
Már átugrottam, a túlpartra érek,
üldözőm lemaradt, sikerült lelépnem!

Felocsúdva körbetekintek ijedten,
már a hajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová kerültem?

---

¹⁰¹ Ezt a példányt tettem fel a napvilágnak, a felolvasó estre, készült: 2014. július 14.

Innen nem messze áll egy keresztfa,
rajta fából metszett Krisztus felfeszítve,
fején a töviskoronától vérző arca
mintha felém nyugalmat árasztana...

Nem menekülök tovább, már nem félek.
Térdre borulok előtte, megköszönöm,
hálát adok: megmentett üldözőmtől,
mert itt van velem Ő, jó érzés tölt el!

Üldöznek 3

Megláttam haragtól izzó szemét,
lábam lebévult, verejtékben úszom,
félelem fogott el – most mit tehetek?
Érzem, csak a csodában bízhatom.
Sosem értettem miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
a gyalázatát tovább már nem tűröm.
Érzéketlen szíve fel sem foghatta,
miért viselem el sok gonoszságát?
Nem értem, eddig mért is vártam?

Azt tudom, nem tűrhetem tovább.
Élni akarok, magam nem hagyom,
üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm az erőm.
Azt várom, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éj neszeitől
útnak induljak esti félhomályban;
félek a levél zizzenésétől, de jobban tőle.

Lihegve futok úttalan utakon,
üldöz a rém, félek, hogy utolér,
érezem, az erőm már teljesen fogytán,
attól rettegek, amit tehet velem.
De erőt ad az, hogy menekülnöm kell,
ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
fáradtan lihegek, előnt a verejték,
de sietnem kell, mivel mindjárt utolér.
Patak előtttem, merre mehetek?

Döntenem nagyon gyorsan kell!
Már átugrottam, a túlpartra érek,
üldözőm lemaradt, sikerült lelépnem!

Felocsúdva körbetekintek ijedten,
már a hajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová kerültem?

Innen nem messze áll egy keresztfa,
rajta fából metszet Krisztus felfeszítve,
fején a töviskoronától vérző orcája,
mintha felém nyugalmat sugározna...
Nem menekülök tovább, már nem félek.
Megköszönöm, előtte Térdre borulok,
hálát adok, mert megmentett üldözőmtől,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ő!

Végzet álma¹⁰²

2012. október 3

Élem éltem, magam vagyok,
szomorúan, mint egy vándor
őszii lehullt falevélként
eltaposva, sötét estén.

Magányosan bizton érzem,
nekem mindjárt mennem kell,
idegen már e táj nekem,
arra kérlek, ne hagyjál el.

Nehéz utakon járkáltam,
elfáradtam, jobbat vártam.
Elhagytak a jó barátok,
felébredve jaj, mit látok!

Egy elhagyott kis szigeten
köröskörül a tengerrel...
benne cápák lubickolnak
éhesen rám vigyorognak!

Vess, hogy arathass!

2012. október 2

Valóban tengernyi
az emberi feladat,
de időnkint én is
látok csak falakat,
pont elém áll:

---

¹⁰² Előző este a tv-ben cápákat láttam, reggel, felébredve készült a versem.

valami akadály,
a por felszárad,
mert elvonult már
előtte a zápor.

Elvetem a magot
kenyérnek a búzát,
amikor meghúzzák
kisfalu harangját,
mindjárt elkezdem
végezni a munkám,
hogy a mag kikeljen
és Péter-Pál napján
aratni lehessen.

De ha a hazában
laza a bizalom,
s ezért nem mennek
a dolgok maguktól,
ki legyen felelős
kinek kell rendezni
elszakadt szálakat,
egymás mellé rakni,
újra csomóba kötni.

Ha nincs bizalom,
megdől a rendszer,
senkinek sem fontos,
mi eddig érték volt,
nem vetnek magot,
semmi se terem
parlagfűvön kívül
a silány mezőn
munka hiába volt!

Nincs többé aratás,
jó falat konyhában,
hiányzik a kenyér
az üres kamrában.
sírnak a gyerekek,
előlről kezdhajjuk
az elveszett munkát,
hiába volt minden,
elmaradt az áldás!

Készült: 2016. február 20

Tyúkanyóka
meg egy róka
míg jó a hajnal egymást nézik
halkan.

Kakas koma
szemétdombja
legnagyobb úr fekete kandúr
ő a hadúr.

Fenn a magas
galambdúca
ébrednek a galambok, turbékolnak
durrognak.
Fecske száll a
magas ágra
csivitelve kiscsibéit hívogatja,
még kicsik.

Rögös úton
hosszú rúdon
lovas-kocsi vezetője ostorral
a fasorban.
Kerekes-kút
udvarunkban
friss vizet vödörrel abból húzunk
megdörren.

Gyerek-sereg
most kesereg
de jó lenne udvarunkban hógolyózni
ha hó esik,
sokkal jobb, mint
leckéket írni,
iskolában padon ülve görnyedni
figyelni a táblára,
hat ábrára!

Asszonynépe
fehérnépe
lakodalomra készülve trécselve
éhbérben.
Melegítik a
kemencét,
sütögetik a ropogós
finom fehér-
kenyérkét.

---

¹⁰³ Egy korabeli közös vershez írtam, nem jegyeztem fel, ki indította.

Levegőben az
illata messze száll,
éhes ember szívesen megkóstolná
csak ábránd!
Nem sütötték
azt másoknak,
csak akiket esküvőre már várnak,
meghívtak.

Vigasztaló szavak

Első versem: Zsuzsának
Balassagyarmat, 2002. május 16

Mikor olvasom szomorú soraid
szívem megtelik irántad részvéttel.
Kérdem magamtól és Tőled:
mért adod föl minden reményed?
Hisz' az élet telve minden széppel,
nézz körül gondosan, hittel és reménnyel.

*

Mosollyal, ha lépdelsz göröngyös utadon
mindenki meglásd, örömmel fogad,
szomorúságod utána örökre elmarad.
Számodra is tartogat sorsod még örömet,
csak vedd észre; ne figyelj a múltat.
Nézz mindig előre, s feledd el a rosszat!

*

Ha esténként fáradtan megpihensz,
majd magadban imáid mondd,
boldogság tölt el, szívedben érzed:
lám, ez a nap is szép volt!
Hidd el, álmod is szebb lesz,
belátod, érdemes még élned!

Szeretettel küldi Neked virágcsendélettel: Kata

A Magas-Tátra virágai
Buday Katica fotója

VÉGE

Életrajz – versben

Régen lettem ember, még a múlt évszázadban születtem.
Mert születtem, életemben voltam egyszer-kétszer

boldog is, ha körülvettek szeretteim, vezettek életem
göröngyös útjain... Magamban maradtam égiekre

támaszkodva, fiatalon. Szerettem élni, de kemény
az élet. Sokszor kellett temetni szeretteimet. Előbb kedves

szüleimet, majd a testvéreket, kik követték őket egymás
után sorban, végül engem itt hagytak, beborult ég alatt

magam maradtam. Zordon idők jöttek. Szeretetet, értéket
sugároztam minden élőlénynek a szép csillagos ég

alatt. Ha tetteim tetszenek, úgy örvend lelkem, szép napokat
élve. Szeretet mellett a kedves embereknek küldöm verseimet,

azokat mindenkinek mosolyogva csokorban nyújtom át,
kérve rájuk az igazságos-jóságos Isten szerető áldását.

Virágcsendélet

(2005)